Norman Finkelstein: A holokauszt-ipar.

Bevezetés

A könyv a holokauszt-ipar anatómiája és egyben vádirat ellene. A következõ oldalakon tanúbizonyságot teszek arról, hogy a holokauszt nem más, mint a nácik által zsidókon elkövetett tömegirtás erõsen ideologizált megjelenítése. Az ideológiák természetéhez hûen, ez is, ha ugyan gyengébb fonódással, a valóság talajában gyökerezik. A holokauszt valójában nem átfogó mû, inkább részletekbõl összetett alkotás. Bázisdogmái fontos politikai és társadalmi érdekeket szolgálnak. Valójában a holokauszt egy nélkülözhetetlen ideológiai fegyver. Ennek köntöse mögé bújva csempészte be magát a "feláldozott nemzet" szerepébe a világ egyik legerõsebb katonai hatalma, amelynek az emberi jogokat tekintve, statisztikája szörnyûséges képet nyújt. Ugyancsak e fegyver segítségével jutott az Egyesült Államok legsikeresebb etnikai csoportja külön "áldozati státuszához". Ebbõl a látszólagos "áldozati létbõl" nem csekély osztalék származtatható le. Ezek egyik legfontosabbja a mindennemû kritika elleni immunitás, teljesen függetlenül attól, hogy az jogosult vagy sem. Hozzátehetem, hogy mindazok, akik ezt a védettséget élvezik, értelemszerûen a benne rejlõ erkölcsi korrupció szerves részei. Ebbõl a szemszögbõl tekintve Elie Wiesel személye, mint a holokauszt hivatalos szóvivõje, nem a véletlen mûve. Szerepe elvállalására nem humánus meggyõzõdése és nem is irodalmi lángesze ösztökélte. Wieselt a holokausztban rejlõ dogmák megrendíthetetlen kihangsúlyozása és a járulékos érdekproduktumok vezérlik.

Könyvem megírásához az elsõ indíttatást Peter Novicks iránymutató irodalma, The Holocaust in American Life adta, amelyet egy brit irodalmi folyóirat számára szántam. Novickkal folytatott kritikus dialógusom részleteit a következõ oldalakon bocsátom rendelkezésre, ahol az ö kutató munkájára többször hivatkozni fogok. A The Holocaust in American Life jobbára egy provokáló hangulatú, összefoglaló gyûjtemény, mintsem velõs kritika, amely a nagy elismerésnek örvend hagyományos amerikai leleplezõ-történet mûfajok közé sorolható be. Mint legtöbbje a leleplezõ irodalmak képviselõjének, Novick is a tarthatatlan állapotokra mutat rá. The Holocaust in American Life egy provokáló és olvasmányos, de mellõzi a gyökerekig hatoló kritikát. Alapvetõen elfogadott tényeknek nem kérdez utána. A könyv természete nem általános, se nem ösztökél elgondolkodásra. Egyszerûen elfoglalja helyét az elfogadott "mainstream"-szemlélettel szemben, és az elvárásoknak megfelelõen élénk, olykor vegyes reakciókat váltott ki az amerikai médiakörökben. Novick elemzésének központjában az "emlékezés" áll. Ez az

"emlékezés", amely annak idején a méltó csodálat tárgya volt, már jó régóta a legüresebb fogalom, amely elvesztette egykori megbecsülését. Novick Maurice Halbwachs elõtt jelképesen térdet hajtva igyekszik bizonygatni a "holokauszt- emlékeit" formáló aktualitásokat. Korábban, másgondolkodású intellektuális körök egyrészt nagy horderejû politikai szavakkal, mint "hatalom" és "érdek", másrészt az "ideológia" fogalmával érveltek. Napjainkra mindebbõl csak a megbékélõ és minden politikai karaktert nélkülözõ "kívánság" és "emlékezés" nyelvezete maradt meg. Mégis, éppen Novick tényfeltáró adatai bizonyítják, hogy a holokausztra való emlékezés elsõsorban leplezett érdekek ideológiai terméke. Novick szerint a holokausztra való emlékezés céltudatosan kiválasztott téma, és "gyakran" túlzásokba esik. A kiválasztás feltétele nem egy "elöny-hátrány-analizis" terméke vallja, hanem egy spontán döntés "nélkülözve minden további következmény figyelembevételét". A bizonyítékok éppen ennek az ellenkezõjét igazolják.

Engem a nácik, zsidókon elkövetett tömeges emberirtását illetõen személyes indítékok motiváltak. Apám és anyám túlélték a nácik varsói gettóit és koncentrációs táborait. Rajtuk kívül minden rokonuk a nácik áldozata lett. Legelsõ emlékeim a zsidók tömeges kiirtására, ha ezt így számra vehetem, az volt, amikor az iskolából hazajövet tekintetem anyáméval találkozott, amint õ 1961-ben az Eichmann-ügyet követte nagy érdeklõdéssel a televízióban. Szüleimet csak 16 évvel a tárgyalás elõtt szabadították ki a koncentrációs táborból, s ahogy nekem feltûnt, egy áthidalhatatlan szakadék választotta el az eseményektõl. A nappali falán anyám családtagjainak képei csüngtek. Apámé a háborúban eltûntek. Soha nem tudtam igazán felfogni, mi is kötötte õket rokonaikhoz. Hasonlóképpen nem tudtam elképzelni, mi is történt velük. Õk, anyám lány- és fiútestvérei valamint szülei, és nem nénikéim vagy nagyszüleim voltak számomra. Visszaemlékezem, gyerekként 18-szor olvastam el John Hersey a "Wall" és Leon Uris "Mila"-ját. Mindkét kötet a Varsói Gettó emlékeit dolgozta fel regény formájában. (Még emlékezem, amikor anyám azon panaszkodott, hogy a "Wall" lázas olvasásába belemerülve nem szállt ki idõben, a földalatti megállójában munkába menet). Akármennyire is akartam, nem tudtam, még egy pillanatra sem, belehelyezni magam szüleim múltba nyúló mindennapjába. Õszintén szólva, még mai napig sem.

Mégis találtam egy fontos támpontot; eltekintve azon fantomszerû jelenségektõl, nem emlékezem olyasmire, hogy a nácik szörnyûségei behatoltak volna gyermekkorom világába. Ez elsõsorban annak az eredménye lehetett, hogy családomon kívül senki nem tanúsított különösebb érdeklõdést a történtekre való emlékezésekre. Gyermekkori barátaim körében rendszeresen olvastunk a napi eseményekrõl, és lelkesen beszélgettünk azokról. Valójában, õszintén szólva, nem tudok egyetlen barátomra vagy azok szüleire visszaemlékezni, akik csak egyszer is anyám vagy apám megpróbáltatásai felõl kérdeztek volna. Nem hallgatag részvételrõl volt szó. Egyszerû érdektelenségnek vettem. Ilyen megvilágításban, évtizedekkel késõbb, amikor már a holokauszt-ipar gépezete olajozottan mûködik, a szörnyûségek kiokádását nem lehet csak szkeptikusan értékelni.

Maga a tény, hogy Amerika zsidósága a nácik zsidó tömeges lemészárlását "újra felfedezte", számomra néha visszataszítóbb, mint az, hogy egyáltalán feledésbe merült. Igaz és való, szüleim belül ették magukat szenvedésük miértjét keresve, hiszen amin átmentek nem kapott soha nyilvános igazolást. De kérdem én, nem volt az így helyesebb, mint a zsidóság mártírumának jelenleg is tartó gátlástalan kizsákmányolása? Még mielõtt a zsidók tömeges kiirtásából holokauszt lett, az adott témához csak egy pár tudományos munka állt rendelkezésre. Mint pl. Raul Hilberg: "Die Vernichtung der europäischen Juden" vagy emlékirat, mint pl. Viktor Frankl: ".. trotzdem Ja zum Leben" és Ella

Lingens-Reiners: "Prisoners of Fear". Mégis, ez a szerény drágakõ gyûjtemény jóval nagyobb értékekrõl tanúskodik, mint a könyvtárak és boltok polcait plafonig betöltõ sablonos irodalomhalmaz.

Bár szüleim egészen halálukig szinte minden nap újraélték a múltat, életük vége felé mégis teljesen elvesztették érdeklõdésüket a holokauszt-színjátékban. Apámnak volt egy élete végéig hû barátja, auschwitzi táborlakó, egy megvesztegethetetlen baloldali, aki elvbõl visszautasította a német kártérítést. Végül ugyanez az ember az Yad Vashem Holokauszt-emlékmû igazgatója lett. Láthatóan visszafogva és nyílt csalódottsággal mesélte apám, hogy még õ is, barátja, a holokauszt-ipar áldozatává esett és meggyõzõdését a hatalom és haszon szolgálatába állította. Amikor a holokauszt megjelentetése egyre képtelenebb formát öltött, anyám szívesen és cinikusan idézte Henry Fordot: "A történelem üres duma". A túlélõk története - mindannyian KZ-lakók és az ellenállás hõsei voltak- odahaza szolgáltak forrásként az erõt adó emlékezésre. John Stuart Mill ismerte már régebben föl; hogy kevésbé visszakérdezett valóságok "nem sokáig hatnak valósként, mert az elferdített értelmezések során elveszítik hitelességüket."

Szüleim gyakran kérdeztek felháborodásom oka után, amit a zsidóság nácik által elkövetett bûntetteinek meghamisítása és kizsákmányolása váltott ki bennem. Ennek alapokat egyszerûen; arra használják, hogy Izrael állam elvetendõ politikáját és ehhez Amerika segítségét törvényesít. De létezik egy személyes motívum is. Aggódom családom üldöztetésének igaz emléke miatt. A holokauszt-ipar Európa kizsebelését célzó "szükségben szenvedõ holokauszt - áldozatok" fedõnév alatt folyó kampánya, leértékelte a mártíromság erkölcsi formátumát, egy Monte Carló-i kaszinó fogadási tétjére. Mégis, aggodalmaimtól eltekintve, meg kell õriznünk a történelmi hagyományok egység és azért harcolnunk kell. Amint azt könyvem utolsó oldalain aláhúztam, a nácik által zsidókon elkövetett tömeges emberirtás szolgáljon tanulmányként, nem csak a németek vagy nemzsidók, hanem mindannyiunk megismerésére. Ha valaha is, mi a zsidók tömeges elpusztításából tanulni akarunk, akkor, meggyõzõdésem szerint, annak fizikai dimenzióit csökkenteni, és az erkölcsit növelni kell. A náci népirtás emlékének ápolására már túl sok hivatalos és magán anyag került forgalomba. Ezeknek javarésze értéktelen, hiszen nem a zsidóság szenvedését helyezi a középpontba, hanem annak csak gyarapodását táplálja. "Már rég ideje, hogy szívünket mások szenvedései felé kitárjuk." Ez volt anyámnak a legfõbb intelme, amit nekem az útra adott. Soha nem hallottam tõle; "ne hasonlíts!" Anyám örökösen azt tette. Minden kétségen kívül, az embernek történelmi összehasonlításokat kell tennie! Mégis, amikor mi a "saját szenvedésünk" és a "mások szenvedése" között erkölcsi különbséget vélünk fölfedezni, az maga is erkölcsi csalás. Platót idézve "a nyomorúságban nem lehet két embert összehasonlítani" mert szerinte: "az egyik boldogabb, mint a másik". Látva az afro-amerikaiak, vietnamiak és palesztinok szenvedéseit, anyám credo-ja így hangzott "Mi mindannyian holokauszt-áldozatok vagyunk"

New York, 2000 áprilisa

Norman G. Finkelstein.

1. Fejezet

Hogyan kovácsolunk tõkét a holokausztból

Már jó pár éve zajlott le az az érdekes dialógus, amelynek keretén belül Gore Vidal a Commentary, - American Jewish Commitee publicisztikai orgánuma- akkori kiadóját, Norman Podhoretzt Amerika-ellenes jelzõkkel illeti. Vádaskodását avval igazolja, hogy Podhoretz az Amerikai Polgárháborúnak, ennek a nagy nemzeti tragikumnak, amely még a mai respublika napjait is betölti, kevesebb jelentõséget tulajdonít, mint a zsidó kérdésnek. Ellenkezõleg, Podhoretz viselkedésében amerikaibb volt, mint amerikai vádlója. Hiszen nála, a zsidók ellen folyó háborúról és nem két amerikai államrész csatájáról van szó, ahol utóbbi Amerika kultúrájában fontosabb szerepet játszik. A pedagógusok világa az élõ tanú rá, hogy diákjainak többsége a nácik zsidókon elkövetett tömegpusztítását sokkal inkább be tudja a helyes évszázadba sorolni, megjelölve az áldozatok közel pontos számát, mint a polgárháború adatait. Valóban, a nácik zsidókon elkövetett pusztítása, majdhogynem a kizárólagos, központi történelmi téma, amelyet napjainkban egyetlen egyetemi tanszék sem nélkülözhet. A közvéleménykutatók adatai szerint, több amerikai képes a holokausztot idõben és térben elhelyezni, mint Pearl Harbourt vagy a Hirosimát ért atomtámadást.

Az amerikai közéletben a nácik tömeges zsidóirtását felelevenítõ megemlékezések rövid múltra tekintenek vissza. Elenyészõ irodalom illetve filmanyag dolgozta föl a témát a háború utáni és a késõi 60-as évek között. Ezzel kapcsolatosan az USA-ban, egyetlen egy ismertetõ tanfolyamot találhattunk a középiskolák tanrendjén. Hannah Arendt az 1963-ban "Eichmann in Jerusalem" cím alatt megjelenõ könyvéhez, csak két angol nyelvû forrásból meríthetett.- Gerald Reitlinger; "Die Endlösung" és Raul Hilberg; "Die Vernichtung der europäischen Juden". Hilberg mestermunkája csak sok szerencsével látta meg a napvilágot. A német zsidószármazású szociálteoretikus, Franz Neumann, aki szellemi atyja volt a Columbia Egyetemen, hevesen lebeszélte õt a témával kapcsolatos mindennemû írói tevékenységrõl ("Ez lesz a te temetésed") és nem akadt egyetlen egyetem, vagy kiadó, amely a befejezett kézirattal foglalkozott volna. Könyve "Die Vernichtung der europäischen Juden" megjelenése kevés visszhangot, inkább kritikus dialógust váltott ki.

Nem csak az amerikai, hanem a zsidó értelmiség sem szentelt különösebb figyelmet a nácik zsidókon elkövetett "tömegirtására". Nathan Glazer szociológus 1957-ben elvégzett kísérleteire támaszkodva kijelenti, hogy az "Endlösung der Nazis" (hasonlóképpen Izrael létrejötte) "feltûnõen kevés befolyással volt az amerikai zsidóság mindennapi életére". A Commentary folyóirat 1961-ben megrendezett "a zsidóság és az új értelmiség" címû szimpózium keretében szóhoz jutó harmincegy résztvevõ közül, csak kettõ méltatta annak jelentõségét. A "zsidó természetem" alapgondolatú, 1961-ben megtartott konferencia, amelyhez a Judaism folyóirat huszonegy vallásos zsidót hívott meg, hasonlóképpen teljesen mostohaként kezelte a kérdést. Ebben az idõben az Amerikai Egyesült Államokban nem létezett egyetlen emlékhely vagy emlékrendezvény, ahol a náci rémtettek áldozataira gondoltak volna. Ellenkezõleg, a neves zsidó szervezeteknél falba ütköztek ezek az igyekezetek. Felmerül a kérdés, miért?

A hivatalos médiák a náci rémtettek által kiváltott sokkos állapottal magyarázták a zsidóság elutasító, az emlékezéseket elfojtó reakcióját. Mindezek igazolására azonban, nem található egyetlen kézzelfogható bizonyíték sem. Kétségkívül hihetõ, hogy akadtak túlélõk, akik közvetlen a történtek után (és évekkel késõbb is) kerülték az emlékezéseket. Egyesek viszont keresték a dialógust, és a lehetõség birtokában, bizony nehezen tudták a társalgást befejezni. Az alapvetõ akadály az amerikaiak érdektelensége volt.

A náci kegyetlenkedések nyilvános elhallgatásának valós okát, az amerikai zsidók megalkuvó politikájában és a háború utáni idõk Amerikájának politikai klímájában kell keresnünk. Amerika zsidó elit feltétel nélküli lojalitást tanúsított az USA hivatalos bel- és külpolitikája mellett. Céljaik eléréséhez - asszimiláció és hatalomra jutás - ez volt az egyetlen járható út. A hidegháború kezdetével a fõ zsidó szervezetek belevetették magukat a háborús kampányba. Miután Nyugat-Németország az USA és Szovjetunió konfrontációjában az amerikaiak legfontosabb szövetségesének lépett elõ, Amerika zsidó elit "elfelejtette" a nácik zsidókon elkövetett rémtetteit. Nem volt tanácsos a múltat felbolygatni. Valójában ezáltal minden csak bonyolultabb lett.

Kevés kikötéssel (azt is sietõsen ejtették) és meglepõ gyorsasággal járultak hozzá Amerika jelentõsebb zsidó szervezetei egy újra felfegyverzett és szinte alig nácitlanított Németország létrehozásához, az USA égisze alatt. Tartva attól, hogy a jól szervezett amerikai zsidó ellenzék "az új külpolitika és a megváltoztatott stratégia ellen tiltakozva, õket a nemzsidó többség felé elszigetelné, és a háború után eddig elért elõnyös belpolitikai vívmányaikat veszélyeztetné", mint elsõ zsidó szervezet, az American Jewish Committee (AJC) felvette hatalmas média programjára a németek újra felépítésének támogatását. Miután az ötvenes évek elején, Németországgal megszületett a kártérítési megegyezés, az elõcionista Zsidó Világszövetség (World Jewish Congress, WJC) és amerikai képviselete (Dependence) azonnal feladták ellenállásukat. Szinte egyidõben, 1954-ben elküldi az elsõ jelentõs zsidó szervezet, az Anti-Defamatin-League (ADL), hivatalos küldöttségét Németországba. Nevezett szervezetek a bonni kormánnyal karöltve, lázas munkába kezdtek a zsidóság köreiben elterjedt "németellenes hullám" elfojtására.

Létezett egy másik ok is, miért is Amerika zsidó elit az "Endlösung"-ot tabuként kezelte. Baloldali zsidók, akik a németekkel kötött szovjetellenes hidegháborús paktumot ellenezték, továbbra is kitartóan tiltakoztak. Válaszul a zsidó vezetõk, a náci tömegmészárlásokra való emlékezéseket, kommunista megnyilvánulásként bélyegezték meg. Jóllehet, az 1948-as választásokon a haladó szellemû elnökjelölt Henry Wallace, szavazatainak egyharmadát a zsidó közösségnek köszönhette, mégsem riadt vissza Amerika zsidó elit attól, hogy propagandakliséivel a baloldalinak titulált zsidókat egyszerûen az antikommunizmus oltárán feláldozza. Ennek keretén belül juttatott el az AJC és ADL személyes adatokat állítólagos zsidó ellenállókról az illetékes intézményekhez, valamint vette ki cselekvõ részét a McCarthy korszak boszorkányüldözéseiben. Az AJC minden lelkiismeret furdalás nélkül aláírta a Rosenbergek halálos ítéletét, sõt havi újságuk Commentary vezéroldalán még az igaztalan zsidó pecsétét is homlokukra biggyesztette. Tartva attól, hogy valamilyen módon, bel- és külföldi balos mozgalmakkal összefüggésbe kerülhetnek, a megalkuvó zsidó szervezetek elutasították a náciellenes német szociáldemokratákkal való együttmûködést. Ugyancsak visszautasították a német gazdasági bojkottot és nem vettek részt az USA-ban utazgató exnácik elleni nyilvános tiltakozásokon sem. Az USA-ba látogató ismert német disszidenseket, mint pl. a protestáns pásztor Martin Niemöllert, aki nyolc évet töltött a nácik koncentrációs táborában és szavát felemelte az antikommunista kampány ellen, vezetõ amerikai zsidó személyiségek leplezetlen szidalmakkal illették. Kommunistaellenességük lázas bizonygatására, vezetõ zsidó személyiségek beiratkoztak szélsõséges jobboldali szervezetekbe, mint például az All American Conference to Combat Communism, amelyeket anyagilag is támogatták, továbbá szemet hunytak a volt SS veteránok beözönlése felett.

Céljukat mindig szem elõtt tartva -egyrészt az uralkodó amerikai rétegeknek hódolni, másrészt a zsidó baloldaltól a biztonsági távolságot megtartani- csak egyetlen

összefüggésben támadták az amerikai zsidók a nácik zsidókon elkövetett tömeges emberirtását, mégpedig a Szovjetunió megbélyegzésénél. "A szovjetek -zsidóellenes- politikája olyan lehetõségeknek nyit teret, amelyeket nem szabad figyelmen kívül hagynunk" - olvasható egy Novick által idézett AJC titkos memorandumban, amely az AJC "belpolitikai programjának bizonyos irányvonalát" hivatott erõsíteni. A szándék nyilvánvaló: a nácik "Endlösung"-ját, az orosz antiszemitizmussal összefüggésbe hozni.

Sztálin igyekezeteit ott fogja siker koronázni, ahol Hitler abbahagyta "hangzott a Commentary sötét jóslása. "Elûzi a zsidókat Közép- és Kelet Európából? a nácik népirtó politikájának hasonmása majdnem teljes "Neves amerikai zsidó szervezetek nyilvánosan elítélték a szovjetek 1956-os magyarországi bevonulását, mint " az elsõ stációt egy orosz Auschwitz-hoz vezetõ úton ".

Az 1967-es júniusi arab-izraeli háború hozta meg a fordulatot. A holokauszt gyakorlatilag, minden idevágó dokumentum ezt igazolja, csak ez után a konfliktus után vált az amerikai zsidóság életének szerves részévé. A hivatalos magyarázat szerint, éppen a júniusi háború idején ébresztette fel az emberekben Izrael extrém izolációja és sebezhetõsége a náci rémtettek emlékeit. Valójában ezt a következtetést nem támasztja alá, sem a Közel-Kelet akkori egyensúlyi viszonya, sem az amerikai zsidó vezetõk és Izrael állam között fejlõdõ kapcsolatok természete.

Miként az amerikai fõ zsidó szervezetek a nácik zsidókon elkövetett tömegirtását, a háborút követõ években figyelmen kívül hagyták, hasonló érdektelenséget mutattak az USA és Izrael állam kapcsolatának fejlõdése iránt. Kezdettõl fogva óvatos tartózkodással kezelték az amerikai zsidó hatalmasok Izrael állam státuszát. Nem kis félelemmel töltötte õket el az, hogy a rájuk nehezed " kettõs lojalitás "elõítélete legalitást nyer. A hidegháború további kiélezõdésével, csak megerõsödtek ezek a félelmek. Még Izrael állam megalapítását megelõzõen, vezetõ amerikai zsidó személyek hangot adtak aggodalmuknak, miszerint a keleteurópai baloldali zsidó vezetés a szovjetek oldalán áll. Annak ellenére, hogy az amerikai zsidó szervezetek is osztották a cionista kampányban meghirdetett államalapítás gondolatát, ugyanakkor élénk figyelemmel kísérték a Washingtonból érkezõ jeleket és alkalmazkodtak hozzá. Az AJC is támogatta Izrael államalapítását, mégpedig attól félve, hogy az Európában hontalanná vált zsidók késleltetett honosítása belpolitikai feszültségekhez vezethet. Bár Izrael az államalapítás után közvetlen a nyugati tömbhöz csatlakozott, jelentõs számú izraeli, a kormányon belül és kívül, erõs kötödést mutatott a Szovjetunió felé. A várakozásoknak megfelelõen, az amerikai zsidó vezetés Izrael sorsát a kellõ távolságból követte figyelemmel.

Izrael, alapítása (1948) és a júniusi háború (1967) között, jelentéktelen szerepet játszott Amerika stratégiájában. Amikor a palesztinai zsidó vezetés Izrael állam kihirdetését készítette elõ, Truman elnök elbizonytalanodott mérlegelésbe kezdett. Az egyik oldalon a belpolitikai szempontok (zsidó választói voksok), a másikon a külügyminisztérium figyelmeztetése (Izrael támogatása az arab világ eltávolodását vonhatja maga után) okoztak fejtörést. Végül is Eisenhower kormánya, az USA közelkeleti érdekeit védve, kiegyensúlyozott politikát választott mind Izrael, mind az arab világot illetõen, kevés részrehajlással az utóbbi felé.

Izrael és az USA között újra és újra fellángoló politikai konfliktusok az 1956-os Szuez-krízisben csúcsosodtak ki, amikor Izrael, Nagy-Britannia és Franciaország társaságában, a nacionalista egyiptomi vezérpolitikus, Gamal Abd el Nasser lerohanására készült. Bár Izrael gyors gyõzelme és a Sínai-félsziget bekebelezése a közvélemény

figyelmét saját stratégiai potenciáljára tudta terelni, az USA továbbra is csak úgy kezelte, mint a számos többi érdekszférájának egyikét. Erre a legfõbb bizonyíték, Eisenhower elnök Izraelnek címzett, a Sínai-félsziget teljes visszaadását követelõ, felszólítása. Amerika zsidóságának vezetõi, a válság alatt, rövid ideig támogatták az izraeli igyekezeteket, de végül az amerikaiaknak behódolva, így emlékezik Arthur Hertzberg "jobbnak látták Izrael számára az engedelmeskedést, mintsem, hogy az Amerikai Egyesült Államok elnökével szembeszálljon."

Eltekintve néha-néha fel-fellobbanó felebaráti szeretet szalmalángocskáitól, az államalapítást követõ években Izrael eltûnt az amerikai zsidók mindennapjából. Az amerikai zsidóság számára Izrael nem jelentett sokat. Nathan Glazer közölte egy 1957-ben elvégzett közvélemény-kutatásának eredményeként: Izrael "feltûnõen kevés befolyással volt az amerikai zsidók életvitelére". A még 1948-ban többszázezer tagot számláló Zionist Organization of America, a hatvanas években tízezrekre zsugorodik. 1967 júniusa elõtt húsz amerikai zsidó közül csak egy vette fáradtságot, hogy Izraelbe látogasson. Eisenhower újraválasztásakor 1956-ban, amely nem sokkal az izraeliek kikényszerített és megalázó Sínai-félsziget visszaszolgáltatása után zajlódott le, az elnök támogatottsága erõteljesen megnövekedett a zsidó körökben. Eichmann elrablásáért, a hatvanas évek elején, Izraelnek az amerikai zsidó elit szellemi vezetõitõl, képletes fenyítést kellett elviselnie, mint például Joseph Proskauertól, az AJC korábbi elnökétõl, Oskar Handlintól, a Harvard egyetem történészétõl és a zsidó kézben lévõ Washington Post-tól. "Eichmann elrablása" írja Erich Fromm, "természetét nézve ugyanolyan törvénytelen aktus, mint a náciké, amellyel magukat bûnbe sodorták".

Amerika zsidó értelmisége Izrael iránt, a politikai élet minden területén, nagyfokú érdektelenséget tanúsított. A hatvanas években balliberális zsidó intellektuális körökben elvégzett részletes kutatások szerint, Izrael neve alig jelenik meg. Közvetlenül a júniusi háború elõtt az AJC egy szimpóziumot rendezett "Zsidó identitás itt és ma" címmel. Lényegében a meghívott harmincegy "a zsidó közösség legértelmesebbjei" közül három, említette meg Izrael nevét; kettõ ezek közül leértékelõen nyilatkozott annak fontosságáról. Jellemzõ irónia; csak két közismert zsidó intellektuális neve merült fel, akik 1967 elõtt Izrael felé kapcsolatot kerestek, Hannah Arendt és Noam Chomsky.

A júniusi háború következett. Az USA-t meglepte Izrael meggyõzõ erõdemonstrációja és gyorsan döntött annak, mint stratégiai tulajdonnak bekebelezésére. (Az USA már a júniusi háborút megelõzõen óvatos lépéseket tett ez irányban, amikor Egyiptom és Szíria egyre intenzívebb kísérleteket tett önállóságuk felé). A katonai és gazdasági támogatás egyértelmûen akkor kezdõdött, amikor Izrael a Közel-Keleten az USA hatalmi helyettesének szerepét magára öltötte.

Az amerikai zsidó elit számára, Izrael USA fennhatóság alá történõ behódoltatása kapóra jött. A cionizmust életre keltõ alaptézis mondja ki; a zsidók asszimilációs igyekezete egy megvalósíthatatlan agyrém és a zsidókat mindig alapvetõen hûtlen idegen testeknek fogják tekinteni. E kettõsség felszámolását szándékozták megszüntetni a cionista erõfeszítések, amikor a saját haza megalapítását tûzték ki célul. Ténylegesen Izrael államalapítása csak megnövelte a gondokat, legfõképpen a diaszpórában élõ zsidóság számára - a kettõs lojalitás vádja globális jelleget kapott. Izrael léte 1967 után paradox módon megkönnyebbítette a zsidóság asszimilációját az Egyesült Államokban; és most a zsidók vonultak a barikádokra, hogy Amerikát "mint nyugati kultúrát" védelmezzék az alsóbbrendû arab horda ellen. Amíg 1967 elõtt Izrael egy rémszellem megtestesítõje volt, most annyira árasztotta magából a szuper-lojalitást. Végül is nem amerikaiak, hanem

izraeliták voltak azok, akik az USA-érdekek védelmében harcoltak és haltak meg, anélkül, hogy a feltörekvõ harmadik világ megalázó kritikájának össztüzébe kerültek volna, mint az amerikai katonák Vietnámban. Következésképpen felfedezte Amerika zsidó elit Izraelt. Az 1967-es háborút követõen ildomos volt Izrael katonai elszántságát ünnepelni, hiszen fegyverei a helyes irányba mutattak, Amerika ellenségeire. Sõt, úgy vélték; katonai potenciálja az amerikai hatalomba történõ integrálódást is gyorsítani tudja. Míg nem is olyan rég a zsidó elit csak elenyészõ számú zsidó élharcossal dicsekedhetett, úgy most a legtermészetesebb módon tündöklött Amerika legfrissebb stratégiai partnerének szerepében. Egy szempillantás alatt írtak karriert; színházi mellékszerepbõl, a hidegháború drámai fõhõseinek státuszába emelkedtek. Izrael éppen úgy az amerikai zsidóság stratégiai tulajdona lett, mint az Egyesült Államoké is.

Még a júniusi háború elõtt, egy rövid biográfiájában, Norman Podhoretz könnyelmûen emlékezést tesz egy fehér-házi díszvacsorán való részvételére, "ahol egyike lehetett azoknak, akik szemmel láthatóan önkívületbe estek jelenlétük nagy örömében". Bár õ akkor már a legfontosabb zsidó folyóirat, a Commentary kiadója volt, megemlékezésiben csak egyetlen futólagos megjegyzést tesz Izraellel kapcsolatosan. Mit is tudott Izrael egy becsvágyó zsidónak felkínálni? Egy késõbbi memoárjában emlékezik Podhoretz vissza, miszerint Izrael az 1967-es háború után "az amerikai zsidóság vallásává" lett. Izrael prominens szószólójaként, márpedig az volt, Podhoretz nem csak az egykori fehér-házi vacsorával dicsekedhetett, hanem az elnökkel folytatott személyes dialógusával is, ahol vele a nemzet ügyeirõl társaloghatott.

A júniusi háborút követõen a fõ zsidó szervezetek szakadatlanul az amerikai-izraeli szövetség megszilárdításán fáradoztak. Ennek keretében, az ADL részt vett egy széleskörû belföldi, az izraeli és dél-afrikai titkosszolgálatot is integráló nyomozási akcióban. 1967 júniusa után feltûnõen megemelkedett a New York Times Izraellel foglalkozó cikkeinek száma. Míg 1955 és 1965 között a New York Times Index adatai szerint, az Izraellel kapcsolatos anyag mutatója 65 inches hasábhosszúságot ad meg, addig 1975-ben ugyanez 260 mutat. "Ha igazán jól akarom magam érezni" írja Wiesel 1973-ban "akkor elõveszem a New York Times Izraellel kapcsolatosan írt cikkeit". Podhoretz mintájára több amerikai-zsidó vezetõ értelmiségi talál hirtelen a "valláshoz". Nowick írja, hogy a holokauszt-irodalom nagy gyámja, Lucy Dawidowicz, valaha "Izrael éles kritikusa" volt. Izrael nem követelhet kárpótlást addig Németországtól, amíg az elüldözött palesztinok iránti felelõsséget magáról lerázza, pörlekedett 1953-ban: "Az erkölcs nem lehet ennyire hajlékony". De mégis, nem sokkal a júniusi háború után Dawidowicz "Izrael lángoló védelmezõjévé" vált, olyannyira, hogy "a modern világ zsidóságának egységes paradigmáját -mintaképét- hirdette meg" .

Az 1967 után újraszületett cionisták kedvelt taktikája volt, az állítólagosan megszállt Izrael mellett kinyilvánított õszinte támogatásukat és az amerikai zsidóság a holokauszt alatt tanúsított gyávaságát, egymással szemben kijátszani. Tulajdonképpen nem cselekedtek mást, mint amit Amerika zsidó elit mindig tett; egyszerre lépve masíroztak az amerikai hatalom oldalán. Az entellektüelleknek különös érzéke volt az impozáns hõsi pozitúrákhoz. Gondoljunk csak a balliberális társadalomkritikus Irving Howe-ra. 1956-ban a Howe kiadásában megjelenõ folyóirat, Dissent "erkölcstelennek" minõsíti és elítéli "Egyiptom közös megtámadását". Bár Izrael valójában teljesen magára volt hagyatva, mégis "kultúrsovinizmust", "álmessiási törekvéseket ", "expanziós igyekezeteket" vetettek a szemére. Az 1973-as októberi háborút követõen, amikor Amerika segítségnyújtása horizontjának magaslatán állt, How nyilvánosságra hozott egy személyes emlékiratot, "félelemmel telve" az elszigetelt Izrael állam oltalmában. A nemzsidó világ, elmélkedett

egy Woody Allennek írt paródiájában, csurig van antiszemitizmussal. Az Upper Manhatten darabban így panaszkodott "Izrael már nem sikk": minden más, még Mao, Frantz Fanon és Che Guevara is több varázzsal bír.

Amerika aktivistájaként, Izraelnek minden kritika kijárt. Eltekintve a folyvást erõsödõ nemzetközi feddésektõl, mert nem mutatott hajlandóságot az arab világgal való egyezkedésre, amelyet az ENSZ-rezolúció követelt, és mert Amerika globális ambícióit vakon támogatta, rákényszerült Izrael arra is, hogy az USA eltérõ nézeteit is, ossza. Amerika arab irányzatú hangadó körei nem engedtek véleményükbõl, miszerint az USA nemzeti érdekei veszélybe kerülnének, ha az arab elitet figyelmen kívül hagyva, minden igyekezetet csak izraeli érdekeknek szentelnének.

Mások azt kifogásolták; hogy az USA-tól való hatalmi függõség és a szomszédos arab államok területének bitorlása, nemhogy alapvetõen hibás, hanem Izrael saját érdekeire is káros hatással lehet. Maga az állam túlságosan militarizált lenne, és az arab világ még inkább eltávolodna. Izrael állam újdonsült "támogatóira" az ilyen beszéd eretnekségként hatott. Egy független Izrael, amely szomszédaival békében él, értéktelen; egy Izrael, amely az USA-tól való függetlenségre törekvõ arab világ ideológiájához orientálódna, felérne egy katasztrófával. Csak egy, az amerikai hatalomnak elkötelezett zsidó Spárta jöhetett szóba, mert csak ebben a szerepben tudtak az USA zsidó hatalmasai az amerikai imperialista ambíciók szószólójaként fellépni. Noam Chomsky javasolta, hogy ezeket az un. "Izrael támogatóit", találóbban inkább "Izrael morális hanyatlását és végleges pusztulását támogatóknak" kell titulálni.

Stratégiai tulajdonát védelmezve, Amerika zsidó elit a HOLOKAUSZTRA "emlékezett." És a szokásos magyarázat sem késlekedett; tették ezt azért, mert Izraelt a júniusi háború alatt halálos veszélyben látták és egy második holokauszt közeledtét vélték fölfedezni, félelem töltötte el õket. Ez a magyarázkodás egy tüzetesebb próbát nem áll ki.

Nézzük az elsõ arab-izraeli háborút. 1948, a függetlenség kikiáltásának elõestéjén sokkal fenyegetõbb veszély leselkedett Palesztina zsidóira. David Ben-Gurion szerint "700000 zsidó" vette fel a harcot "27 millió arabbal szemben, egy a negyven ellen". Az Egyesült Államok csatlakozott az ENSZ fegyverembargójához, amivel indirekt egyértelmûen az erõsebb fegyverzetû arab erõket támogatta. Egy újabb náci "Endlösung" félelmétõl hajtva nyüzsgésbe kezdett Amerika zsidósága. AJC vádolt; az arab államok felfegyverezték "Hitler segédét", a Muftit (Jeruzsálem), mialatt az Egyesült Államok fegyverembargóját tovább szigorította, és lelki szemeik elõtt "Palesztinában tömeges öngyilkosságok és a zsidók likvidálása" játszódtak le. Maga az amerikai külügyminiszter George Marshall és a CIA is meg voltak gyõzõdve egy biztos zsidó vereségrõl, abban az esetben, ha egy háború kitörne. "Bár az erõsebb fél nyert" (Benny Morris, történész), valójában ez Izrael számára nem volt sétagalopp. 1948 kezdetén, a háború elsõ hónapjaiban, amikor májusban a függetlenséget kikiáltották, Yigael Yadin a Haganah fõparancsnoka Izrael túlélési esélyeit "fifty-fifty" (50-50%) -re adta. Izrael Csehszlovákiával lebonyolított titkos fegyverüzlete nélkül, minden valószínûség szerint nem élte volna túl a történteket. Egy évi harc után, Izrael népességének egy százalékát, 6000 embert veszített el. Miért nem került a holokauszt közvetlen az 1948-as háború után az amerikai zsidóság érdeklõdésének középpontjába?

Izrael hamarosan bebizonyította, hogy 1967-ben közel sem volt olyan sebezhetõ, mint a függetlenségi háborúban. Mind az izraeli, mind az amerikai vezetés tudta jóval elõbb, hogy Izrael az arab államok elleni háborúban könnyedén fog felülkerekedni. Miután pár

nap alatt menekülésre kényszerítette Izrael arab szomszédait, meggyõzõen látott napvilágot a valóság. Novick írja: "Figyelembe véve az amerikai zsidóság Izrael megsegítését célzó mobilizációját, meglepõen elenyészõ mértékben estek a holokausztra hivatkozások". Csak Izrael katonai erejének elsöprõ demonstrációja után születik meg a holokauszt-ipar szelleme és virágzik az izraeliek határtalan gyõzelemtudatában. Egy átlagos értelmezõ képességgel ezt az anomáliát nem lehet megmagyarázni.

Izrael sokkoló veresége az 1973-as októberi arab-izraeli háború kezdetén és jelentõs veszteségei ez alatt, valamint az ezt követõ nemzetközi elszigeteltség - amelyet késõbb a megszokott módon magyaráztak-, elmélyíti az amerikai zsidóság Izrael sebezhetõsége iránt érzett aggodalmát. Ennek megfelelõen tolul a holokausztra való emlékezés a történések középpontjába. Novickot idézve: "A sebezhetõ és izolált Izrael képe hirtelen az európai zsidóság harminc évvel korábbi, hasonló rémisztõ helyzetére emlékeztette az amerikai zsidókat... Ez nem csak egyszerûen a holokausztról való szóbeszéd amerikai "take off"-ja (start) volt, hanem annak fokozatos (sic) intézményesítése is. Mégis tény marad az, hogy az 1948-as háborúban Izrael közelebb állt a teljes pusztuláshoz és mind relatív, mind abszolút értelemben véve, jóval magasabb áldozatot fizetett, mint 1973-ban.

Minden kétséget kizáróan, eltekintve az USA-val kötött szövetségét, Izrael nemzetközi tekintélye az 1973-as októberi háborút követõen a mélypontra csúszott. Nos, vonjunk egy hasonlatot az 1956-os szuezi háborúval. Izrael és a szervezett amerikai zsidóság azt állították, hogy a Sínai-félsziget invázióját megelõzõ éjszaka, Egyiptom Izrael létét fenyegette; következésképpen Izrael teljes visszavonulása a Sinai félszigetrõl "Izrael vitális érdekeit: megmaradását, mint állam" gyengítette volna. A nemzetek közössége azonban hajthatatlan maradt. Szomorúan emlékezik vissza Abba Eban az ENSZ közgyûlésén mondott pompás elõadására, amelyet "szûnni nem akaró vastaps követett, de végül is a többség ellenünk szavazott". Ennél a döntésnél az USA fontos szerepet játszott. Nem csak Eisenhower Izraelt visszavonulásra kényszerítõ parancsa, hanem a tény maga, hogy Izrael támogatottsága az amerikai közvélemény szemében "ijesztõen a mélypontra zuhant" (írja a történész Peter Gros). Ennek fejében, közvetlen az 1973-as háborút követõen, az USA masszív katonai támogatást bocsátott Izrael rendelkezésére; aminek mérete jóval meghaladta az ezt megelõzõ négy évben nyújtott összes segítséget, és az amerikai közvélemény egy emberként állt Izrael mögött. Ez volt "Amerikában a holokauszt-szóbeszéd?" un. "take off"-ja és ebben az idõben Izrael kevésbé volt elszigetelve a külvilágtól, mint 1956-ban.

Ténylegesen a holokauszt-ipar nem azért került a történések középpontjába, mert Izraelt az 1973-as októberi harcokban váratlan vereségek érték és pária státusza közvetlen azt követõen az "Endlösung" emlékét idézte. Sokkal inkább meggyõzte Amerika és Izrael elitjét Sadat erõteljes katonai fellépése az októberi háborúban, olyannyira, hogy egy megegyezés Egyiptommal, beleértve az Izrael által 1967-ben bekebelezett területek visszaadását, nem várathatott magára sokáig. Az Izrael tárgyalásaihoz szükséges külsõ nyomás intenzitását megnövelte a holokauszt-ipar. Döntõ jelentõséggel bírt az a tény, hogy Izrael az 1973-as háború után nem volt az ENSZ-tõl elszigetelve. Ezek a fejlemények az amerikai-izraeli szövetség keretében játszódtak le, amelyek továbbra is teljesen érintetlenek maradtak. A történelmi dokumentumok meggyõzõen bizonyítják, hogy ha Izrael, az októberi háborút követõen teljesen magára maradt volna, az amerikai zsidók egy jottányival sem emlékeztek volna többet a zsidók tömegirtására, mint azt tették az 1948 és 1956-ban.

Novick evvel kapcsolatosan szárnymagyarázatokkal, széljegyzetekkel szolgál, amelyek kevésbé meggyõzõek. Zsidó hittudósok idézeteit hívja segítségül, amikor feltételezi, "a hatnapos háború a holokauszt és a megmenekülés nemzeti teológiáját szülte meg". 1967 júniusi gyõzelem "fénye" örökre elûzi a náci tömegmészárlás "sötétségét" - "a gyõzelem Istennek egy új lehetõséget adott". A holokauszt elõször csak 1967 júniusa után jelenhetett meg az amerikai közéletben, mert így "az európai zsidóság kiirtásának fejezete - ha nem is szerencsés, de mégis elfogadható formában - zárulhatott le." A hivatalos zsidó értelmezés szerint, mégsem a júniusi háború, hanem Izrael államalapításának dátuma jelenti a megmenekülés idõpontját. Miért kellett akkor a HOLOKAUSZT-nak egy második megmentésre várnia? Novick úgy véli, "a zsidó emberkép életre keltése, mint hõs katona" a júniusi háborúban "nem csekély mértékben járult hozzá a gyenge és passzív áldozat kliséjének számûzéséhez, amely a zsidók holokausztról folytatott diszkussziójának korábban olyannyira útjában állt". Mégis, a bátor helytállást illetõen, 1948 háborúja Izrael legfényesebb korszaka marad. Moshe Dayan merész és briliáns 100 órás sinai hadjárata 1956-ban volt az elõhírnöke az 1967 júniusi gyors gyõzelemnek. Miért ragaszkodnak az amerikai zsidók annyira a júniusi háborúhoz, a klisé elûzéséhez?

Novick magyarázata, amely az amerikai zsidó elit útját a nácik által elkövetett zsidóirtások újrafelfedezéséhez taglalja, így nem elfogadható. Ezt a következõ meggyõzõ részletek világítják meg:

Miközben az amerikai zsidóság vezetõi, Izrael elszigetelõdésének és sebezhetõségének legfõbb okai után kutattak - talán egy félmaroknyit, féltucatnyit lehetne erre találni - a következõ változat nyerte el a hitelességet: a nácik zsidókon elkövetett bûncselekményeinek egyre halványodó emléke, valamint egy olyan generáció felnövekedése, amely a holokausztot nem ismerte, oda vezetett, hogy Izrael elvesztette mindazon támogatást, amelyre korábban szívesen számíthatott.

Miután az amerikai zsidó szervezeteknek nem állt módjukban a Közel-Kelet legújabb eseményeire befolyást gyakorolni, és még kevesebbet annak jövõjéért tenni, a holokauszt emlékének újraélesztésén szorgoskodtak. Ekkor született meg a "feledésbe merülõ emlékek" elsõ kommerciális ajánlata, üzleti megfogalmazása.

Miért éppen a "feledésbe merülõ emlékek" leltek tettek szert oly nagy "népszerûségre" Izrael kedvezõtlen nemzetközi státuszának elemzésekor, 1967 után? Ez a magyarázat minden bizonnyal nem fedte a valóságot. Mint, azt Novick maga is gazdagon dokumentálta, az Izraelnek juttatott segítségnek kevés köze lehetett a "náci uralom bûncselekményeire való emlékeztetésekhez", továbbá ezek az emlékek az idõk folyamán, amikor Izrael a nemzetek szimpátiáját elvesztette, már nagyon is sokat vesztettek erejükbõl. Vajon miért tudták a zsidó elit nagyjai csak "édeskeveset befolyásolni" Izrael jövõjét? Hiszen egy tökéletesen mûködõ szervezõi hálózattal rendelkeztek. Miért volt a "holokauszt-emlékének újraélesztése" az egyetlen hajtóerõ? Miért nem fogadták el a nemzetek döntését, amely Izraelt, a júniusi háborúban elfoglalt területek visszaadására kötelezte, valamint egy "igazságos és hosszantartó békét" garantált Izrael és arab szomszédai között? (ENSZ határozat 242)

Egy egyszerûbb, habár egyáltalán nem hízelgõ magyarázat így fogalmazható meg; az 1967 júniusi háborút megelõzõen az Amerika zsidó elit csak akkor hivatkozott a nácik zsidókon végzett pusztítására, amikor az saját politikai céljukat szolgálta. Frissensült védõpajzsuk, Izrael, az Eichmann-ügy keretében kovácsolt a zsidóirtásból tõkét. Annak késõbbi hasznát jól ismerve, a júniusi háború után az Amerika zsidó elit, szándékosan nyúl a nácik

zsidókon elkövetett tömegirtásához. Ideológiának átformálva, a holokauszt tökéletes fegyvernek bizonyult az Izraelt célzó kritikák elfojtására. Éspedig a következõ módon. Alapvetõen lényeges azt a tényt kiemelni, hogy a HOLOKAUSZT ugyanazt a fontos funkciót töltötte be Amerika vezetõ zsidósága, mint Izrael számára; ugyanis a HOLOKAUSZT egy hosszú-távlatú, pótolhatatlan értékû nyerõ zseton volt, egy nagytételû hatalmi játékban. A holokauszt emlékét féltõ hangos aggodalomkinyilvánítás ugyanúgy mesterséges és megjátszott volt, mint Izrael sorsa feletti jajveszékelés. Csak ez magyarázhatja többek között azt is, hogy Amerika zsidósága Ronald Reagan 1985-ben a bitburgi katonai temetõben tartott zagyva beszédét; miszerint az ott nyugvó német katonák (beleértve a Waffen SS tagjait) is a KZ-táborok lakóihoz hasonlóan, a nácik áldozatainak minõsíthetõk, oly hamar megbocsátotta és elfelejtette. Sõt, 1988-ban Reagan az egyik legismertebb holokauszt-szervezettõl, a Simon-Wiesenthal-Centrumtól, kap "Izrael állhatatos és kitartó támogatásáért" kitüntetést "Humanitarian of the Year" címmel. 1994-ben a pro-izraeli ADL szervezet "Torch of Liberty" kitüntetését adományozza neki.

Jesse Jackson atya jóval korábbi, õszinte reakcióját 1979-böl, "szomorú és fáradt vagyok akármi továbbit is a holokausztról megtudni", már nem bocsátották meg, és nem felejtették el olyan sietõsen. Valójában soha nem szûntek meg az amerikai zsidó hatalmasok támadásai Jacksonnal személyével szemben. Ha nem is "antiszemita megjegyzései", de jóval inkább "a palesztinok melletti pártfogása" (Seymour Martin Lipset és Earl Raab) miatt. Jackson esetében még egy fontos tényezõ játszott nem kis szerepet: õ ugyanis azt a választóréteget képviselte, amellyel a szervezett amerikai zsidóság, a hatvanas évek végétõl hadilábon állt. A HOLOKAUSZT ebben a tekintetben is, mint hatalmas ideológiai fegyver, megállta a helyét.

Nem Izrael vélt gyengesége és elszigeteltsége, de nem is egy második holokausztot félõ aggodalom, hanem inkább duzzadó katonai ereje és az Egyesült Államokhoz kötõdõ stratégiai szövetsége ösztökélte Amerika zsidó elitjét 1967 után a holokauszt-ipar életre keltésében. Ha akaratlanul is, de Novick adja erre a legjobb bizonyítékot. Azt feszegetve, hogy Amerika Izrael-politikáját hatalmi érdekek és nem a náci "Endlösung" veszélye vezérelték, így ír: "A második világháborút követõ huszonöt év alatt, amikor a holokauszt még elevenebben élt az amerikai vezetés emlékezetében, Izrael támogatottsága az Egyesült Államok részérõl teljesen elenyészõ volt. Nem Izrael vélt gyengesége és sebezhetõsége, hanem éppen annak a hatnapos-háborúban bebizonyított ereje eredményezte, hogy az Izraelnek juttatott amerikai segítség cseppjei szabályos árvízé duzzadtak". Ez a teória maradéktalanul jellemzi az amerikai zsidó elit tipikus viselkedését.

A holokauszt-ipar belsõ forrásokból is táplálkozik. Hivatalos interpretációk kiemelik az egyik oldalon az "identitás felismerés politikájának" idõszerûségét, a másikon tudatosítják "az áldozati szerep elvállalásának kultúráját". Valójában, az identitást vissza lehet egy vélt történelmi kiszolgáltatottságra vezetni; hasonlóképpen igyekeztek a zsidók saját etnikai azonosságukat a holokausztban megtalálni.

Érdekes módon az érintett embercsoportok közül, feketék, latinok, amerikai õslakosok, asszonyok, melegek, akiknek ugyancsak áldozati szerep jut ki osztályrészül, csak egyedül Amerika zsidósága nem érzi a hátrányos megkülönböztetést. Identitásukat felismerõ politikájuk és a HOLOKAUSZT valójában nem az áldozati státusz alapján hódított teret Amerika zsidósága körében, hanem éppen ellenkezõleg azért, mert õk valójában nem áldozatok.

Miután a második világháború után az antiszemitizmus utolsó bástyái is elestek, kerültek a zsidók az Egyesült Államokban nagy fontosságú szerepekhez. Lipset és Raab szerint, a zsidóság egy fõre jutó jövedelme majdnem a nemzsidó keresetek kétszerese; Amerika negyven leggazdagabbja közül, tizenhat zsidó, 40 százaléka az amerikai Nobel-díj-tulajdonosoknak a természet és gazdaságtudomány területén zsidó, hasonlóképpen az egyetemi professzorok 20 százaléka valamint a nevesebb New York-i és washingtoni ügyvédi irodák 40 százaléka. És a lista nem végleges. A zsidó identitás már réges-rég nem áll a siker útjában - az maga a siker biztosítéka. Úgy, ahogy sok zsidó Izraelt, annak kellemetlen vonzatai miatt megtagadta, majd a cionizmus élharcosa lett, amikor annak értékei megcsillantak, hasonlóképpen tagadták meg etnikai identitásukat a terhes és váltak újra hithû zsidókká a kevésbé terhes idõkben.

Az amerikai zsidóság sikertörténete alapozta meg az újra felfedezett zsidó identitást. Kinek lett volna még mersze még a zsidóság "kiválasztottságát" megkérdõjelezni? A "A Certain People: American Jews and Their Lives Today" -ban jellegzetes stílusban áradozik az - ugyancsak "újraszületett" zsidó - Charles Silberman : "A zsidók nem lettek volna emberi lények, ha tartózkodtak volna felsõbbrendûségük mindenkori kinyilvánításától" és "az amerikai zsidóknak különösen nehezére esik, e felsõbbrendûségi tudatot teljesen kikapcsolni, még ha olyannyira is igyekeznek arra". A regényíró, Philp Roth szerint, a zsidó gyermek nem örököl törvénygyûjteményt, a képzés tudományának esszenciáját, a nyelvet és végül Istent, hanem egy bizonyos pszichológiai tartalmat - és ezt a pszichológiai tartalmat négy szóban lehetne formába önteni: "A zsidók valami jobbak". Mint az a következõkben látható lesz, a HOLOKAUSZT negatív verziója megdicsõült sikerüknek arra szolgált, hogy a zsidók kiválasztottságát igazolja.

A hetvenes évekre az antiszemitizmus már nincs úgy jelen az amerikai közéletben, mint addig. Mindettõl teljesen függetlenül, megkondítja a zsidó vezetés a vészharangokat, miszerint Amerika zsidóságát egy fertõzõ "új antiszemita hullám" veszélyezteti. Az ADL ("mindazokra emlékezve, akik meghaltak, mert zsidók voltak") egyik legismertebb kutató akciójának prominens bizonyítékai között található, a Broadway-musical Jézus Krisztus szupersztár, és egy korabeli kultúrtermék, egy magazin, amely "Kissingert, mint farkcsóváló talpnyalót, gyávát, pimasz frátert, hízelgõt, zsarnokot, felfelé iparkodót szociálsenkit, züllött manipulátort, bizonytalan sznobot és elvtelen hatalomhajhászt" jellemez - az õ esetében enyhén fogalmazva.

Amerika szervezett zsidóságának e mesterkélten eljátszott antiszemita-hisztériája több ügyet szolgált. Izrael államot, mint az amerikai zsidóság legutolsó menedékhelyét értékeli föl. Továbbá, az állítólagos antiszemitizmus ellen küzdõ zsidó organizációk szervezetek adakozásra szólító felhívásai is nyitott fülekre találtak. "Így lesz az antiszemita arra elítélve", vallja Sartre, "hogy ellensége nélkül, akit õ megsemmisíteni kíván, életképtelenné váljon". Természetesen, minden zsidó szervezet számára ennek a mondatnak az ellenkezõje is igaz. Miután az antiszemitizmus hiánycikké vált, az utóbbi években a fontosabb zsidó "védelmi" szervezetek - különösen az ADL és a Simon-Wiesenthal-Zentrum Központ - között éles konkurenciaharc robbant ki. Ami az adományozásokat illeti, a feltételezett, Izraelt fenyegetõ veszélyek, hasonló célokat szolgáltak. Az Egyesült Államokban tett látogatásáról visszatérõ neves újságíró, Danny Rubinsteintól hallhattuk: "A zsidó gyülekezetben élõk többsége szerint, nagyon fontos az Izraelt fenyegetõ külsõ veszélyekre terelni a figyelmet... Az amerikai zsidó gyülekezetnek Izraelre, csak, mint a brutális arab támadások áldozati státuszára van szüksége. Egy ilyen Izrael számára mindig lehet támogatásra, adományokra és pénzre számítani. ... A hivatalos összegek dimenziója közismert, amelyeket a United Jewish Appeal Amerikában mindenütt

összeharácsol, ahol Izrael neve szóba kerül, és amelynek körülbelül a felét nem Izrael kapja, hanem Amerika zsidó szervezetek zsebelik be. Lehet ennél még nagyobb cinizmusról beszélni? Amint azt látni fogjuk, a holokauszt-ipar "rászoruló holokauszt-áldozatok" kizsákmányolása ennek a cinizmusnak a legaktuálisabb és legocsmányabb manifesztációja.

Az antiszemita vészharangok megkongatását valójában más indokolta. Miközben az amerikai zsidók szekuláris sikerek sorozatát ünnepelték, fokozatosan a politikai jobb irányvonalába mozdultak el. Még akkor is, ha közérdekû témáknál, mint szexuálerkölcs és magzatelhajtás inkább a baloldal vonalát képviselték, egy erõteljes jobbos zsidó vélemény-eltolódást lehet a politika és gazdaság területén tapasztalni. Ezzel a politikai fordulattal egyidejûleg megfigyelhetünk egy belsõ pálfordulást is, amint a zsidók régebbi nincstelen szövetségeseiket cserbenhagyva, az összes rendelkezésükre álló javakat kizárólagosan csak zsidó célokra rezerválták. Az amerikai zsidók effajta új orientációja minden kétséget kizáróan, az egyre erõsödõ zsidó-fekete feszültségekben vált nyilvánvalóvá. Korábban még a feketékkel karöltve, harcolva az USA szinte minden társadalmi csoportosulását érintõ diszkriminációja ellen, egyre több zsidó hagyta el a hatvanas évek vége felé a polgári jogokért harcoló szövetséget, amit Jonathan Kaufman így magyaráz; "a polgárjogi mozgalmak célja eltolódott- a politikai és törvényjogi egyenjogúságért való harcot, leváltotta a gazdasági egyenjogúságért folytatott küzdelem". Cheryl Greenberg hasonló élménnyel gazdagít: "Miután a polgárjogi mozgalmak elérték Északot, minden négy liberális zsidó közül egy, új integrációs lehetõség után nézett. A zsidók inkább osztály-, mintsem fajelméletben magyarázták aggodalmaikat, és menekültek a fehér keresztényekhez hasonlóan az elõvárosokba, elejét véve annak, amit iskoláik és lakónegyedeik pusztulásán értettek." Az események egyik emlékezetes tetõpontja volt a tanárok 1968-as sztrájkja New York City-ben, ahol is egy messzemenõkig zsidó vezetés alatt álló szakszervezet nézett farkasszemet a feketék közösségi aktivistáival, akik iskoláik -drasztikusan leromlott- biztonságát szavatoló ellenõrzõ intézkedések bevezetéséért harcoltak. A sztrájkról szóló jelentésekben gyakran olvasunk antiszemita kísérõjelenségekrõl. A sztrájkot megelõzõ rasszista zsidó kitörésekrõl kevesebb szó esik. A közelmúltban zsidó publicisták és szervezetek komoly erõfeszítéseket tettek az affirmative action (kisebbségek integrációját célozza) programjainak megszüntetésére. A legfelsõbb bíróság kirakatpereiben - DeFunis (1974) és Bakke (1978) - egy állítólagos erõs zsidó többségre hivatkozva, adta az AJC, ADL és AJ-Congress, affirmative action ellenes állásfoglalását bírósági jegyzõkönyvbe.

A saját csoport- és osztályérdekeiket agresszíven védelmezõ zsidó elit, antiszemitizmussal bélyegzett meg minden oppozíciós, konzervatív politikájukat megkérdõjelezõ igyekezetet. Így nyilatkozik az ADL fõnöke, Nathan Perlmutter; az "igazi antiszemitizmust" Amerikában politikai háttér táplálja, amely a "zsidó érdekekre" nézve káros, mint például a kisebbségek integrációja, a védelmi költségvetések csökkentése és az új elszigeteltség valamint az atomerõmûvek elleni harc; sõt magukat a college-ok választási reformjait is hozzávette.

Ebben az ideológiai offenzívában a holokausztnak döntõ szerepet szántak. Legnyilvánvalóbban utal erre az a tény, hogy mindennemû és mindenkori, õket érõ kritikát történelmi üldöztetésükre hivatkozva visszautasítanak. A kisebbségek integrációját bénító ellenállásuknál nem szûntek meg ürügyként, mint "numerus clausus"-ra, múltbéli szenvedésükre utalgatni. Mindezen túlmenõen, az antiszemitizmust a holokauszt keretén belül magyarázva, mint a nemzsidók, a zsidóságot megvetõ irracionális gesztusát értelmezték. Annak esetleges lehetõségét, hogy ez a nemzsidókkal szemben táplált

gyûlölködõ hangnem egy érdekkonfliktushoz vezethet (errõl még késõbb), elejétõl kezdve kizárták. Ezért volt a holokausztra való hivatkozás egy csel, a zsidóságot érõ mindennemû kritika jogosultságának aláásására, azt hangoztatva, hogy az õket érõ kritika csak beteges gyûlölet szüleménye lehet.

Miként a szervezett zsidók elõszeretettel hivatkoztak a HOLOKAUSZT-ra, amikor Izrael erejének teljében duzzadt, ugyanúgy tették azt, amikor Amerika zsidóságának hatalma delelõjére érkezett. Mégsem szûntek és szûnnek meg a zsidóságot közvetlen fenyegetõ MÁSODIK HOLOKAUSZT-ra figyelmeztetni. Ily módon tudta az Amerika zsidó elit hõsi társadalmi pozícióját elfoglalni, miközben gyáva nyomást gyakorolt környezetére. Norman Podhoretz kiemeli az 1967 júniusi háború után tapasztalható zsidó elszántságot "ellenállni mindenkinek, aki mindegy, hogyan, milyen mértékben és milyen okból próbál meg kárt okozni... minden támadást vissza fogunk verni." Amint az Egyesült Államok által állig felfegyverzett izraeliek a rakoncátlankodó palesztinokat hõsiesen idomítják, hasonlóképpen tartják kordában az amerikai zsidók a lázongó és követelõzõ feketéket.

Azoknak parancsolgatni, akiknek nincs lehetõségük az önvédelemre: ez Amerika szervezett zsidóságának igazi kurázsija.

2. Fejezet

Csalók, üzletelõk és a történelem

"A HOLOKAUSZT-ra való hivatkozás" jegyzi meg az elismert izraeli szerzõ Boas Evron, tulajdonképpen nem más, mint "hivatalos hangulatkeltõ célzatú doktrína, amely szüntelenül címszavakat és hamis világnézetet teremt, és egyáltalán nem célja a múlt megértése, jóval inkább a jelen manipulációja." A holokauszt önmagában nem állítható egyetlen speciális politikai program szolgálatába sem. Segítségével éppúgy indokolható Izrael politikájának elutasítása, miként támogatása is. Eme eltorzult ideológiai szemléletmód által - Evrons szavaival- válik "a nácik által történt megsemmisítésre való emlékezés" mégiscsak "hatékony eszközzé az izraeli kormányzat és más országok zsidóinak kezében". A zsidók nácik által véghezvitt tömeges megsemmisítésébõl jött létre a HOLOKAUSZT.

Két központi dogma képezi a HOLOKAUSZT strukturális alapját: I. a HOLOKAUSZT a történelem abszolút egyedülálló eseménye; II. A HOLOKAUSZT a nemzsidók zsidókkal szembeni ésszerûtlen, örök gyûlöletének betetõzése. Az 1967-es júniusi háború elõtt ezeknek a dogmáknak egyáltalán nem volt szerepük a nyilvános vitában, jóllehet a HOLOKAUSZT-irodalom központi alkotóelemeivé váltak, a zsidók nácik által végrehajtott tömeges megsemmisítésének tudományos kutatásában eredetileg egyáltalán nem merülnek fel. Másrészt viszont mindkét dogma a zsidóság és a cionizmus fontos vonásaira épül.

A nácik tömeggyilkosságát a II. világháború után elõször nem, mint kizárólagosan zsidó vonatkozású, még kevésbé történelmileg egyedülálló eseményként értelmezték. Különösen Amerika szervezett zsidósága törekedett az eseményt az egész egy részeként beállítani. A júniusi háború azonban a nácik "Endlösung", ("végsõ megoldását") gyökeresen más keretek közé helyezte. Az elsõdleges és legfontosabb igény, amely az 1967-es háború következményévé és az amerikai zsidóság jelképévé vált" emlékszik Jakob Neusner "a HOLOKAUSZT... egyedülálló és az emberiség történetében páratlan volta. A történész

David Stannard felvilágosító tanulmányában gúnyosan ír "a holokauszt-hagiografusok kis iparágáról, melyben vakbuzgó teológusok egész energiájával energiájukkal és ötletgazdagságával ötletgazdagságukkal a zsidó tapasztalat páratlanságáért küzdenek. Az egyedülállóság dogmájának végül is nincs semmi értelme. Alapjában véve minden történelmi esemény egyedülálló, mert térhez és idõhöz kötött. És minden történelmi folyamatnak van megkülönböztetõ, mint ahogy a többi eseménnyel közös vonása is. A HOLOKAUSZT rendkívülisége abban áll, hogy az egyedülállóságát abszolút döntõnek tartják. Milyen más történelmi eseményt - kérdezhetnénk - illet meg döntõen az egyedülállóság kategóriája? Jellemzõ módon kiemelik a holokauszt megkülönböztetõ ismérveit, hogy az eseményt egy tökéletesen önálló kategóriába sorolhassák. Emellett sohasem derül ki, miért tekintendõ a számos közös ismérv az összehasonlításban lényegtelennek.

Minden holokauszt-szerzõ egyetért abban, hogy a HOLOKAUSZT páratlan, de kevesen, - ha egyáltalán, van ilyen - a miértjében. Mihelyst a holokauszt egyedülállóságát bizonygató érvek egyikének hitelessége megdõl, annak azonnal új lép a helyébe. Jean-Michel Chaumont szerint az egymásnak ellentmondó érvek sokszorosítása, amelyek egymást semlegesítik, ahhoz vezet, hogy: "az ismeretanyagot nem bõvítik. Minden alkalommal a nullánál kezdik újra, hogy az elõzõnél jobb érvet állítsanak fel". Másként szólva: magában a HOLOKAUSZT felépítményében adott az egyedülállóság - ennek bizonyítása engedélyezett, tagadása a holokauszt tagadásával egyenlõ. A probléma oka feltehetõen az elõfeltételben és nem a bizonyítékban rejlik. Még ha maga a holokauszt egyedülálló is volna, mi adná a különbséget? Miként változna a felfogásunk, ha a nácik zsidókon végrehajtott tömeggyilkossága, hasonló katasztrófák sorában nem az elsõ, hanem a negyedik vagy ötödik helyet foglalná el?

Steven Katz a The HOLOKAUSZT in Historical Context-tel vetette betette meg a maga tétjét, a holokauszt egyedülállóságát bizonygató szerencsejátékba. A három kötetre terjedõ vizsgálódás elsõ kötetében Katz, mintegy 5000 címet sorol fel; megvilágítja az emberiség történelmének egészét, hogy bebizonyítsa a "HOLOKAUSZT azért olyan egyedülálló jelenség, mert korábban még egyetlen állam sem tervezte el tudatosan és módszeresen egy adott nép férfiainak, asszonyainak, gyerekeinek fizikális megsemmisítését?"

?Lefordítva: Az a történelmi esemény, mely össze nem téveszthetõ sajátossággal bír, az egy mással össze nem téveszthetõ történelmi esemény. Minden késõbbi félreértés elkerülésére, magyarázza Katz a továbbiakban, õ a fenomenológia fogalmát nem-husserl-i, -schutz-i, -scheler-i, -heidegger-i, -merleua-pontyi-i értelemben alkalmazza". Lefordítva: az egész katz-i vállalkozás egy fenomenális badarság. Még ha a katz-i feltétel támpontokon nyugodna is, ami nem az esetünk, akkor sem volna bebizonyított, hogy a holokauszt össze nem téveszthetõ ismérvekkel bír. Csodaként is hatna, ha ez nem így volna. Chaumont végkövetkeztetése: a katz-i tanulmány nem más, mint "tudományként" álcázott "ideológia". Errõl rövidesen többet.

A két hipotézist, miszerint a holokauszt egyedülálló és ugyanakkor ésszel felfoghatatlan, kevés választja el egymástól. Amennyiben nem létezik a holokauszthoz fogható történelmi esemény, akkor következetesen ezek felett álló, és mint ilyen történelmileg felfoghatatlan kell, hogy legyen. Valóban a HOLOKAUSZT egyedülálló, mert nem értelmezhetõ, és mivel nem értelmezhetõ, ezért egyedülálló.

Novick ezt a misztifikációt a "holokauszt szentté avatásának" keresztelte, és amelynek ideológiai atyja Elie Wiesel. Wiesel számára a HOLOKAUSZT, mint azt Novick joggal

észrevételezi, valóban egy "misztérium"-vallás. Wiesel ezt így értelmezte; a HOLOKAUSZT "a sötétségbe vezet", "minden választ megtagad", "a történelem határain túl fekszik", "mind a tudásnak, mind az értelmezésnek ellenáll, "nem magyarázható vagy képszerûen nem rekonstruálható", "nem felfogható vagy továbbadható" és "egy kozmikus méretû változás" jellemzi. Csupán az apostoli túlélõ (azaz õ Wiesel) alkalmas e misztérium megsejtésére. És mégis a HOLOKAUSZT misztériuma, miként azt Wiesel elismeri, "nem továbbadható"; "még csak szóba sem önthetjük tartalmát". Következésképpen Wiesel elõadásain - standard tiszteletdíj 25.000 $ és limuzin sofõrrel - Auschwitz "titkát" a "hallgatásban rejlõ igazságnak" nevezi.

Ezen szemlélet alapján a HOLOKAUSZT józan értelmezése, annak tagadásához vezet. Az ésszerû megközelítés ugyanis tagadja a HOLOKAUSZT egyedülállóságát és misztériumát. És az, aki a HOLOKAUSZT-ot mások szenvedéseivel összehasonlítja, "az a zsidó történelemmel szemben felségárulást követ el". Néhány éve a következõ paródia gondoskodott nagybetûs címrõl egy New York-i bulvárlapban: "Michael Jackson és még 60 millió ember hal meg egy nukleáris holokauszt következtében". Ezt Wiesel dühöngõ tiltakozása követte az olvasói levelek rovatában: "Hogyan merészelheti valaki a tegnap írottakat holokausztnak nevezni? Csak egyetlen igazi holokauszt létezett..." Annak bizonyítékául, hogy az élet maga is paródiákkal szolgál, Wiesel új emlékkönyvében azért dorgálja Simon Perezt, mert (nem) vonakodott évszázadunk "két holokausztjáról" Auschwitzról és Hirosimáról beszélni. Ezt nem lett volna szabad megtennie". Wiesel kedvenc jelmondata így hangzik: "a holokauszt általános érvényûsége az egyedülállóságában rejlik". De miként lehet a holokauszt általános érvényû is, ha összehasonlíthatatlanul és felfoghatatlanul egyedülálló?

A holokauszt egyedülállóságáról szóló vita meddõ. A holokauszt egyedülállóságát védelmezõ állítások ténylegesen, az "intellektuális terrorizmus" (Chaumont) egyik formáját öltötték fel. Az ismert és elfogadott összehasonlító eljárásokat alkalmazó tudományos kutatónak számtalan fenntartást kell ahhoz figyelembe vennie, ha a HOLOKAUSZTOT, trivialitását illetõen a legenyhébb kritikát is el akarja kerülni.

A holokauszt egyedülállóságának tézisében annak szörnyûséges volta mérvadó. Mások szenvedése, bármilyen szörnyû is legyen, ezzel egyszerûen nem összehasonlítható. Bár a holokauszt egyedülállóságának szószólói visszautasítják ezt az implikációt, elutasításaik mégsem õszinték.

Bár a holokauszt egyedülállóságát bizonygató tézisek intellektuálisan meddõk és erkölcsileg elvetendõk, mégis fennmaradnak. Vajon miért, hangzik a kérdés? Elõször is az egyedülálló szenvedés kizárólagos jogot ad. A holokauszt összehasonlíthatatlan szörnyûsége Jacob Neusner szerint a zsidókat nemcsak hogy kiválasztja a többiek közül, hanem "feljogosítja õket a többiekkel szemben". Edward Alexander számára a HOLOKAUSZT egyedülállósága "morális tõkét" jelent ; a zsidóknak ezen "nagy értékû vagyon" feletti "uralomra igényt kell tartaniuk".

A holokauszt egyedülállósága - ez a "jog" másokkal szemben, ez a "nagyértékû vagyon" - ténylegesen egy kiváló alibi Izrael számára. "A zsidó szenvedés olyannyira egyedi" , vallja Peter Baldwin, "hogy kiegészíti mindazon erkölcsi és érzelmi követelményeket, amelyeket Izrael más országokkal szemben? felállíthat". Nathan Glaser szerint így adja meg a holokauszt, amelyben a "zsidók különleges összetéveszthetetlenségére utal" a "zsidóknak, mint különlegesen veszélyeztetett népnek, a jogot arra, hogy mindennemû, a túléléshez szükséges erõfeszítést különösen üdvösnek tekintsen". Egy jellegzetes példa erre : minden,

az izraeli nukleáris fegyverek fejlesztését magyarázó hír, a holokauszt szellemét idézi. Mintha Izrael éppen nem a legjobb úton tartana a nukleáris hatalmi státusz birtoklása felé.

Egy másik tényezõ : a holokauszt egyedülállóságának állítása egyenértékû a zsidóság egyedülállóságának állításával. Nem a zsidók szenvedése tette a holokausztot egyedülállóvá, hanem az a tény, hogy a zsidók szenvedtek. Azaz a holokauszt valami különleges, mert a zsidók maguk is különlegesek. Ismar Schorsch, a Zsidó Teológiai Szeminárium elnöke hevesen kritizálja a holokauszt egyedülállóságát kiigénylõ igyekezeteket, mint "a kiválasztottság ízléstelen szekularizált változatát". Miként Elie Wiesel a holokauszt egyedülállóságát, hasonló vehemenciával képviseli õ a zsidók egyediségének a tézisét. "Mindenben mások vagyunk". A zsidók különlegesek ontológiailag (lételméletileg). A HOLOKAUSZT a nemzsidók évezredes gyûlöletének csúcspontját fémjelezte; ily módon nemcsak a zsidók összehasonlíthatatlan szenvedésérõl, hanem azok egyedülállóságáról is tanúskodott.

A II. világháború alatt és után, számol be Novick, "aligha értette volna meg valaki is a kormányon (USA) belül vagy akár azon kívül a zsidók kiszolgáltatottságának kifejezését".

A fordulat 1967 júniusa után jött? "A világ hallgatása", "a világ közömbössége", "a zsidók elhagyatottsága": adták a HOLOKAUSZT-vita alapgondolatait.

A cionista hittétel elsajátításával Hitler "Endlösung"-ja a HOLOKAUSZT felépítményében a nemzsidók ezeréves zsidógyûlöletének csúcspontjává fejlõdött. Zsidók pusztultak el, mert az összes nem zsidó, legyen az tettes vagy passzív tettestárs, a halálukat kívánta. Wiesel szerint a "szabad és civilizált világ "kiszolgáltatta õket" hóhérjaiknak. Voltak végrehajtók - gyilkosok - és voltak, akik hallgattak". A nemzsidók gyilkos impulzusára egészében véve nincs egyetlenegy történelmi bizonyíték sem. Daniel Goldhagen kitartó erõfeszítése ennek bizonyítására a Hitler önkéntes gyilkosaiban, mindenképp furcsának tûnik. Politikailag viszont rendkívül hasznos. Egyébként leszögezhetjük, hogy az "örökös antiszemitizmus" az antiszemiták malmára hajtja a vizet. Arendt ezt így magyarázza a Totális uralom eredete és elemeiben: "Nem szorul magyarázatra, hogy az antiszemita történetírás hivatásszerûen magáévá tette, és a lehetõ legjobb alibit szolgáltat minden szörnyûségnek: Ha ez valóban igaz, hogy az emberiség mindenkor ragaszkodott zsidók elpusztításához, akkor a zsidógyilkosság egy normális emberi tevékenység, és a zsidógyûlölet egy olyan reakció, amely még csak indoklásra sem szorul. A meglepõ és zavartkeltõ a szûnni nem akaró zsidógyûlölet hipotézisében az, hogy ebben az alapkérdésben a legtöbb elfogulatlan és majdnem mindegyik zsidó történész egységes".

A nemzsidók örök zsidógyûlöletének holokauszt-dogmája arra szolgált, hogy megindokolja egy zsidó állam szükségességét, és magyarázatot adjon az Izrael ellen táplált ellenségeskedésre. A zsidók állama az egyedüli menedék a gyilkos antiszemitizmus következõ (elkerülhetetlen) kitörésével szemben; következésképpen minden a zsidó állam ellen irányuló támadás és védekezési manõver mögött a gyilkos antiszemitizmus rejtõzik. A regényírónõ Cynthia Ozick az Izrael elleni kritikára magyarázatként a következõ választ adta: "a világ ki akarja a zsidókat irtani? mindig is a zsidók kiirtására vágyott". Ha az egész világ a zsidókat halottnak akarja látni, akkor ez valóságos csoda, hogy még mindig élnek - és nem úgy, mint az emberiség nagy része, nem kell éhezniük.

Ezen kívül Izraelnek ez a dogma teljhatalmú menlevelet biztosított: miután a nemzsidók állandóan készek a zsidók gyilkolására, a zsidóknak korlátlan joguk van arra, hogy

magukat tetszés szerint megvédjék. Akármilyen eszközhöz is nyúljanak a zsidók, akár agresszió vagy kínzás, az jogos önvédelem kategóriájába esik. Boas Evron sajnálkozik "a holokauszt tana" mint a nemzsidók örök gyûlölete felett és rögtön hozzáteszi, hogy ezáltal "ténylegesen tudatos paranoia alakult ki? Ez a gondolatvilág? elõre megbocsát minden nemzsidót érintõ embertelen bánásmódot, mivel az uralkodó mitológiai azt mondja, hogy "a zsidók megsemmisítésében minden nép együttmûködött a nácikkal", miszerint zsidóknak minden megengedett más népekkel szemben".

A nemzsidók zsidóellenessége a HOLOKAUSZT felépítményében nem csak kiirthatatlan, hanem ésszerûtlen is. Goldhagen magasan felülmúlja a cionista - nem beszélve az ésszerû tudományos munkákról - elemzéseket, amikor azt a nézetet képviseli, hogy az antiszemitizmusnak "a tényleges zsidókhoz semmi köze nincs", "alapvetõen nem válasz az objektív értékelt zsidó tevékenységre", "semmi köze nincs a zsidók cselekedeteihez, és a tényleges jellemvonásokról alkotott ismeretekhez". A nemzsidó elme kóros zavara. Irracionális érvektõl hajtva, az antiszemita rossznéven veszi a zsidótól "Wiesel szerint", hogy egyáltalán létezik". "Bármit tesznek, vagy nem tesznek a zsidók, nemcsak hogy annak semmi köze nincs a zsidógyûlölethez", jegyzi meg kritikusan a szociológus John Murray Cuddihy," hanem minden, a zsidók zsidógyûlöletben való cselekvõ részvétét igazolni kívánó kísérlet, maga a zsidógyûlölet egyik megjelenési formája".

Ez természetesen nem azt jelenti, hogy az antiszemitizmus létjogosult volna, vagy hogy a zsidók a rajtuk elkövetett bûncselekményekért felelõsséggel tartoznának, hanem csupán azt, hogy az antiszemitizmus sajátos történelmi összefüggésben az érdekek megfelelõ összjátékaként nyer arculatot. Egy tehetséges, jól szervezett és felettébb sikeres kisebbség olyan konfliktusokat idézhet elõ, amelyek látszólag érdekcsoportok közötti objektív feszültségekbõl származnak", miként "Ismar Schorsch mutatja, jóllehet ezek a konfliktusok" gyakran antiszemita klisék közé vannak ágyazva".

A nemzsidók antiszemitizmusának ésszerûtlen lényegtartalma a HOLOKAUSZT ésszerûtlen lényegtartalmából vezethetõ le. Hitler "Endlösung"-ja ugyanis nélkülöz egyedülállóan minden ésszerûséget - mert "gonosz és öncélú volt", "oktalan" tömeggyilkosság, a nemzsidók antiszemitizmusának betetõzése, ezért nem fogható fel ésszerûen. Ezek a tézisek sem együtt, sem pedig külön-külön nem teljesítenék egy felületesen elvégzett lektúra alapkövetelményeit sem. Az érv politikai haszna mégis nagy.

Bár a holokauszt-dogma a zsidók szerepét teljességgel nélkülözi, mégis immunizálja Izraelt és az amerikai zsidóságot mindennemû jogos kritikával szemben. Az arabok ellenszenvét, az afroamerikaiak ellenszenvét: azokat Goldhagen szerint "alapvetõen nem lehet, mint a zsidók bármely tevékenységére irányuló objektív reakciót értelmezni ").

Gondoljuk át, mit mond Wiesel a zsidóüldözésrõl: "Kétezer éven át veszélyben éltünk (fenyegettek). Miért? Minden ok nélkül." És az arabok zsidóellenes gyûlöletérõl: "Azért, akik vagyunk, amiért hazánk Izrael létezik - legbensõségesebb életünkért, minden álmunk álmáért - amiért ellenségeink megkísérelnek bennünket elpusztítani, és ezt meg is teszik, Izraelt akarják elpusztítani." A feketék az amerikai zsidósággal szemben táplált gyûlöletérõl: "Köszönet helyett azok az emberek támadnak hátba bennünket, akiket mi inspirálunk. Helyzetünk nagyon veszélyes. Mi vagyunk megint mindenki bûnbakja? Mi segítettünk a feketéknek; és mi mindig segítettünk nekik? A feketéket sajnálom. De van valami, amit megtanulhatnának tõlünk, a hálát. A világ egyetlen népe sem ismeri a hálát úgy, mint mi, mi örökké hálásak vagyunk". Mindig megfenyítve, mindig ártatlanul megtámadva: Ez a zsidó lét terhe.

A nemzsidók örökös zsidógyûlöletének HOLOKAUSZT-dogmája igazolja a holokauszt egyedülállóságáról szóló kiegészítõ dogmát. Ha a holokauszt a nemzsidók ezeréves zsidógyûlöletének tetõpontja volt, ebbõl arra kellene következtetnünk, hogy a nemzsidók üldözése a holokauszt során csak mellékesen történt meg, és ily módon csupán csak egy epizódja volt az egésznek. Ilyen tekintetben, a zsidók szenvedése a holokauszt során egyedülálló volt.

Végezetül a zsidók szenvedése azért is páratlan, mert maguk a zsidók azok. A HOLOKAUSZT semmivel sem volt összehasonlítható, mert nem volt racionális. Végsõ soron ez a szenvedély a legmagasabb szinten irracionális, ha nem emberfeletti volt. A nemzsidó világ gyûlölte a zsidókat irigységbõl és féltékenységbõl: Ressentiment. Nathan és Ruth Ann Perlmutter szerint az antiszemitizmus "féltékenységbõl és haragból származott, mert a zsidók a nemzsidókat kiszorították a piacról, a nagyszámú kevésbé tehetséges nemzsidót bosszantotta a kisszámú tehetséges zsidó". Ily módon igazolta a holokauszt - ha negatív módon is - a zsidók kiválasztottságát. Mivel a zsidók jobbak vagy sikeresebbek, kihívták maguk ellen a nemzsidók gyûlöletét, akik legyilkolták õket.

Egy rövid széljegyzetben Novick arról elmélkedik, "vajon miként festene a holokausztról folyó vita Amerikában ", ha nem Elie Wiesel volna annak "fõ szószólója "? A válasz nem nehéz: 1967 júniusa elõtt Bruno Bettelheimnek, a koncentrációs tábor túlélõjének egyetemes üzenete visszatetszést váltott ki az amerikai zsidók között. A júniusi háború után Bettelheimet mint Elie Wiesel riválisát, holtvágányra helyezték. Wiesel ideológiai használhatósága miatt prominens személyiséggé vált. A zsidók egyedülálló szenvedése/ a zsidók egyedülállósága, örökre bûnös nemzsidók / örökre ártatlan zsidók, Izrael feltétel nélküli védelme / a zsidó érdekek feltétel nélküli védelme : Elie Wiesel maga a HOLOKAUSZT.

A Hitler "Endlösung"-ról szóló irodalom figyelemreméltó része, ha egyáltalán abban döntõ jelentõségû holokauszt-dogmák kifejezésre jutnak, tudományos szempontból értéktelen. A holokausztról írt tanulmányok rengetegében ténylegesen nagymennyiségû badarság, ha nem színtiszta hamisítások találhatók.

Az elsõ nagy holokauszt-csalás a lengyel emigráns Jerzy Kosinski könyve a "The Painted Bird" volt. Mint azt Kosinski magyarázta, a könyvet "angolul írta" azért, hogy "tartalma szenvedélymentes, minden az anyanyelvben rejlõ emocionális asszociációtól mentes legyen." A valóság szerint azonban minden részt, amely feltehetõen tõle származik - a kérdés még nyitott - lengyel nyelven írtak. A könyvet Kosinski önéletrajzi tudósításaként adták ki, amely a II. világháború alatt, egy Lengyelország falvaiban vándorló magányos gyermek történetét dolgozza fel. Az igazság szerint azonban Kosinski az egész háború alatt a szüleinél élt. A könyv fõ motívuma a lengyel parasztság által elkövetett szadista szexuális kínzások. Azon olvasók, akik a könyvet kiadása elõtt megismerték, azon szórakoztak; hogy a könyv "erõszakpornográfia" és "egy szadomazochisztikus erõszaktól megszállott elme terméke". Valójában Kosinski csaknem valamennyi általa elmesélt epizódot a semmibõl idézi fel. A könyv kifejezetten antiszemitaként állítja be azokat a lengyel parasztokat, akikkel együtt élt. "Üssétek a zsidókat", ordítoznak. "Üssétek a fattyúkat! ". Igazság szerint Kosinski családját lengyel parasztok fogadták be, annak ellenére, hogy jól ismerték zsidó származásukat és a rejtegetés következményeit?

A New York Times Book Review-ben Elie Wiesel a Painted Bird-t a náci idõk "egyik leghatásosabb" vádirataként dicsõíti, "stílusában mélységes õszinteséggel és érzelemmel" Késõbb Cynthia Ozick arról áradozik, hogy õ Kosinski hitelességét "a holokauszt zsidó

túlélõjeként és tanújaként azonnal" felismerte. Még jóval az után is, hogy Kosinski mint irodalmi szélhámos leleplezõdött, Elie Wiesel dicshimnuszokkal halmozta el "figyelemreméltó mûvét".

A The Painted Bird adta meg a HOLOKAUSZT nyelvezetének alaptónusát. Bestsellerré vált és díjakat nyert, számos nyelvre lefordították, oktatási anyag volt a középiskolákban és kollégiumokban. Kosinski, aki holokauszt-körutazáson maga is részt vett, önmagát "Ellie Wiesel olcsó változatának" nevezte. (Azok, akiknek nem volt módjukban Wiesel elõadási honoráriumát megfizetni - "a hallgatás" nem olcsó - hozzá fordultak. Amikor egy magazin kilétét feltárta, Kosinskit a New York Times vette védelmébe, azt állítván, hogy õ egy kommunista összeesküvésnek esett áldozatául.

Egy újabb csalás, Binjamin Wilkomirski Töredékek címû mûve, szemérmetlenül szolgálja ki magát a The Painted Bird holokauszt-giccsébõl. Miként Kosinski, Wilkomirski is magányos, túlélõ gyermekként, aki megnémul, árvaházban nõ fel, és csak megkésve döbben rá, hogy zsidó. Miként a The Painted Bird-ben a Töredékekben is az alapvetõ elbeszélõi koncepció egy naiv gyermek egyszerû, csak a legszükségesebbekre szorítkozó hangja, az idõ és térbeli kötõdések teljes mellõzésével. Miként a The Painted Bird-ben itt is minden egyes fejezet erõszakorgiában tetõzik. Kosinski a The Painted Bird-öt "a lélek lassú felolvadását", Wilkomirski a Töredékeket mint a "megtalált emlékezetet" ábrázolja.

A Töredékek nem más, mint csalás, mégis a holokauszt-emlékezés eredete. Kezdve a koncentrációstáborban, ahol minden felülvigyázó egy szadista szörny, aki szétzúzza a zsidó újszülöttek koponyáját. Mégis, a nácik koncentrációstáborára való klasszikus visszaemlékezések megegyeznek az Auschwitz-túlélõ Dr. Ella Lingens-Reiner állításával: "Kevés szadista volt. Kevesebb, mint 5-10%".

Ezzel szemben a holokauszt irodalomban a németek mindenkori szadizmusa erõsen az elõtérbe nyomul. Ez kettõs célt szolgál, ugyanis "dokumentálja" a HOLOKAUSZT egyedülálló irracionalitását valamint a tettesek fanatikus antiszemitizmusát.

A Töredékek ezért egyedi, mert az életet kevésbé a holokauszt alatt, jóval inkább utána ábrázolja. A kis Binjaminnak, akit egy svájci család fogad örökbe, további gyötrelmeket kell elszenvednie. Egy olyan világ foglya lesz, amely a holokausztot tagadja. "Azt el kell felejtened! Elfelejteni, mint egy gonosz álmot", mondja az anyja. "Ez egy gonosz álom volt csupán? mindent el kell felejtened." "Itt, ebben az országban", mérgelõdik "mindenki azt mondja állandóan, hogy felejtsek, és hogy nem történt semmi, ezt csak álmodtam. Közben nagyon is tudnak mindenrõl" .

Még az iskolában is "a fiúk ujjal mutogatnak rám, és azt kiabálják: "Ez buggyant, ez nem is igaz! Hazudós! Ez eszeveszett, örült, idióta" (Úgy mellékesen: Nem volt igazuk?) Az összes nemzsidó gyerek nekiesik, antiszemita dalocskákat énekelnek, szövetkeznek szegény Binjamin ellen, miközben a felnõttek tovább kínozzák öt: "Te csak beképzeled magadnak ezt!"

És egyszerre, a keserves kétségbeesés szörnyvilágába hajszolva, megjelenik Binjaminnak egy HOLOKAUSZT-látomás. "A tábor még ott van, csak rejtve van és jól álcázott. Az emberek levették uniformisaikat, és felöltöztek szépen, félve attól, hogy felismerik õket? csak közöld velük halkan lehetséges zsidó mivoltodat, és rájössz azonnal: ezek még mindig ugyanazok az emberek, és én biztos vagyok: még mindig tudnak ölni, uniformis nélkül is". A Töredékek több mint a holokauszt-dogma dicsõítése - maga a végsõ

bizonyíték: Még Svájcban,- a semleges Svájcban is - meg akarják ölni a nemzsidók a zsidókat."

A Töredékeket messzemenõen, mint a holokauszt-irodalom klasszikusát ünnepelték. A könyvet egy tucat nyelvre fordították le, elnyerte a Jewish National Book Award-ot, a Jewish Quarterly díját és a Prix de Mémoire de la Shoah-t. A dokumentumkészítés ünnepelt sztárjaként, Wilkomirski hamarosan HOLOKAUSZT cégérévé vált, a holokauszt-konferenciák fõszónoka, szemináriumok szervezõje és az United States HOLOKAUSZT Memorial Museum legfõbb adománybehajtója lett.

Daniel Goldhagen a Töredékeket kis remekmûként dicsérte. Õ lett Wilkomirski legfontosabb akadémiai elõharcosa. Nagy tudású történészek, mint Raul Hilberg már korán csalásnak tartotta a Töredékeket. Már leleplezése kezdetén Hilberg rögtön a helyes kérdésekkel hozakodott elõ: "Hogyan tudott ez a könyv számos kiadónál, mint emlékmû átcsúszni? Miként jutatta Wilkomirski urat meghívásokhoz az United States HOLOKAUSZT Memorial Museumba és számos neves egyetemre? Hogy-hogy nem létezik a holokauszt-anyagok kiadását megelõzõ minõségi ellenõrzés?"

Wilkomirski, félig bolond, félig sarlatán, mint késõbb kiderült, az egész háború alatt Svájcban élt. Még csak zsidó sem volt. A holokauszt-ipar nekrológjai mégis egészen másról tanúskodnak:

Arthur Samuelson (kiadó): a Töredékek "egy valóban jó könyv. Csupán, mint dokumentáció nevezhetõ csalásnak. Én inkább a belletrisztikai szépirodalmi kategóriában adnám ki. Talán nem igaz - de szerzõje annál jobb! "Carol Brown Janeway (kiadó és mûfordító): "Amennyiben a vádak... beigazolódnak, nem lehet vita utánvizsgálható empirikus tényekrõl, csakis a spirituális tények ítélhetõk meg. A lelket kellene felülvizsgálni, és az, lehetetlen."

Ez még nem minden. Israel Gutman egyike a Yad Vashem emlékhely vezetõinek, és elõadásokat tart a holokausztról a Hebrew Universityn. Továbbá maga is rab volt az auschwitzi koncentrációs táborban. Gutman szerint "lényegtelen", hogy a Bruchstücke csalás. "Wilkomirski egy történetet írt, mély átérzéssel; az biztos... Õ nem csaló. Õ olyan, aki e történetet a lelke mélyén átéli. A fájdalom az autentikus.". Eszerint nem játszik szerepet az, hogy õ a háborút nem egy koncentrációs táborban , hanem egy svájci Chalet-ben élte át; "ha a fájdalma autentikus." Így érvel a túlélõ Auschwitzból, aki holokauszt-szakértõvé vált. A többiek megvetést, Gutman csupán szánalmat érdemel.

A New Yorker átírta a cikket a csalás leleplezésével "Stealing the HOLOKAUSZT" (kb. A holokauszt meglopása). Tegnap még ünnepelték Wilkomirskit a nemzsidók gonoszságáról szóló történeteiért, ma pedig megfenyítik mint más romlott nemzsidót. Mindig ez a nemzsidók hibája. Való igaz, Wilkomirski kitalálta a saját holokauszt történetét, de a megdöbbentõ valóság abban rejlik, hogy a történelemhamisító, ideológiai célból létrehozott holokauszt-ipar, Wilkomirski kitalált történeteit ünnepeltetni szándékozta. Õ a holokauszt "túlélõje" volt, csupán arra várt, hogy felfedezzék.

1999 októberében, amikor a Töredékek-t a könyvkereskedésekbõl bevonták, Wilkomirski német kiadója nyilvánosan ismertette, hogy a szerzõ nem egykori zsidó árvagyerek, hanem a svájci születésû Bruno Doessecker. Amint megtudta, hogy vége a partinak, dacosan hangoztatta: "Én Binjamin Wilkomirski vagyok!". Az amerikai Schocken kiadó egy hónappal késõbb vette le a könyvet programjáról.

Most térjünk rá a HOLOKAUSZT másodlagos irodalmára. Ennek súlypontja az ún. "arab kapcsolatok" területe. Jóllehet Jeruzsálem muftijának, Novick szerint a "holokausztban semmi említésre méltó szerepe" nem volt, a négykötetes Encyclopedia of the HOLOKAUSZT (kiadó Israel Gutman) mégis a fõszerepbe helyezi. Yad Vashem-ben egészen magasan található a személyi listán: "a látogatónak végsõ soron kézenfekvõvé teszik" írja Tom Segev, "hogy a német zsidóirtásának és az arab ellenségeskedéseknek közös vonásai vannak". Egy auschwitzi emlékünnepség alkalmával, amelyen valamennyi vallási felekezet lelkészei részt vettek, Wiesel kizárólag egy moszlem kádi jelenlétét nehezményezte: "Feledésbe merül? Hadzsi Amin El-Husseini, Jeruzsálem muftija, Heinrich Himmler barátja?" Egyébként: ha a mufti Hitler "Endlösung"-jában olyan döntõ szerepet játszott, erõsen kérdéses, vajon miért nem állította Izrael õt is, mint Eichmannt, bíróság elé. A háborút követõen közismerten a szomszéd Libanonban élt.

Fõként Izrael szerencsétlen 1982-es libanoni inváziója után, mikor az "új történészek" Izrael propaganda-hadjáratait porrá zúzták, szorgoskodtak a kétségbeesett apologéták az arabokat nácikként befeketíteni. Bernard Lewis, az elismert történész Antiszemitizmus rövid története címû munkájában egy egész fejezetet, míg a Közelkelet 2000 évé-ben mindössze három oldalt szentel az arabok náci ideológiájának. A HOLOKAUSZT-liberálisabb szárnyához tartozó Michael Berenbaum, a Washington HOLOKAUSZT Memorial Museum munkatársa, nagylelkûen beismeri, hogy "az Izrael jelenléte ellen tiltakozó palesztin fiatalok kövei, nem egyenértékûek a védtelen zsidó polgárokat lerohanó náci gépezettel".

A legújabb holokauszt-showt Daniel Jonah Goldhagen, Hitler önkéntes gyilkosai címû könyve szolgáltatja. Néhány héttel kiadása után minden fontos napilap ismertette. A New York Times több cikkében Goldhagen könyvét "azon ritka új mûvek egyikeként" dícséri "amelyek a mérföldkõ jelzõt megérdemelték"(Richard Bernstein). Fél millió eladott példánnyal és a tervezett 13 nyelvre való lefordítással a Hitler önkéntes gyilkosai-t a Time Magazinja a "leggyakrabban tárgyalt" és az év második legjobb szakkönyveként ünnepli.

Elli Wiesel utal a "figyelemreméltó kutatómunkára", a "dokumentumok és tények által igazolt bizonyítékok bõségére", következésképpen Hitler önkéntes gyilkosai-t, mint a "holokauszt ismertetését és megértését elõsegítõ nagyszerû irodalmat" ajánlja. Israel Gutman azért dícséri a könyvet, mert "olyan egyértelmû központi kérdéseket vet fel", amelyeket a "tudományos holokauszt kutatás nagy része" figyelmen kívül hagy. A Harvard egyetem HOLOKAUSZT-tanszékére kinevezve és a médiumokban Wiesellel közös fogatban Goldhagen hamarosan a holokauszt téma elõadói turizmusának mindenütt jelenlévõ alakja lett.

A Goldhagen könyv központi tézise a szokásos holokauszt-dogmák egyike: a német nép beteges gyûlölettõl hajtva megragadja, a Hitler nyújtotta lehetõséget, hogy zsidókat gyilkoljon. Maga a Hebrew University-n tanító és a Yad Vashem vezetõihez tartozó, ismert holokauszt szerzõ Yehuda Bauer is átvette egy ideig e dogmát. Néhány éve még így írt Bauer a tettesek szellemi állapotáról: "a zsidókat olyan emberek gyilkolták meg, akik õket lényegében véve nem is igazán gyûlölték? A németeknek nem kellett gyûlöletet érezniük ahhoz, hogy a zsidókat gyilkoljanak."

Goldhagen könyvének nemrég megjelent elemzésében Bauer pontosan az ellenkezõjét állította: "A gyilkos indulat legradikálisabb megnyilvánulása a harmincas évektõl fogva uralkodott? A második világháború kitörésekor a németek széles többsége olyan mértékben azonosította magát a kormánnyal és annak antiszemita politikájával, hogy

egyáltalán nem volt probléma gyilkosokat toborozni." Amikor a diszkrepanciát ellentétes állításait illetõen megkérdezték, Bauer így válaszolt: "Nem vél a két állítás között ellentétet felfedezni".

Bár a Hitler önkéntes gyilkosai tudományos vizsgálat szerkezetét hordozza, mégis alig több mint a szadisztikus erõszak összefoglaló kézikönyve. Így aztán kevésbé meglepõ az, hogy Goldhagen Wilkomirskit is vehemensen védelmezte: a Hitler önkéntes gyilkosai nem más, mint a Bruchstücke (Töredékek) lábjegyzettel. Hitler önkéntes gyilkosai, a forrásmunka tele durva, téves utalással és belsõ ellentmondásokkal, tudományosan értéktelen. Ruth Bettina Birth és a szerzõ az Eine Nation auf den Prüfstand munkájukban dokumentálják Goldhagen vállalkozásának felületességét. Az ezt követõ vita tanulságos módon megvilágítja a holokauszt-ipar mûködését.

Birn, aki világszerte elismert személyiség az archiválás terén, akitõl Goldhagen maga is tanácsot kért, elõször a cambridge-i Historical Journalban hozta nyilvánosságra kritikus jegyzeteit. Goldhagen visszautasította az újság meghívását, hogy a közleményt összefoglalóan cáfolja, ehelyett megbízott egy vezetõ londoni ügyvédi munkaközösséget azzal, hogy Birn-t és Cambridge University Press-t "többrendbeli súlyos rágalmazásért" beperelje. Goldhagen ügyvédei bocsánatkérést, a kritika visszavonását valamint biztosítékot követeltek Birn-tõl arra, hogy a kritikát nem ismétli meg, majd avval azzal fenyegetõztek, hogy "minden további nyilvános cselekedet, amelyet Ön e levél kézhezvétele után tenni szándékozik, további káros hatásokhoz vezetne".

Nem sokkal az után, hogy a szerzõ éppúgy kritikus jegyzetei a New Left Review-ben megjelentek, a Metropolitan kiadó, Henry Holt védjegye, késznek ígérkezett a két értekezés egy könyv formájában való kiadására. Címlapon figyelmeztetett a Forward, a Metropolitan "Norman Finkelstein, a zsidó állam egyik ideológiai ellenfele könyvének kiadására készül ."A Forward az a legfontosabb fórum az Egyesült Államokban, amely a (politikai) "HOLOKAUSZT-Correctnesst" biztosítja.

Azzal érvelve, hogy "Finkelstein égbekiáltó elfogultsága és arcátlan állításai? visszavonhatatlan anticionista beállítottságától terhesek", az ADL-fönöke Abraham Foxman Holt-tól a könyv kiadásának leállítását követelte: "Nem az a kérdés, hogy Goldhagen tézise helyes vagy téves, hanem, hogy mi a legitim kritika, és mi az, ami azon túl megy". Sara Berhstel, a Metropolitan társkiadója válasza erre: "Éppen arról van szó, hogy Goldhagen tézise helyes vagy téves."

Leon Wieseltier, a proizraelita New Republic irodalmi szerkesztõje személyesen járt közben Michael Naumannál, Holt kiadójánál. "Ön nem tudja ki az a Finkelstein. Ez az ember méreg, egy visszataszító, öngyûlölettel telt zsidó, egy ilyen senkit csak kõ alatt lehet találni." Elan Steinberg, a World Jewish Congress ügyvezetõ igazgatója Holt döntését "szégyennek" nevezte, és így vélekedett: "Ha szemételhordó munkát akarnak végezni, akkor öltsék magukra a város köztisztasági vállalatának egyenruháját."

"Még eddig nem éltem meg" emlékezett Nauman késõbb, "hogy egy küszöbön álló új kiadást, érintett körök a világ közvéleménye elõtt, ily módon ellehetetlenítsenek." Az ismert izraeli történész és újságíró a Haaretz címû újságban jegyzi meg; a kampány a "kultúrterrorizmus" határát súrolja.

A kanadai Igazságügyi Minisztérium Emberiség elleni Háborús Bûnözés és Bûnözési Osztályának vezetõ történésze, Birn volt a következõ, akit a kanadai zsidó szervezetek

megtámadtak. Azzal a feltételezéssel, hogy én "a zsidók döntõ többségének szemében a kontinens szörnye" vagyok, kipellengérezte Birn asszonyt, amiért könyvemben együttmûködött velem. A CJC a munkaadóját nyomás alá helyezte, és panaszt nyújtott be az Igazságügyi Minisztériumban. Ez a panasz és egy a CJC által támogatott híresztelés, miszerint Birn "a tettesek fajtájának tagja" (Németországban született), közösen egy hivatalos nyomozást váltott ki ellene. A személyeskedõ támadások a könyv megjelenése után sem szûntek meg. Goldhagen azt állította, hogy Birn, aki a náci háborús bûnösök üldözését életének céljává tette, antiszemita nézetet képvisel, és jómagam azt gondolom, hogy a nácik áldozatai, beleértve saját családomat megérdemelték a halált. Goldhagen Harvard Center for European Studies intézménynél alkalmazott kollégái, Stanley Hoffmann és Charles Maier, hivatalosan kiálltak mellette.

A The New Republic az ellenvetéseket cenzúraként értékelte, "kacsának" nevezte, és megkérdõjelezte "a cenzúra és a standard megtartása közötti különbséget". Az Eine Nation auf dem Prüfstein a Náci-HOLOKAUSZT vezéregyéniségeitõl, beleértve Raul Hilberget, Christopher Browningot és Ian Kershawot támogatást kapott. Éppen ezek azok a tudósok, akik elvetették Goldhagen könyvét; Hilberg azt értéktelennek nevezte. Valójában klisék.

Végezetül vegyük figyelembe a következõ kapcsolatszerkezetet: Wiesel és Gutman támogatták Goldhagent, Wiesel támogatta Kosinskit, Gutman és Goldhagen támogatta Wilkomirskit. Kössük össze a szereplõket egymással: ez a HOLOKAUSZT-irodalom.

Eltekintve a hangoskodó zûrzavartól semmi bizonyíték nincs arra, hogy a holokauszt tagadóknak az USA-ban nagyobb befolyásuk van, mint a Föld korong-hipotézisét képviselõ társaságnak. Mindazon badarságok tudatában, amiket a holokauszt ipar naponta piacra vet, inkább azon csodálkozunk, hogy olyan kevés szkeptikus van. Az állítás mögött rejlõ motívum, miszerint a holokauszttagadás széles körben elterjedt, könnyen fellelhetõ. Miként lehetne másképp egy HOLOKAUSZT-tól telítõdött társadalomban, még további múzeumokat, könyveket, tanterveket, filmeket és programokat megindokolni, mint a holokauszttagadás szellemének felidézésével? Ennek szellemében adták ki nagy ünneplések közepette Deborah Lipstadt könyvét a HOLOKAUSZT tagadását. A Módszeres jobboldali extremizmus-t és az American Jewish Committee szerencsétlenül formált körkérdésének eredményét, amelynek következményeként a holokauszt tagadása még nagyobb méreteket öltött, éppen a Washington HOLOKAUSZT Memorial Museum megnyitásával egyidejûleg hozták nyilvánosságra.

A HOLOKAUSZT tagadása az "új antiszemitizmus" kategóriájába sorolható legfrissebb irodalmi termék. A holokauszt-tagadás széles elterjedésének bizonygatására, Lipstadt néhány kesze-kusza forrásból idéz. Megihletõje Arthur Butz, egy teljesen jelentéktelen személyiség, aki a Northwestern University katedráján elektrotechnikát oktat, és akinek könyvét The Hoax of the Twentieth Century egy erõsen kétes kiadó forgalmazta. Lipstadt személyének egy külön fejezetet szentel, "A többség véleményvilágába kutatva" címszó alatt. Lipstadt nélkül Arthur Butz nevét még máig az ismeretlenség szürke homálya fedné.

Valójában egyedül Bernard Lewis az egyetlen mainstream (fõáramlat) képviselõ, aki a holokausztot tagadja. Egy francia bíróság el is ítélte õt népgyilkosság tagadása miatt. De Lewis a törökök, az elsõ világháború alatt örményeken végrehajtott népgyilkosságát tagadta, nem pedig a nácik zsidókon elkövetett rémtetteit, és Lewis proizraelita beállítottságú. Érthetõen, a holokauszt tagadásának e példája az Egyesült Államokban nem sok port vert fel. A dolog külön pikantériája, hogy Törökország Izrael egyik fontos szövetségese. Ezért tabu az örményeken végrehajtott népgyilkosság említése. Elie Wiesel

és Arthur Hertzberg rabbi, valamint az AJC és Yad Vashem tüntetõleg elhagyták a népgyilkosságokat tárgyaló tel-avivi nemzetközi konferenciát, mert a rendezõk az izraeli kormány nyomása ellenére az örmények esetét is a programra akarták tûzni. Wiesel egyáltalán a tanácskozás bojkottján fáradozott és Yehuda Bauert után, személyesen igyekezett a jelenlévõk mindegyikét a részvételrõl lebeszélni. Izrael nyomására az Egyesült Államok HOLOKAUSZT Counsil-ja gondoskodott arról, hogy az örmény ügyet a Washington HOLOKAUSZT Memorial Museum-ban meg sem említsék, a kongresszus zsidó lobbystái pedig sikerrel torpedózták meg az örmény genocidum emléknapjának életre hívását.

Mihelyst egy túlélõ vallomását megkérdõjelezik, vagy a zsidó kollaboránsok szerepét kipellengérezik, vagy Drezda bombázásának szörnyûségei jönnek szóba, vagy megjegyzik, hogy Németországon kívül más államok is háborús bûnöket követtek el, Lipstadt ezeket, azonnal, a holokauszt tagadásának bizonyítékai közé sorolja be. Már maga a feltételezés, miszerint Wiesel a holokauszt-iparból hasznot húz, vagy csak az õ személyét kétségbe vonják, mindezek kimerítik a holokauszt tagadásának fogalmát.

A holokauszt tagadásának "legrosszindulatúbb" formája, Lipstadt szerint, "az erkölcstelen közös nevezõre emelés" - azaz a holokauszt egyedülállóságának tagadása. Ez az érvelés elgondolkodtató következtetéseket rejt magában. Daniel Goldhagen azt az álláspontot képviseli, miszerint a szerbek koszovói cselekedeti "lényegében véve csak nagyságrendben különböznek a náci Németországétól. Ez Goldhagent "lényegében véve" holokauszt-tagadóvá tenné. Valójában az izraeli szakvélemények - az egész politikai spektrum - Szerbia koszovói tisztogatását, Izrael palesztinok elleni eljárásával (1948) hasonlítják össze. Goldhagen becslése szerint tehát Izrael akkoriban holokausztot követett el. Ezt még a palesztinok sem állítják.

A revizionista irodalom egésze mégsem teljesen haszontalan, bármilyen politikai beállítása és motívuma is legyen annak követõiknek. Lipstadt David Irvinget "a holokauszttagadók egyik legveszélyesebb szószólójaként" bélyegzi meg (aki nemrég Angliában vesztett el egy rágalmazási vádat, amelyet õ maga indított személyét sértõ kijelentések miatt). Annak ellenére, hogy Hitler notórius csodálója és a nemzeti szocializmus szimpatizánsa - viselkedése élesen elítélendõ - mint azt Gordon Craig is megerõsíti, Irving "nélkülözhetetlen" adatokkal szolgált a II Világháború megértéséhez. Mind Arno Mayer, a nácik zsidókon végrehajtott tömeggyilkosságát taglaló tanulmányában, mind Raul Hilberg idéznek holokausztot tagadó közleményeket. "Ha ezek az emberek beszélni akarnak, hagyjuk õket beszélni." véli Hilberg. "Ez mindannyiunkat, akik ezirányban kutatnak, csak arra ösztönöz, hogy olyan dolgokat, amelyeket nyilvánvalónak megítélve félretettünk, újra felülvizsgáljunk. És ez hasznos számunkra".

A HOLOKAUSZT-emléknapok nemzeti események. Mind az 50 szövetségi állam emlékünnepséget rendez, legtöbbnyire az illetékes parlamentekben. A holokauszt szövetségek egyesülete több mint 100 holokauszt intézményt tart az Egyesült Államokban számon. Amerikában hét nagy HOLOKAUSZT Múzeum van. Az emlékezés központi létesítménye az United States HOLOKAUSZT Memorial Museum Washingtonban. Az elsõ kérdésem; egyáltalán miért is létezik egy (amerikai) szövetségi kormány megbízásából létesített és fedezett HOLOKAUSZT Múzeum az ország fõvárosában? A Washington Mall-n található intézmény léte kiváltképp nem összeegyeztethetõ a ténnyel, miszerint a környéken egyetlen olyan múzeum sem található, amely az amerikai történelem bûneseteire emlékezne. Képzeljük el az amerikaiak felháborodását, ha a németek Berlinben Nemzeti Múzeumukat nem a náci népirtás, hanem az amerikai

rabszolgaság vagy az amerikai õslakosság kiirtásának emlékének áldozva építenék fel.

A HOLOKAUSZT-múzeum életre hívója írja "nagy igyekezettel volt, hogy magától az indoktrináció tudománytalanság mindennemû kísértését, manipulációs behatásokat és érzelmi tényezõket távol tartsa". Mégis, a múzeum a tervezéstõl a kivitelezésig a politizálás névjegyét viselte. Jimmy Carter küszöbön álló újraválasztási kampányának szerves részeként támogatásáról biztosította a projektet. Tette ezt azért, hogy a palesztinok "törvényes jogait" biztosító elnöki igenen felháborodott zsidó adományozókat és választókat megnyugtassa. A nagy amerikai zsidó szervezetek elnöki konferenciájának elnöke, rabbi Alexander Schindler, "sokkoló" elõrenyomulásnak minõsítette Carter, a palesztinokat emberként elismerõ gesztusát. Carter, a múzeum terveit ismertette, mialatt az izraeli miniszterelnök, Menahem Begin Washingtonban tartózkodott és a kongresszusban egy elkeseredett szócsata tombolt a kormány által tervezett Szaud-Arábia-i fegyvereladásokról. A múzeum hátterében egyéb politika témák is meghúzódnak. Így elhallgatják az európai antiszemitizmus keresztényi hátterét, nehogy ez által egy hatalmas választói réteget elriasszanak. Az USA-t diszkrimináló, háború elõtti bevándorlók számát lefelé kerekítik, túlértékelik az Egyesült Államok szerepét a koncentrációs táborok felszabadításában és elhallgatják az USA-szerte folytatott nagyarányú propagandát a náci háborús bûnösök megnyeréséért. A múzeum átfogó üzenete így hangzik, "mi" ilyen bûntényeket nem hogy elkövetni, hanem még csak elképzelni sem tudunk. A holokauszt "az amerikai étosszal és mítosszal nem összeegyeztethetõ" jegyzi meg Daniel Berenbaum a múzeum kísérõ könyvében. "Magát a tényt, hogy megtörtént, úgy tekintjük, mint Amerika legfõbb értékeinek megsértését." A Palesztinába való bejutásért harcoló zsidó túlélõk zárójelenetével, cionista leckében részesíti a múzeum a látogatót, mondván "nemzeti szocializmusra Izrael volt a megfelelõ válasz".

A politizálás már akkor elkezdõdik, mielõtt a múzeum küszöbét átlépnénk. Ugyanis a Raoul Wallenberg téren áll. Wallenberget, a svéd diplomatát, azért tisztelik, mert zsidók ezreit mentette meg, és egy szovjet börtönben halt meg. A svéd Folke Bernadotte gróf, aki szintén zsidók ezreinek életét mentette meg, már nem részesül ebben a tiszteletben, mert a késõbbi izraeli miniszterelnök Yitzak Shamir, "pro-arab" beállítottsága miatt, parancsot adott meggyilkolására.

A holokauszt múzeumok politikájának keresztje tulajdonképpen a - kire? - emlékezzünk, kérdésben rejlik. Csak a zsidók voltak a holokauszt egyedüli áldozatai, vagy mindazok annak számítanak, akik a nácik üldözésének ki voltak téve? A múzeum tervezési szakaszában Elie Wiesel (Yehuda Bauerrel - a Yad Vashem képviseletében) azok élére állt, akik kizárólag a zsidók emlékét akarták megörökíteni. Wiesel, akit "a holokauszt korának megcáfolhatatlan szakértõjeként" ismertek el, makacsul küzdött a zsidó áldozati státusz elsõdlegességéért. "Mint mindig, a zsidókkal kezdték el", hangoskodott a jellemzõ stílusában. "Mint mindig, nem csak a zsidóknál fejezték be". Mégis a nemzeti szocializmus elsõ áldozatai a kommunisták, és a náci tömeggyilkosság elsõ áldozatai a fogyatékosak voltak.

A HOLOKAUSZT Múzeum számára a legnagyobb kihívás az elsõbbség biztosítása volt, a cigányokon elkövetett népirtás elõtt. A nácik félmillió cigányt gyilkoltak meg módszeresen, ami a népességi arányt tekintve, durván, a zsidókon végrehajtott tömeggyilkosság veszteségeinek felel meg. A holokauszt-szerzõk, mint Yehuda Bauer, szerint a cigányok veszteségei nem érnek fel a zsidók genocidumban elszenvedett áldozatával. Tekintélyes holokauszt történészek, mint Henry Friedlander és Raul Hilberg ennek ellenkezõjét képviselik.

A cigány-genocidum múzeum mellékvágányra helyezése, több motívumot is rejt magában. Elõször: a cigányok és zsidók vitális veszteségei nem összehasonlíthatók. A cigányok követelését, egy US HOLOKAUSZT Memorial Council - képviselõ után, az üzletvezetõ igazgató, Seymour Siegel rabbi "ízléstelennek" nevezte, és kétségbe vonta a cigányoknak, mint népnek az "egzisztenciáját": "A cigányoknak, mint népnek egy fajta elismerésre van szüksége.... ha egyáltalán létezik ilyen." Mindamellett elismerte, hogy "a nácik alatt egy részük szenvedett." Edward Linenthal így emlékszik a cigányokat képviselõk "mélységes bizalmatlanságára" a tanács iránt, "a nyilvánvaló hangulattól áthatva, hogy néhány tanácstag a romák részvételét úgy kezelte, miként a család a hívatlan, kellemetlen rokont."

Másodszor: Ha cigányokon végrehajtott genocidumot elismernénk, az a holokausztra érvényes kizárólagos zsidó licenc elvesztését jelentené, ami magával vonná az ennek megfelelõ zsidó "eszmei tõke" elvesztését. Harmadszor: Ha a nácik a cigányokat a zsidókhoz hasonló módon üldözték, akkor az a dogma, amely a holokausztot a nemzsidók zsidók iránti ezeréves gyûlöletének betetõzéseként jellemezte, egyértelmûen tarthatatlan. Úgyszintén, ha a zsidókon elkövetett genocidumot a nemzsidók irigysége ösztönözte, akkor irigység volt az is, ami a cigányokon végrehajtott genocidumot vezérelte?

A holokauszt múzeum agendáját végül is az izraeli-palesztin nézeteltérés is formálta. Walter Reich, mielõtt igazgatóként a múzeum szolgálatába állt volna, dicshimnuszt írt Joan Peter hazug From Time Immemorial címû könyvérõl, melyben azt állítja, hogy Palesztina a cionisták betelepülése elõtt szó szerint néptelen volt. A külügyminisztérium nyomására Reich lemondásra kényszerült, miután vonakodott Jasszer Arafatot, aki idõközben Amerika szolgálatkész szövetségese lett, múzeumlátogatásra meghívni. A holokauszt-teológus John Rothot, akinek a vezetõ- helyettesi állást kínálták fel, addig zaklatták, míg visszalépett; õ a múltban Izraelt kritizálta. Amikor a múzeum elnöke Miles Lerman egy könyvet, amellyel a múzeum elõször egyetértett, elutasított, mert az Benny Morristól (ismert izraeli történész és Izrael-kritikus) egy fejezetet tartalmazott, így nyilatkozott: "Ezt a múzeumot Izrael ellenfelei oldalára állítani - nem, az elképzelhetetlen".

Izrael döbbenetes Libanon elleni 1996-os támadásának sodrában, mely több mint száz polgári személy lemészárlásában tetõzött, a Haaretz kolumnistája cikkírója Ari Shavit leszögezi, Izrael könnyen cselekedhet büntetlenül, mert "miénk az Anti-Defamation League, a Yad Vashem és a HOLOKAUSZT Múzeum".

3. Fejezet

Kétszeresen behajtani

A kifejezés maga "holokauszt túlélõje" azokat illeti, akik a zsidó gettók, koncentrációs táborok, munkatáborok, nem egy esetben ezek mindegyikének traumáját valójában átszenvedték. A holokauszt túlélõinek számát a háború végére kb. 100 000-re becsülik. Idõközben talán ezeknek egynegyede lehet még életben. Azáltal, hogy a táborokban való túlélést a vértanúság koronájával illették, sok zsidó, aki a háborút és üldöztetést máshol vészelte át, magát hasonlóképpen a tábor túlélõi közé sorolta. Ennek természetesen van egy további meggyõzõ mozgatója, mégpedig az anyagiak. A háború utáni német kormány kizárólag csak azoknak a zsidóknak juttatott kártérítést, akik gettókba vagy táborokba kényszerültek. Ezért, sokan a zsidók közül, ennek megfelelõ múltat hoztak létre. "Ha mindegyik, aki magáról azt állítja, hogy a tábor túlélõje volt, és ténylegesen az is", így

vádolta õket anyám "akkor tulajdonképpen ki esett Hitlernek áldozatul?"

Valójában sok tudós szakember megkérdõjelezte a túlélõk szavahihetõségét. "A tévedések magas százaléka, amelyet munkám során felfedtem", emlékezik Hilberg, "a tanúvallomásokra vezethetõ vissza". Magán a HOLOKAUSZT-ipar berkein belül jegyzi meg gúnyosan Deborah Lipstadt: nem egy a holokauszt túlélõi közül állította magáról, hogy õt Auschwitzban maga Josef Mengele személyesen vizsgálta meg.

A visszaemlékezések fogyatékossága mellett felfedezhetõk egyéb tényezõk is, melyek a holokauszt túlélõinek vallomásaira a kétség fényét vetítik. Miután a túlélõket élõ szentekként tisztelik, ki merné még hitelességüket kérdõre vonni. Abszurd és kitalált történetek kapnak minden magyarázat nélkül hitelességet. Nagyra értékelt memoárjaiban emlékezik vissza Elie Wiesel, hogy röviddel a buchenwaldi lágerbõl történõ kiszabadítását követõen, még úgy tizennyolc évesen, "...die Kritik der reinen Vernunft" c. mûvet, (kérem, ne nevessenek) jiddisül olvasta. Eltekintve attól, hogy neki akkoron "... halvány sejtése nem volt a jiddis nyelvtanról", a Kritik der reinen Vernunft-ot soha nem fordították le jiddisre.

Hasonlóképpen Wiesel hosszú lélegzetvétellel emlékezik egy "titokzatos talmud-tudósra", aki "legnagyobb meglepetésemre (...), a magyar nyelvet, két hét alatt uralmába kerítette." Egy zsidó heti folyóiratban meséli Wiesel, hogy "gyakran bereked, vagy hangját elveszti", amikor könyveibõl, magányában "hangosan és magának" fölolvas. A New York Times riporterének adott interjújában jut hirtelen eszébe a rövid történet, miszerint õt egyszer egy taxi elütötte a Times Square-en. "Egy egész tömbnyit repültem. A Broadway és 45. utca sarkán kapott el, és a 44. utcában szedett össze az ambulancia". "Elhangzott igazságom teljesen festetlen" sóhajt föl Wiesel "én ez vagyok ".

Az utóbbi évek során a "holokauszt túlélõi" címet újraértelmezték. A fogalom alkalmazható nem csak azokra, akik a nácik alatt szenvedtek, hanem azokra is, akiknek sikerült az elõl elmenekülniük. Ezek közé sorolható az a több mint 100.000 lengyel zsidó is, akik a Lengyelországba bevonuló németek elõl a Szovjetunióba menekültek. Végülis "azok, akik Oroszországban éltek, nem részesültek jobb bánásmódban, mint az ország többi polgárai" jegyzi meg a történész, Leonard Dinnerstein, "miközben a koncentrációs táborok túlélõi, úgy néztek ki, mint az élõ halottak ". Egy holokauszt témájú honlap készítéséhez adott anyagában vallja; annak ellenére, hogy õ a háború idején Tel Avivban élt, mégis nagyanyja révén, aki Auschwitzben halt meg, õ is holokauszt-túlélõnek tekinti magát. Izrael Gutman tovább megy, miszerint Wilkomirski is egy holokauszt-túlélõ, mert "fájdalma hitelt érdemlõ". Netanjahu, izraeli miniszterelnök irodája, majdnem egy millióra teszi a "még élõ holokauszt-túlélõk" számát. Az inflációs korrekciók mögött meghúzódó fõ motívumot kihámozni gyerekjáték. Nehézkes dolog nagyszabású jóvátételi követeléseket érvényesíteni akkor, ha a még élõ holokauszt-áldozatok száma elenyészõen kicsi. Valójában Wilkomirski fõ bûntársainak sikerült így vagy úgy bejutni a holokauszt jóvátételi rendszer központjába. Gyermekkori barátnõje Auschwitzból, a "kicsi Laura", egy svájci holokauszt-alapítványtól kasszírozott kártérítést, holott Amerikában született és egy ottani sátán-kultusz követõ volt. Wilkomirski mecénásai olyan szervezetekben dolgoztak, amelyek a holokauszt-kárpótlással foglalatoskodtak, vagy ezektõl kapták az anyagi támogatást.

A jóvátétel körülményeinek vizsgálata egyedülálló betekintést ad a holokauszt-ipar szerkezetébe. Amint láttuk Németországot, mint az USA hidegháborús szövetségesét, hamar rehabilitálták és a nácik tömeges zsidóirtása is feledésbe merült. Ennek ellenére, az

ötvenes évek elején Németország tárgyalásokat kezdett zsidó intézményekkel és aláírta a jóvátételi megegyezést. Napjainkig kb. 60 milliárd dollárt fizetett, minden látszólagos külsõ ráhatás nélkül.

Itt vonjuk be Amerika statisztikáját. Az USA indokínai háborúinak következményeként elpusztult, 4-5 millió férfi, nõ és gyermek. Vietnámnak, az amerikai csapatok visszavonása után, egy történész szerint, azonnali segítségre volt szüksége. "Délen elpusztult, 9.000-15.000 falu, 10 millió hektár szántóföld, 5 millió hektár erdõ. A háború visszahagyott mintegy, 200.000 prostituáltat, 879.000 árvát, 181.000 fogyatékost és 1 millió özvegyet. Az északi országrész mind a hat ipari városa súlyosan megrongálódott, ugyancsak a megyei területi fõvárosok, valamint 4.000 mezõgazdasági közösség az összes 5.800-ból. Carter elnök mégis elutasított mindennemû jóvátételt és úgy nyilatkozott, hogy "a pusztítás kölcsönös volt". Clinton elnök védelmi minisztere, William Cohen jegyzi meg, nem lát semmiféle szükségességet "bárminemû bocsánatkérésre is, ami a háborút illeti" és hozzátette személyes véleményét: "Mindkét ország sokat szenvedett a háborúban, amely mély sebeket ejtett mindkét félben. Bizonyára, nekünk is jutott nem kevés belõlük".

Három egymástól független egyezmény keretében, amelyeket 1952-ben írtak alá, törekszik a német kormány a zsidó áldozatok kárpótlására. A követelésre jogos magánszemélyek a "Bundesentschädigungsgesetz" (szövetségi kárpótlási törvény) után kaptak jóvátételi folyósításokat. Egy Izraellel külön megkötött egyezség biztosítja több ezer zsidó menekült beilleszkedését és rehabilitációját. Egy idõben tárgyalt a német kormány a Conference on Jewish Material Claims Against Germany képviselõivel - CJMCAG összes amerikai nagyobb zsidó intézmény csúcsszervezete (ez alatt találhatók, American Jewish Commitee, American Jewish Congress, B'nai B'rith, Joint Distribution Commitee stb..) - a fizetés szabályzásáról. Megegyeztek, hogy a Claims Conference azoknak a zsidó áldozatoknak és üldözötteknek pénzeit fogja kezelni, - 12 évig, évente 10 millió dollár vagy összesen 1 milliárd dollár mai viszonyok szerint -, akik a közvetlen kártérítési eljárásban nem jöttek számításba. Anyám esete is ide tartozott. A varsói gettó, majdaneki koncentrációs tábor és a czestochowai, valamint skarszysko-kamienai munkatáborok túlélõjeként, a német kormánytól egy, egyszeri juttatást, 3500 dollárt kapott. Más zsidó áldozatok (sokan, akik nem is voltak azok) ezzel szemben, Németországtól életük végéig nyugdíjak folyósításában részesültek, amelyek végsõ összege többszázezer dollárra rúgott. A Claims Conference-nek juttatott pénzek tehát azoknak az áldozatoknak volt címezve, akik csak a minimális kártérítésben részesültek.

Valójában, a német kormány kifejezetten utalt a Claims Conference-el megkötött szerzõdésben arra, hogy a pénzeket kizárólag csak azok a bizonyos zsidó túlélõk kapják, akiknek a német bíróságok igazságtalanul nem a megfelelõ kártérítési összegeket ítélték meg. A Claims Conference teljesen felháborodott, hogy jóindulatú szándékát kétségbe vonták. A megegyezést követõen, a Claims Conference külön sajtónyilatkozatában hangsúlyozta, a pénzeket azon "nácik által üldözött zsidó személyeknek" fogja kifolyósítani "akiknek a fennálló és figyelembe vett törvények nem tudtak megoldást biztosítani". A legutolsó tárgyaláson nyomatékosan szólították fel a Conference-t arra, hogy a pénzeket "a zsidó áldozatok ápolására, rehabilitációjára és újra betelepítésére" fordítsa.

A Claims Conference rövidesen "érvénytelenítette" a megállapodást. Nyilvánvaló módon sértette meg annak tartalmát és szellemét, amikor a pénzösszegeket nem a zsidó áldozatok rehabilitációja, hanem sokkal inkább a zsidó közösségek újralétesítésére használta fel. Valójában egy külön kitétel tiltotta meg a Claims Conferencenek, hogy a pénzeket

"magánszemélyek direkt támogatására" fordítsa. Az önkiszolgálás egyik legklasszikusabb példájában gondoskodott a Conference kétféle áldozati kategória kivételes bánásmódjáról: Rabbik és "kiemelkedõ zsidó vezéregyéniségek" részesülhettek külön személyes pénzjuttatásokban. A Claims Conference alá tartozó szervezetek a pénzek javarészét kedvenc projektjeik finanszírozására fordították. Ha egyáltalán, de mégis valamicske juttatás el is érte a jogosult zsidó áldozatot, akkor az indirekt vagy teljesen véletlenül történt. Kacskaringós utakon hatalmas összegek kerültek az arab világban élõ zsidó közösségekhez és segítettek a kelet-európai zsidóság kivándorlásának megkönnyebbítésében. Továbbá ezekbõl a pénzekbõl nyertek olyan kulturális intézmények támogatást, mint a holokauszt-múzeumok, a holokauszt kutatását végzõ tanszékek és a Yad Vashem mintaprojekt, amely az "igazságos nemzsidók" nyugdíjas támogatását biztosította.

Nemrég tett kísérletet a Claims Conference az Új Szövetségi Tartományokban (volt NDK) újraprivatizált több százmillió dollár értékû zsidó tulajdonok, az élõ örökösök jogán történõ elsajátítására. Amikor mindezekért és még több visszás ügyben a becsapott zsidók a Claims Conference-t támadták, Rabbi Arthur Hertzberg megátkozta mindkét felet és így gúnyolódott, "nem az igazságkeresésrõl, hanem a pénzért folyó harcról van szó". Még az égiek sem értenék a szervezett zsidóság jogos felháborodását, ha a németek vagy svájciak beszüntetnék a fizetések folyósítását. De ha a zsidó elit zsidó túlélõket rabol meg, akkor nem merülnek föl etikai kérdések, hiszen végül is csak pénzrõl van szó.

Amíg megboldogult anyám csak 3.500 dollár kártérítést kapott, mások, akik a jóvátételi folyamatban részt vettek, jól jártak. Saul Kagan, hosszú ideig a Claims Conference elsõ titkárának, éves keresete 105.000 dollárra tehetõ. A Conference-nél kifejtett munkássága alatt, mint az egyik New Yorki bank elnöke, Kagant 33 vádpontban ítélték el pénzek, hitelek szándékos és céltudatos eltulajdonításáért. (Az ítéletet csak többszöri fellebbezési eljárás után helyezték hatályon kívül) New York egykori szenátora, Alfonse D'Amato 350 dolláros órabérért (plusz kiküldetési díj) képvisel holokauszt-vádakat német és osztrák bankokkal szemben. Tevékenységének elsõ féléve 103.000 dollárral jutalmazta erõfeszítéseit. Ezt megelõzõen Wiesel az egekig magasztalta D'Amatot a nagy nyilvánosság elõtt "a zsidó szenvedésekben való mélységes együttérzéséért". Bush elnök minisztere, Lawrence Eagleburger 300.000 dollárt keres évente, mint a holokauszt idõkre esõ biztosítási igényeket koordináló nemzetközi bizottság elnöke. "Bárminemû pénzjuttatás, amit õ kap" nyilatkozta Elan Steinberg a World Jewish Congress-tõl, "minden tekintetben egy jó befektetés". Azt az összeget, amit anyám a náci üldözés hat éve alatt átélt szenvedéséért kapott, bekasszírozza Kagan tizenkét, Eagleburger négy nap és D'Amato tíz óra alatt.

Minden kétséget kizáróan a legaktívabb holokauszt-kereskedõnek járó díjat, Kenneth Bialkinnak lehetne adományozni. Hosszú évekig vezetõ zsidó személyiség volt az USA-ban, az ADL-t irányította és a nagyobb zsidó szervezetek konferenciájának elnökségi posztját, töltötte be. Annakidején Bialkin - úgy hallani - "magas pénzösszegekért" a Generali Biztosítótársaságot képviselte az Eagleburger-Komission-nal szemben.

Az utóbbi években a holokauszt-ipar egyenesen zsarolási jelleget öltött. Az egész világon fellelhetõ zsidóság - függetlenül attól, hogy élõ vagy halott - képviseletében, Európa szerte, követeléseket támaszt a holokauszt idejébõl származó zsidó tulajdonokra. Ennek a kétszeres lekasszírozásnak - legitim követelések behajtása, mind az európai országokban, mind a zsidóság köreiben, amelyet találóan a "holokauszt utolsó fejezetének" is neveznek - Svájc esett elõször áldozatul.

Elõljáróban a Svájcot ért vádaskodásokat szeretném ismertetni. Majd ezek után a bizonyítékok következnek, amelyek alapján bebizonyítom, hogy a gáncsoskodások javarésze, nemhogy csak megtévesztõ szándékúak, hanem inkább azok szellemi szerzõjükre érvényesek, és nem azokra, akiket velük célba vettek.

A második világháború ötvenedik évfordulójának alkalmából, 1995 májusában, a svájci elnök formálisan bocsánatot kért azért, hogy a náci tömegirtások idején a zsidóknak nem bocsátották az országot menedékként rendelkezésükre. Szinte egy idõben elevenednek meg a a viták, a zsidóság háború elõtti és alatti svájci számlákon letétbe helyezett vagyonának hollétérõl. Egy széles körökben elterjedt "történetben" említ egy izraeli újságíró egy bizonyos dokumentációt - amit, mint közben kiderült, helytelenül értelmeztek - amely arról ad feltáró bizonyságot, hogy egyes svájci bankok, még mindig zsidó kézben levõ folyószámláján, a náci idõkbõl származó dollárok milliárdjai találhatók meg.

A Zsidó Világkongresszus - egy szervezet, amely egészen a Kurt Waldheimet háborús bûnösnek megbélyegzõ kampányáig teljes csõdbe burkolózott - lecsapott a lehetõségre, hogy erejét fitogtathassa. Hamar egyértelmûvé vált, a Svájc könnyû préda lesz. Nem sok embernél élveznének szimpátiát azok a tehetõs svájci bankárok, akikkel szemben a "rászoruló holokauszt-túlélõk" hada áll. De ami még többet nyomott a latba: a svájci bankok az átlagosnál is érzékenyebben reagáltak az USA gazdasági nyomására.

1995 végén találkozott Edgar Bronfman, WJC elnöke és a Jewish Claims Conference hivatalos tagjának fia, valamint Rabbi Israel Singer, a WJC és Immobilien-Tycon fõtitkára a svájci bankok képviselõivel. Bronfman, a Seagram Spirituosen vagyonok örököse (privát tulajdonát 3 milliárd dollárra teszik) szerényen közli a szenátussal, hogy õ "a zsidó nép nevében" beszél, valamint "azért a 6 millióért, akik már nem védhetik magukat". A svájci bankárok 775 hír nélküli kontó létezésérõl adnak felvilágosítást, 32 millió dollár értékben. Ezt a summát kínálták fel, mint alapot a Zsidó Világkongresszussal folytatott tárgyalásokhoz, amelyet az, elégtelen minõsítéssel elutasított. 1995 decemberében jött össze Bronfman D'Amato szenátorral. Miután D'Amato népszerûségi mutatói a pincében voltak és egy szenátusi -választási kampány állt is a küszöbön állt, kapóra jött a lehetõség, hogy megkopott tekintélyét a zsidó közösségben, annak döntõ szavazataiért és tehetõs politikai befolyásáért, följavítsa. Még mielõtt a svájciak térdre kényszerültek volna, a Zsidó Világkongresszus, amely a holokauszt-intézmények teljes sávszélességét (beleértve az US HOLOKAUSZT Memorial Musem-ot és a Simon-Wiesenthal-Zentrum-ot) bevetette, mozgósította az Egyesült Államok teljes politikai apparátusát. Clinton elnöktõl kezdve, aki a harci bárdot D'Amato-val (a White-Water-Hearings még nem záródott le) elásta, hogy segítségére siessen, tizenegy kormányintézményen keresztül a parlament, a szenátus egészen le a szövetségi államok és közösségekig országszerte, mindkét pártra egyenlõ nyomással nehezedve, és az egyik fõhivatalnok a másik után állt be a galád svájciakat vádló menetbe. A holokauszt-ipar ugródeszkaként használta ki a szenátus és parlament bankbizottságát szégyentelen rágalomhadjáratának elindításához. Egy végtelenül szolgálatkész és hiszékeny sajtóval, amely mindig kapható volt a címoldalon a legabszurdabb holokauszt - történet nagybetûs leközlésére, a szennykampány feltarthatatlannak bizonyult. Gregg Rickman, D'Amato legfontosabb törvényhozási tanácsadója pöffeszkedik jelentésében, miszerint a svájci bankárok "a közvélemény bírósága elé" kényszerültek, "ahol mi szabjuk meg a napirendet. A bankároknak elõttünk kellett megjelenniük, és mi voltunk gyakorlatilag a bírók, az esküdtek és az ítéletvégrehajtók egy személyben." A Svájc ellenes kampány egyik kulcsszerepet játszó nyomozója, Tom Bower, D'Amato egy meghallgatást kérvényezõ igénybejelentését "kirakatper vagy vérbíróság jámbor megnevezésének" minõsíti.

A Svájcra zúduló hatalmas túlerõ szócsöve a WJC ügyvezetõ igazgatója, Elan Steinberg volt. Legfontosabb feladata hamis információk terjesztése. Bower írja: "Mindig újabb és újabb kellemetlen leleplezésekkel félelmet kelteni és vádaskodásokat tekintet nélkül a világba, kürtölni, ezek voltak Steinberg fegyverei. Az OSS jelentései (Office of Strategic Services, egyike a második világháború amerikai titkosszolgálatainak), amelyek sûrûn rémhírekre és igazolatlan forrásokra hivatkoztak és történész berkekben sokáig csak, mint merõ csendes pletykaként kezeltek, hirtelen korlátlanul szavahihetõkké váltak és a széles közvéleményben nagy figyelemre találtak." "A legrosszabb, ami a bankokat érheti, a negatív népszerûség", magyarázta Rabbi Singer. "Továbbmegyünk, egészen addig, amíg a bankok azt mondják: Elég. Egyezzünk meg." Rabbi Marvin Hier, a Simon-Wiesenthal-Zentrum elnöke, aki szintén az érdeklõdés központjába került, nagy feltûnést keltõ kijelentéssel hozakodott elõ, a svájciak "kényszermunkatáborokba" zárták a zsidó menekülteket. (Hier családi vállalkozásban, feleségével és fiával, mint magáncéget vezeti a Simon-Wiesenthal-Zentrumot. A Hierek 1992-es évi kereste 520 .000 dollár volt. Jól ismert a centrum, múzeumának "Dachau-meets-Disneyland" kiállításáról és az adományok betakarításánál alkalmazott nagysikerû, szenzációterhes sokkmódszerérõl". "A médiák zárótüzének közepette, ahol valóság és feltételezések, tények és fikciók keverednek", következtet Itamar Levin, "egyszerû átélni a svájciak hiedelmét, miszerint országuk egy nemzetközi összeesküvés áldozatává áldozatául esett volna".

A kampány hamarosan egy Svájc ellenes rágalomhadjáratba csapott át. D'Amaro irodája és Simon-Wiesenthal-Zentrum által meghirdetett tanulmány keretében, így ír jellegzetes dikciójában beszédmódjában Bower; "egy ország, amelynek polgárai, szomszédaik elõtt irigylésre méltó jólétükkel dicsekedtek, tudatosan a zsidók aranyával gazdagította magát"; "a szép, tiszta és semleges Svájc... csendes bankárai ... lelkiismeretlen haszonhúzók" voltak. "a becstelenség kulturális kódex volt egyes svájciak számára, nemzetük hírnevének és jólétének védelmében"; a svájciaknak "jó orruk volt a szaftos profit felismerésére (csak a svájciaknak?); "az önérdek volt minden svájci bank legmagasabb prioritása" (csak a svájci bankoknál?); "a svájci bankárok kicsi, felesküdött társasága ...egyre kapzsibb és erkölcstelenebb lett."; "a svájci diplomaták... kétes manõverek elkendõzésében (...) szakemberek voltak." (csak a svájci diplomaták?); "a bocsánatkéréseknek és visszalépéseknek a Svájcban kevés tradíciójuk volt." (és nálunk?); "a svájciak mohósága hihetetlen (volt)."; "a svájci karakter egyszerûsége és kétszínûsége*" teszi; "az udvariasság látszata mögött egy réteg makacs rendteremtése húzódott meg, és a mögött megint egy megingathatatlan értetlenség mások véleményével szemben"; a svájciak "nemcsak egy otromba nép, amely se egy mûvészt, és Tell Vilmos után se egyetlen hõst és egyetlen nagy államférfit sem tudott felmutatni, annál inkább becstelen náci-kollaboránsokat, akik a népirtásból profitáltak*" (a *-al megjelölt idézetek nem szerepelnek Bower, Das Gold németnyelvû kiadásában, az angol változat (Nazi Gold, New York 1998) 240. és 334. oldala tartalmazza azokat). És így tovább. Rickman a svájciakra vonatkozó "mélyebb valóságra" hivatkozik: "Egészen alul, talán még mélyebben annál, ahol maguk is sejtenék, létezik egy rejtett, magukkal és másokkal szembenézõ gõg. Bármennyire is megkísérelték azt, nem tudták gyermekszobájukat megtagadni". Sok hasonlóság fellelhetõ az itt felsorolt rágalmak és az antiszemiták zsidókat illetõ sértegetései között.

A legfõbb szemrehányás, Bower (angol) alcímébõl idézve, így hangzott "a svájciak és nácik egy ötven évig tartó közös összeesküvésérõl" van szó "avval a céllal, hogy az európai zsidók és a holokauszt-túlélõk milliárdjait ellopják". Egy kifejezés szerint, amely a holokauszt-vagyonok visszaszolgáltatásával foglalkozó üzlet vezérszólamává vált, ez volt "az emberiség történetének legnagyobb rabló hadjárata". A holokauszt-ipar számára, minden zsidókat érintõ dolog, a szuperlatívuszok kategóriájába sorolandók - a

legszörnyûbb, a legnagyobb...

Elõször is a holokauszt-ipar azt feltételezte, hogy a svájci bankok a holokauszt áldozatok törvényes örököseinek számára, az értesítés nélküli (hírnélküli) kontókhozszámlákhoz, értékük 7-10 milliárd dollár, való hozzáférést szisztematikusan megtagadtak volna. "Az elmúlt ötven év folyamán" írja a Time egyik címoldalán, a svájci bankok "egyetemes utasítása volt, a holokauszt túlélõit hitegetni kellett és lerázni, amikor halottaik bankszámlái felõl érdeklõdtek". A titoktartási elõírásokra hivatkozva, amelyeket a svájci bankok 1934-ben, részben azért helyeztek hatályon kívül, hogy a zsidó befektetõket a nácik ne kasszírozhassanak kasszírozhassák le, D'Amato így beszélt a kongresszus bankbizottsága elõtt: "Ez nem az irónia maga, hogy pontosan az a rendszer, amellyel az embereket a folyószámlák megnyitására ösztökéltek- pontosan annak titoktartási elõírásait használják arra fel, hogy ugyanezen emberektõl, azok örököseitõl megtagadják a jogot örökségük visszaszerzésére? Mindezt pervertálták, kiforgatták ellenkezõ értelmezéssel látták el."

Lélegzetet visszafojtva meséli Bower, hogyan fedezték fel, a holokauszt-áldozatokkal szemben tanúsított svájci galádság döntõ bizonyítékát: "Szerencse és szorgalom (hozták) felszínre az értékes információt, és ez igazolta Bronfman vádjának jogosságát. Egy 1945 júliusi, a Svájcból származó titkosszolgálati jelentés említette, hogy Jacques Salmanowitz, a Cociété Générale de Surveillance (SGS) - közjegyzõi iroda és a balkáni államokkal szoros kapcsolatot ápoló treuhand (bizalmi, gyámsági) cég- tulajdonosa, egy hosszú lista birtokában volt, amelyen 182 zsidó kliens található. Ezek még a balkán elhagyása és a Svájcba való beutazás elõtt, 8,4 millió svájci frankot és kb. 90 000 dollárt juttattak el bizalmi emberükhöz. A jelentésben megállapítottak szerint, a zsidók vagyonukat még nem követelték vissza. Rickman és D'Amato lelkesedése határtalan volt." Rickman is ezt saját jelentésében "a svájci bûnözés bizonyítékának" bélyegezi meg. Azonban egyikük sem említi meg, hogy Salmanovitz zsidó volt. (Hogy milyen értékrenddel bírnak ezek a feltételezések, azt késõbb taglalom).

A Kongresszus Bankbizottsága elõtt 1996-os év végén, egy idõsebb zsidó asszony és egy férfi fellépése szolgált meggyõzõ tanúbizonysággal a svájci bankárok törvényszegése ellen. És mégis, Itamar Levin, a legnagyobb izraeli gazdasági újság szerkesztõje szerint, a tanúk egyike sem" tudott valóságos bizonyítékot felhozni a svájci bankokban létezõ vagyonukról". Hogy a színházi effektust még jobban felgerjessze, D'Amato Elie Wieselt idézte meg tanúnak. A késõbbiekben messzemenõkig idézet vallomásában esküdözik Wiesel, mennyire sokkolta õt a leleplezés ténye, miszerint a holokauszt-tettesei még a zsidókat ki is rabolták, mielõtt meggyilkolták õket:" "Kezdetben azt hittük, hogy az Endlösung mozgatója egy mérgezett ideológia volt. De már tudjuk, és ez bármennyire szörnyûnek is hangzik, nemcsak a zsidók életét, hanem azok pénzét is akarták. Napról-napra többet tudunk meg errõl a tragédiáról. Nincs a fájdalomnak határa? Nincs a vétkezésnek határa?" Természetesen az már nem újság, hogy a nácik a zsidókat kifosztották; Raul Hilberg 1961-ben nyilvánosságra hozott alapvetõ vizsgálódása, Die Vernichtung der europäischen Juden, túlnyomó terjedelemben a zsidók, a nácik által történt kisemmizésével foglalkozik.

A svájci bankárok a holokauszt-áldozatok befektetett vagyonát egyszerûen elkobozták, majd a nyomok felszámolására, a döntõ bizonyítékú iratokat szisztematikusan megsemmisítették és mindezen szörnyûségekben csak zsidóknak volt részük, hangzott a szintén közkedvelt vádaskodás. Egy meghallgatás alkalmával Barbara Boxer szenátornõ élesen támadta a svájci bankokat, mondván: "Ez a bizottság nem lesz hajlandó a svájci

bankok kettõs játékát elviselni.. Ne próbálják meg beadni a világnak, hogy önök az aktákat keresik, miközben azokat megsemmisítésén szorgoskodnak."

Végül is a Svájcot hûtlenséggel vádoló, idõs zsidó felperesek "propaganda-vádjának hitelértéke" (Bower), hamarosan alábbhagyott. Szinte természetes következménye volt ennek, hogy a holokauszt-ipar újabb botrányok kirobbantásán szorgoskodott. A médiák lelkes fókusza a nácik Svájcnak eladott aranyára összpontosult, amelyet a háborús évek alatt az Európai Központ Banktól tulajdonítottak el. Valójában már ez is régóta tudott tény volt, mégis a tényt szenzációs leleplezésként tálalták. Arthur Smith, az üggyel megbízott vizsgálóbizottság szellemi vezére nyilatkozta egy meghallgatás keretén beleül a képviselõház elõtt: "Egész reggel és ma délután csak olyan dolgokat hallgattam végig, amelyek már jó pár éve és teljes terjedelmében lényegében ismertek; meglep engem, hogy sokminden mint új és szenzációs kerül terítékre." Ennél a meghallgatásnál nem információkról volt szó, hanem (az újságírónõ, Isabel Vincent szavaival élve) arról, hogy "szenzációs történeteket megtudni". A szakadatlan sárdobálás következménye már elõre nyilvánvaló volt, a Svájc elõbb vagy utóbb betörik.

Az egyetlen újdonságszámba menõ feltételezés az volt, hogy a svájciak tudatosan az "áldozatok aranyával" kereskedtek volna. Miszerint, a svájciak nagy mennyiségben olyan aranyat vásároltak föl, amelyet a nácik rudakba öntöttek, miután azt a koncentrációs és haláltáborokban áldozataiktól elkoboztak. Így ír Bower: A WJC-nek szüksége volt egy emóciókkal töltött témára, amely a holokausztot a Svájccal összefüggésbe hozta." Érthetõen az égiek adományának tekintették a svájci alattomosság friss leleplezését. "Csak igen kevés megrázóbb képsorok létezhetnek annál a látványnál" - így folytatja Bower - "amely a gázkamrákból kivonszolt eltorzult szájú halottak arany fogtöméseinek eltávolítását örökíti meg." "A tények, nagyon, nagyon elszomorítóak" - nyilatkozta D'Amato vádoló hangon a képviselõház elõtt egy meghallgatás alkalmával- "mert azok rablásokról és fosztogatásokról tudósítanak, otthonokból, nemzeti bankokból, haláltáborokból, órákról, karkötõkrõl, aranyból készült szemüvegkeretekrõl és fogtömésekrõl."

A svájciak, a holokauszt-folyószámlák zárolása és a rabolt arannyal való kereskedés vádja mellett, hamarosan szemben találták magukat a következõ kellemetlenséggel; Lengyelországgal és Magyarországgal karöltve a zsidók becsapásán fáradoztak. Itt azzal vádolták õket, hogy a nem kiigényelt svájci kontók pénzeit, amelyek lengyel és magyar állampolgárok tulajdonát képezték (nem mind zsidók), a svájci kormány által kisajátított (államosított) magántulajdonok kárpótlására használták. Rickman mindezt, mint "izgalmas leleplezés" kezeli, "amely a svájciaknak sokba kerülhet és tûzvihart fog felkavarni". Valójában a tények már régóta ismertek voltak, amelyekkel az amerikai szakfolyóiratok már az ötvenes évek kezdetén foglalkoztak. Mindent egybevetve, a média mértéktelen hangoskodását is beszámítva, kevesebb, mint egy millió dollár (mai viszonyok szerint) összértékrõl volt szó.

Még a kérdéses folyószámlák ügyével foglalkozó elsõ szenátusi meghallgatást megelõzõen, 1996 áprilisában, a svájci bankok készségüket fejezték ki egy vizsgálóbizottság létrehozására és feltétel nélküli hajlandóságot mutattak, magukat annak vizsgálati eredményeinek alávetni. A hat fõbõl álló (három a World Jewish Restitution Organization és három a Svájci Bankok Egyesülete), "független, kiemelkedõ személyiségekbõl álló bizottság", Paul Volcker az USA Notebank korábbi elnökének vezérletével, 1996 májusában kapta meg egy szándékossági nyilatkozat keretén belül a megbízást. Ezen kívül, 1996 decemberében kinevezett a svájci kormány Jean Francois,

mint elnök, és a jól ismert izraeli holokauszt-tudós, Saul Friedländer részvételével, egy "független szakértõbizottságot, amelynek feladata volt, a második világháború alatt Svájc és Németország között folytatott aranykereskedés fölülvizsgálata.

Az illetékes grémiumok szinte bele sem kezdtek munkájukba, a holokauszt-ipar máris hatalmas erõket mozgatott meg a Svájccal szemben, pénzbeli követeléseik érvényesítésére. A svájciak érthetõen tiltakoztak, arra hivatkozva, hogy a szabályozás minden formáját, természetesen meg kell, hogy elõzzék a bizottságok eredményei, különben fenn áll a "kényszerítés és zsarolás" veszélye. A Zsidó Világkongresszus kijátszotta örökös adukártyáját, és belekezdett a "rászoruló holokauszt-túlélõk" nyomora feletti siránkozásba. "Az én problémám az idõ, amely tovaszáll" magyarázza Bronfman a képviselõház bankbizottsága elõtt, "és itt vannak nekem ezek a holokauszt-túlélõk, akik oly nagy gondot okoznak". Feltolul a kérdés, vajon ez a dúsgazdag milliárdos, milyen okokból nem tudott maga a pillanatnyi nagy szükségben segíteni? Miután a svájciak 250 millió dolláros egyezségi ajánlatát visszautasította, dacol Bronfman büszkén: "Csak semmi szívesség. Akkor inkább én fizetek." Nem tette. Svájc végül is beadta a derekát, 1997 februárjában létrehozott egy 200 milliós "külön alapítványt a rászoruló holokauszt-áldozatok" számára, avval a céllal, hogy "személyeknek, akik különös segítségre szorultak" egy áthidaló megoldást biztosítsanak, amíg a komissziók munkájukat végleg befejezték. (Az erre a célra létrehozott alapítványok folyószámláin még akkor is kimutathatók voltak pénzek, amikor a Bergier és Volcker vezette bizottság jelentését nyilvánossá tette). Mégis, a holokauszt-ipar nem szûnt meg a végelszámolást követelõ zaklatással, sõt hangerejét felerõsítette. Amikor a Svájc ismételten a komissziók végeredményének kivárására hivatkozott, a követelések azonnali kielégítése helyett - hiszen végül is a WJC-tõl származott a morális végelszámolás követelése -, süket fülekre talált kérelme. A holokauszt-ipar ezeknek az eredményeknek a tulajdonában, csak veszíteni tudott. Hiszen, ha az igénylõk száma a jogosultaké alatt marad, akkor a svájci bankok ellen indított eljárás elveszítheti szavahihetõségét; az esetben viszont, ha a jogos követelések tulajdonosait személy szerint pontosan azonosítanák (még akkor is, ha ez egy nagy számot jelentene), a svájciakat azok direkt, és nem a zsidó szervezeteken keresztül történõ kielégítésére lehetne kötelezni. "A valóságról és igazságosságról, és nem pénzrõl van szó", hangzott a holokauszt-ipar tenorja a kártérítéseknél. "Igen, nem pénzrõl van szó" viccelõdtek már a svájciak maguk is, hanem "több pénzrõl ".

A holokauszt-ipar nemcsak a közvélemény elõtt szította a hisztéria tüzét, hanem párhuzamosan egy másik stratégiát is követett, hogy a svájciakat "szakadatlan nyomás alá helyezve" (Bower) alázatra kényszerítsék: csoportos perekkel és gazdasági bojkott-tal fenyegettek. 1996 októberének elején nyújtották be Edward Fagan és Robert Swift, Gizella Weisshaus (apja röviddel auschwitzi halála elõtt, Svájcban nyitott folyószámlájáról beszélt, de a bankok a háború után elutasították) és "hasonló háttérrel mások" nevében az elsõ csoportos, 20 milliárd nagyságrendû követelést. Néhány héttel késõbb a Simon-Wiesenthal-Zentrum emelt ügyvédein, Michael Hausfeld és Melvyn Weiss, keresztül egy második vádat, majd 1997 januárjában a World Council of Orthodox Jewish Communities indította el a harmadikat. Mindhárom vádirat az US-brooklyni kerület bíróság bírájának, Edward Kormannak került asztalára. Az egyetlen egy, e perben érintett részvevõ, aki evvel a taktikával szemben nemtetszésének adott hangot, az a torontói ügyvéd Sergio Karas volt. "A csoportos vádak csak a tömegek hisztériáját és a svájciak éles reakcióját váltották ki. Az emberekben a zsidó ügyvédek mítoszát táplálják, miszerint azok csak a pénz szaga után mennek." Paul Volcker másképpen érvel a csoportos perekkel szemben, azok "munkánkban gátolnak, majdnem, hogy a teljes hatástalanságig" - mindezeket holokauszt-ipar kevés aggodalommal követte, ha nem éppen ellenkezõleg,

ösztönzésnek vette.

A svájciak betörésére leghatásosabb fegyver mégis a gazdasági bojkott volt. "Mostantól sokkal mocskosabb lesz a csata", figyelmeztetett 1997 januárjában Avraham Burg, a Jewish Agency elnöke és Izrael legaktívabb harcosa a svájci bankok ügyében. "Egészen mostanáig visszafogtuk magunkat a nemzetközi zsidó nyomásgyakorlás alkalmazásától". Már 1996 januárjában megkezdte a WJC a bojkott szervezését. Bronfman és Singer kapcsolatot teremtettek Alan Hevesivel (apja az AJC ismert képviselõje volt), New York város pénzügyeinek vezetõjével, valamint Carl McCall-al, New York tartomány pénzügyi fõnõkével. Mindkét fõkönyvelõ a dollárok milliárdjait fektetik be nyugdíjalapokba. Hevesi egyidejûleg az USA számvivõk egyesületének elnöke is volt, amelyben a nyugdíjalapok összege 30 biliárd dollárt tett ki. Singer, lánya esküvõjének alkalmával, január végén, D'Amato és Bronfman társaságában lefektette a közös stratégia alapjait." Látják milyen ember vagyok" viccelõdött Singer, "még a lányom esküvõjén is üzletelek".

1996 februárjában írt Hevesi és McCall a svájci bankoknak és szankciókkal fenyegettek. Októberben ajánlotta föl Pataki kormányzó nyilvános segítségét. A rákövetkezõ hónapok alatt csatlakoztak a helyi és tartományi kormányzatok, New York, New Jersey, Rhode Island és Illinois, közösen bojkottal fenyegetve, egészen addig, amíg a svájci bankok meg nem törtek. 1997 májusában Los Angeles rótta ki az elsõ szankciókat és vont ki több százmillió dollárt a Svájcban deponált nyugdíjalapok számlájáról. Hevesi New York-ja volt a második. Néhány napon belül Kalifornia, Massachusetts és Illinois következtek.

"3 milliárd dollárt vagy még többet akarok" hirdeti meg Bronfman 1997 decemberében", ahhoz, hogy mindezen intézkedéseket leállíthassak, a csoportos vádakat, a Volcker-ügyet és a többit". Miközben minden igyekezetet megtett D'Amato és a New Yorker Bank bank-képviselõje az ellen, hogy a frissen alapított Schweizerische Bankenvereinigung (a nagy svájci bankok egyesülete) az USA-ban tevékenységekbe kezdhessen. "Ha a svájciak továbbra is csökönyösek maradnak, kénytelen leszek minden amerikai befektetõt kötelezni, a svájciakkal folytatott üzleteik beszüntetésére" figyelmeztetett Bronfman 1998 márciusában. "Ahhoz a ponthoz érkezünk, ahol minden magától megoldódik, vagy a totális háborút élünk meg." Áprilisban kezdett a svájciak ellenállása töredezni, azonban a megalázó hódoltatással szemben még védték magukat. (1997 folyamán 500 millió dollárt adtak ki állítólagosan a svájciak a holokauszt-ipar támadásának kivédésére.) "Az egész svájci társadalmat egy rosszindulatú rákos daganat szövi át", elmélkedik Melvyn Weiss, a vádoló ügyvédek egyike. "Megadtuk nekik a lehetõséget, hogy ettõl a daganattól egy erõs sugárdózissal, nagyon alacsony költségek mellett megszabadulhassanak, de õk ezt visszautasították". Júniusban ismertették a svájci bankok 600 millió dolláros "utolsó ajánlatukat". Az ADL fõnöke, Abraham Foxman, teljes sokkot színlelt a svájciak arroganciájától, és alig tudta dühét kordában tartani: "Ez az ajánlat az áldozatok emlékének bántalmazása, sértés azok túlélõ családtagjainak és minden zsidónak számára, akik kezüket a svájciaknak jó szándékúan nyújtották, ennek az igen nehéz ügynek a megoldására". 1998 júliusában további kemény megtorlásokat helyezett Hevesi és McCall kilátásba. New Jersey, Pennsylvania, Connecticut, Florida, Michigan és Kalifornia csatlakozott napokon belül. Augusztus közepén kapituláltak a svájciak. A Korman bíró indikálta egyezséget, 1,25 milliárd dollár azonnali kifizetését, elfogadták a svájciak. "A túlfizetés oka", állt a svájci bankok sajtómagyarázatában "mind a fenyegetõ szankciók, mind a hosszantartó és magas költségû bírósági tárgyalások elkerülése."

"Ebben a hõsi eposzban Ön egy valóságos élharcos volt" gratulált Izrael miniszterelnöke, Benjamin Netanjahu D'Amatonak. "Itt nem csak anyagi sikerrõl beszélhetünk, hanem az

ideológia erkölcsi gyõzelmérõl is".

A Svájccal megkötött 1,25 milliárd dolláros megegyezés alapjában véve három célcsoportot érintett - hírnélküli svájci kontókra jogosultak, akiktõl a Svájc megtagadta a menedéket és a kényszermunkatáborok azon áldozatai, akiknek vagyonából a svájciak profitáltak. A "galád svájciak" iránt érzett, mindenfajta õszinte felháborodást egybevetve, Amerika hasonló bûnlajstroma legalább ilyen, ha nem szomorúbb képet mutat. A hírnélküli kontók témájára még késõbb visszatérek. Ahogy a Svájc, ugyanúgy az USA is megtagadta a második világháború alatt a nácik elõl menekülõ zsidók beutazását. Az amerikai kormány nem érezte magát kötelesnek a St. Louis fedélzetén szerencsétlenül járt zsidó menekültek kártérítésére. És milyen reakciót váltana ki, ha az a több ezer közép-amerikai és haiti is kártérítésre jelentkezne, akik az USA által támogatott halálkommandók elõl menekülve Amerika partjainál visszafordulásra kényszerültek? Bár a Svájc nagyságát és kapacitását tekintve messzemenõkig az USA mögött áll, mégis a nácik tömeges zsidóirtásának idején, ugyanannyi menekültet fogadott be (kb. 20 000), mint az Egyesült Államok.

A múlt bûneit levezekelni csak egyféleképpen lehetséges, prédikálták Svájc felé az amerikai politikusok, éspedig anyagi kárpótlással. Stuart Eizenstat, helyettes kereskedelmi miniszter és Clinton elnök, az eltulajdonított javak visszajuttatásában aktív különmegbízottja, úgy vélte, a svájciak kártérítési készsége "egy fontos lakmuszpróba arra, hogy ez a generáció mennyire képes magát a múlttal szembehelyezni, és annak hibáit kijavítani". Még akkor is, ha nem tehetõk "felelõssé az évekkel ezelõtt megtörtént dolgokért", vallotta D'Amato egy aktuális szenátusi meghallgatás keretében, úgy a svájciaknak "kötelességük marad, számot vetni, és azt tenni, ami ez idõben a legmegfelelõbb." Clinton elnök, aki a WJC kártérítési követeléseit nyilvánosan támogatta, hasonlóképpen gondolkozott, mondván "szembe kell néznünk a múlt igazságtalanságaival, és azokat legjobb tudásunk szerint korrigálnunk kell". " A történelem nem ismer elévülést" magyarázta James Leach egy, a képviselõház elõtt lezajló meghallgatás keretében és "a múltat soha nem szabad elfelednünk". "Tisztán kell látnunk" írták a miniszternek címzett levelükben kongresszusi pártok vezetõi, hogy "a kártérítési követelésekre mutatott reakció, az alapvetõ emberi jogok és a törvény prioritásának elismeréseként lesz kiértékelve". A külügyminiszternõ, Madeleine Albright, a svájci parlamentnek címzett üzenetében leszögezi, hogy a zsidó folyószámlák idõleges zárolásából eredõ gazdasági hasznokat "a következõ generációknak adták tovább, és ezért a világ árgus szemekkel követi a svájci népet; nem azért, hogy elõdei bûneibõl eredendõ felelõsséget magára vegye, hanem, hogy nagyvonalúan minden lehetõséget megragadva, a múlt hibáit jóvátegye". Mindenképpen nemes gondolatok, de amikor a rabszolgatartással kapcsolatos afro-amerikai kártérítésekrõl van szó, akkor éppen mindezekrõl se, közel se távol semmit nem hallani - ha csak nem, nyílt viccelõdést.

Továbbra is kétséges, hogy a végleges kielégítést követõen a "rászoruló holokauszt-túlélõk"-nek mi lesz a jussa. Gizella Weisshaus az elsõ, aki a svájci a hírnélküli kontók ügyében váddal élt, megkeseredve feloldotta ügyvédjét, Edward Fagant kötelezettségei alól, mondván- kihasználja. Fagan a bíróságnak benyújtott számláján 4 millió dollár állt. Az ügyvédi díjak összköveteléseinek összege 15 millió dollárra tehetõk, ahol "sokan" 600 dolláros órabérrel dolgoznak.. Egy ügyvéd 2400 dollárt számol fel óránként, mert õ Tom Bower könyvét, a Nazi Gold (Das Gold der Juden), olvasta. A New-Yorki Jewish Week írta "zsidó csoportok és túlélõk ádáz harcot folytatnak részesedésükért, a svájci bankoktól folyósított, 1,25 milliárd dolláros kényszer-kielégítésbõl". Felperesek és túlélõk ragaszkodnak ahhoz, hogy a teljes összeg

õket illesse. Zsidó szervezetek azonban bejelentik igényüket a torta egy kis szeletére. A kongresszus elõtt megjelenõ egyik koronatanú, Greta Beer, kipellengérezte a zsidó szervezetek jogtalan követeléseit és a következõ kérlelõ szavakkal fordult a Korman által vezetett bírósághoz: "Nem szeretném, ha eltaposnának, mint egy jelentéktelen rovart"." A rászoruló "holokauszt-túlélõk" fáradhatatlan képviselete ellenére, a WJC, majdnem a felét követeli a Svájcból beérkezõ pénzeknek, zsidó szervezetek és a "holokauszt-továbbképzés" számára. S ha már zsidó organizációkról van szó, amelyek méltók a pénzek kifolyósítására, akkor azok "egy része zsidó továbbképzõ-központok" legyenek, követeli a Simon-Wiesenthal-Centrum. Mialatt a zsákmány felosztásáért ádáz harc folyik, reformista szervezetek és ortodoxok figyelmeztetnek, a hat millió zsidó halott emléke, merõ anyagi haszonélvezet céljára lesz kihasználva. Szüntelenül az idõ múlására, mint döntõ tényezõre hivatkozva, a holokauszt-ipar fizetésre kényszerítette a Svájcot, hiszen "minden nap hallnak meg rászoruló holokauszt-túlélõk". Mihelyst a svájciak aláírásukat adták az egyezségre, csodával határos módon, már semmi nem volt olyan égetõen sürgõs. Több mint egy év elteltével, még mindig nem létezett egy tervezet, amely a pénzek kifolyósítását szabályozta volna. Mikorra tisztázódik a pénzek felosztásának mikéntje, addigra talán a "rászoruló holokauszt-túlélõk" egyike sem található az élõk soraiban. 1999 decemberéig, annak a 200 millió dollárnak ténylegesen kevesebb, mint a fele találta meg az érintett áldozatot, amelyet 1997 februárjában, mint "külön pénzalapot a rászoruló holokauszt áldozatok számára" hívtak életre. Az ügyvédek honoráriumainak kiegyenlítése után a pénzek, Svájcot elhagyva, elõször az arra "méltó" zsidó szervezetek trezorjaiba vándoroltak.

"Nem szavatolható semmiféle jóvátételi egyezség", írta Burt Neuborn, a New York Egyetem jogi professzorra és a csoportos per ügyvédi munkaközösségének tagja, a New York Times-ban "ha az a svájci bankok számára nyereséget hozó üzletet biztosít"." A képviselõház bankbizottsága elõtt megrázó szavakkal így nyilatkozott, Edgar Bronfmann: a svájciaknak "nem engedhetjük meg, hogy a holokauszt hamujából nyereséget húzzanak". Mellékesen, nemrég vallotta be Bronfmann, hogy a WJC kincstárnoka, nem kevesebb, mint "durván 7 milliárd dollár" jóvátételi összeget halmozott fel.

Idõközben a svájci bankok ügyével kapcsolatos jelentéseket nyilvánosságra hozták. Betekintést kaphatunk arra, vajon, mint azt Bower feltételezi, valójában szó lehet-e "egy ötven éve tartó náci és svájci összeesküvésrõl, amelynek célja az európai zsidók és a holokauszt-túlélõk milliárdos nagyságrendû kizsákmányolása volt".

A független szakértõbizottság ("Bergier-Kommission"), 1998 júliusában nyilvánosságra hozta, Die Schweiz und Goldtransaktionen im Zweiten Weltkrieg cím alatt, hivatalos jelentését. Ebben megerõsítést nyert az a tény, miszerint a svájci bankok, mai 4 milliárd dollár értéknek megfelelõ aranyat vettek át Náci-Németországtól, holott számukra ismert volt a megszállt Európa Központi Bankjának kifosztása. A Capitol Hill-ben folyó meghallgatások folyamán egyes kongresszusi képviselõ sokkos reakcióját váltotta ki a hír , miszerint a svájci bankok zsákmányolt tulajdonokkal kereskedtek volna, sõt mi több, ennek gyakorlatát még a mai napig elnézik. Egy képviselõ pellengérre állította a korrupt svájci politikusokat, akik nem bizonyítható eredetû jövedelmeiket svájci bankokban deponálták és felszólította a Svájcot, hogy hozzon végre büntetõ törvényeket "ismert politikusok vagy állami vezetõk, személyek ellen, akik az állami vagyont titokzatos pénzmozgatásaikkal kifosztják,". Egy másik képviselõ vádat emel a " világ minden magas beosztású korrupt kormánytisztviselõje és üzletembere" ellen "akik hatalmas vagyonuk számára Svájcban találtak menedéket", miközben egy harmadik hangosan tette fel magának a kérdést, hogy vajon "a svájci bankrendszer ezen generáció és országok

gazembereinek, vagy azok helyetteseinek, ... hasonlóképpen segítõ kezet nyújt, mint 55 évvel azelõtt azt a náci rezsimmel tette?". Ez a témakör valójában több figyelmet érdemel. Évente kb. 100-200 milliárd dollár értékû, politikai korrupcióból származó pénzösszeg kerül nemzetközi forgalomba és gazdagítja a privát folyószámlákat. A kongresszus bankbizottsága elõtt elhangzott feddések súlya jóval többet nyomott volna a latba, ha ezen "illegálisan kimenekített tõkék"-nek legalább a fele, nem az amerikai törvényhozás korlátlan támogatását élvezve, amerikai bankok számláit gazdagítanák. Az USA-ba történõ legális "vagyonkimenekítés" haszonélvezõi között találjuk nemrég óta, Raul Salinas de Gortarit, a korábbi mexikói elnök testvérét és a néhai nigériai diktátor, Sani Abacha tábornok családját. "Adolf Hitler és poroszlói által zsákmányolt arany", vélekedik Jean Ziegler, svájci parlamenti képviselõ és a svájci bankok ádáz kritikusa, "lényegében nem különbözik" a harmadik világ diktátorainak svájci magánkontókon õrzött vérdíjától. Asszonyok, férfiak és gyermekek milliói estek Hitler rablóinak áldozatául", és a harmadik világban "évente gyermekek százezreinek kell elpusztulnia járványok és alultápláltság következtében", mert "diktátoraik a svájci segédlettel országaikat kizsákmányolják", ahol az amerikai uzsorások nem kis szerepet játszanak. Nem beszélve arról, hogy ezek a diktátorok éppen az USA hatalmával kerülnek uralomra és ugyancsak az Amerikai Egyesült Államok támogatásával folytatták országaik elleni rabló hadjárataikat.

A holokausztot illetõen a Bergier Komisszió arra a következtetésre jutott, hogy a svájci bankok "rudakat vásároltak föl, amelynek aranytartalmát a náci pribékek a munka- és haláltáborok áldozataitól tulajdonították el". Ami ugyanis köztudottan nem történt meg. "Nem létezik arra bizonyíték, hogy a Svájci Központi Bank illetékeseinek tudomásuk lett volna arról, hogy Német Szövetségi Bankból szállított rudak ilyen vagy hasonló eredetû aranyat tartalmaznának." A komisszió az "áldozatok aranyát" 134 428 dollárra értékeli, amely ma kb. 1 millió dollárnak felel meg. Ez a számérték magába foglalja mind a zsidó, mind a nemzsidó táborlakóktól eltulajdonított "áldozati aranyat".

A náci-üldözés áldozatainak hírnélküli svájci bankszámláiról készült jelentését 1999 decemberében hozta nyilvánosságra a Volcker-Bizottság. A három évig készített jelentés tartalma; az összes idevágó dokumentációk átfogó vizsgálati eredménye, összköltsége pedig, nem kevesebb, mint 500 millió dollár. A "náci-üldözések áldozatainak hírnélküli folyószámlájának kezelésére" vonatkozó hivatalos ténymegállapítást érdemes részletesen idézni:

A náci-üldözések áldozataival kapcsolatosan, szisztematikus diszkriminációra, hozzáférések megakadályozására, sikkasztásra vagy a svájci törvények értelmében vett megõrzési elõírások megszegésére nem találtak bizonyítékot. A vizsgálati jegyzõkönyv alkalmasint kritikát gyakorol egyes bankok felett, a náci-üldözés áldozatainak folyószámla-kezelését illetõen. Magát a szót "egyes" aláhúznám. Hiszen a kifogásolt magatartáson mindenekelõtt az áldozatok magánkontóinak bizonyos bankok kezelési eljárását értelmezik. A vizsgálat 254 bankot érintett, 60 év alatt. A kritikus kezelést illetõen elismeri a jegyzõkönyv, hogy az érintett bankok viselkedésére vonatkozóan, enyhítõ körülményeket is találtak. Egy jelentés beismeri továbbá, hogy bizonyítékok sokaságát állapították meg olyan esetekben, mikor is a bankok ismeretlen számlatulajdonosok vagy azok örökösei - többek között a holokauszt áldozatai is - után azonosító kísérleteket tettek és a hírnélküli kontók tulajdonosait kifizették.

A részlet avval az enyhítõ megjegyzéssel zárul, hogy "a bizottság az idevágó, elkövetett hibákat dokumentáló esetek rögzítését azért tartja fontosnak, hogy a múltból tanuljunk és annak jövõbeli megismétlõdését megakadályozzuk".

A jelentésben arról is olvashatunk, hogy bár a bizottságnak nem volt módjában az érintett idõtartamra (1933-1945) vonatkozóan minden bizonyítéknak utána járni, "nehéznek, majdnem lehetetlennek" tartja a felfedezetlen anyagok teljes megsemmisítését és "ténylegesen nem találtak arra utaló jelet, hogy bárminemû kísérlet is történt volna a múltban elkövetett cselekedetek elfátyolozását szolgáló aktamegsemmisítésre". A bizottság arra az eredményre jutott, hogy a napvilágra került anyagok százalékos aránya (60 százalék) "igazán rendkívüli" és "valójában figyelemre méltó", különösen annak ismeretében, hogy a svájci törvények az akták megõrzését csak tíz évre írják elõ.

Összehasonlításul, tekintsünk át, hogyan adta vissza a New York Times a Volcker-Bizottság eredményeit. "A svájci bankok megtévesztõ hadmûvelete" címszó alatt jelentette a Times, a bizottság "nem talált jogilag megalapozható bizonyítékot" arra, hogy a svájci bankok a hírnélküli folyószámlákat rendellenesen kezelték volna. Ennek ellenére a jegyzõkönyv kifejezetten "bizonyítékok nem létezését" állapította meg. Továbbmenve a Times arról értesült; a bizottság "kiderítette volna, hogy a svájci bankoknak valamilyen úton-módon sikerült, az elrémisztõen nagyszámú folyószámlákra utaló nyomokat eltüntetni". Ennek ellenére a jelentés azt emeli ki, hogy a svájciak által megõrzött anyag "igazán rendkívüli" és "valójában figyelemre méltó" volt. Majd úgy zárja a Times, hogy a bizottság szerint "sok bank kegyetlen és félrevezetõ módon elutasította volna azon családtagokat, akik kísérletet tettek elveszett vagyonuk visszaszerzésére". A tényeknek megfelelõen a jelentésben csak "néhány" bank hibás magatartásáról van szó és az ilyen esetekben "enyhítõ körülményekrõl" lehet beszélni, hasonlóképpen arra is rámutat, hogy "sok esetben" az illetékes bankok aktív kutatást folytattak a jogos tulajdonosok után.

A jelentés a svájci bankokat elmarasztalja azért, mert a holokauszt idejébõl származó hírnélküli folyószámlákat illetõen, könyveléseik korábbi ellenõrzésénél nem voltak "nyíltak és õszinték". Mégis ezen mulasztásoknak hátterében inkább technikai okok, mintsem hamisítási szándékok állnak. A jelentés 54 000 folyószámláról ad tudósítást, amelyek esetében "valószínû és lehetséges a kapcsolat a náci-üldözések áldozataihoz". És mégis arra, végkövetkeztetésre jut, hogy az eseteknek nem több mint a felénél -25 000- lehet olyan valószínûségi fokról beszélni, amelynek alapján a folyószámlák tulajdonosi viszonya hivatalosan kihirdethetõ. A fenti kontók közül, amelyekrõl információk állnak rendelkezésre, 10 000-nek mai értéke 170-260 millió dollárra becsülhetõ. További folyószámlák értékeinek megállapítása lehetetlennek bizonyult. A holokauszt idejébõl származó hírnélküli kontók összértéke minden bizonnyal a svájci bankok által megadott 32 millió dollár felett, de ugyanakkor jóval a WJC szerint becsült, 7-20 milliárd dollár alatt mozog. Volcker, a Kongresszus elõtt tett nyilatkozatában rámutat, hogy a holokauszt-áldozatok tulajdonát képzõ "valószínû vagy lehetséges" svájci kontók száma "annak a jóval többszöröse, amelyet az elõvizsgálatok folyamán a svájciak nyilvánosságra hoztak". Mégis így folytatta: "A hangsúly a -valószínû és lehetséges- szavakon van, miután több mint fél évszázad távlatában, néhány esetet kivéve, már nem voltunk abban a helyzetben, hogy megnyugtató biztonsággal, minden kétséget kizáró kapcsolatot teremtsünk az áldozatok és a kontótulajdonosok között".

A Volcker-Bizottság legfényesebb eredményét az amerikai médiák elhallgatták. Svájcon kívül, tudatja a jegyzõkönyv, az európai zsidó tulajdonok kimenekítésének céltudatos menedékhelye, az USA volt.

A közeledõ háború és a gazdasági nehézségek, valamint a náciktól kiinduló, zsidókat és mindenfajta kisebbséget fenyegetõ üldözés - a második világháború elõtt és után - sokakat, beleértve fenti üldözötteket is, javaik olyan országokba történõ kimentésére kényszerítette

(Egyesült Államok, Egyesült Királyság mindenekelõtt), ahol azok biztonságát garantálva látták... A semleges Svájcot a tengelyhatalmakkal és a megszállt országokkal összekötõ közös határai kínálták fel a lehetõséget, a menekített javak egy részének svájci bankokban és pénzintézetekben való deponálására.

Terjedelmes függelék tartalmazza a transzferált európai zsidó tulajdonok "elõnyben részesített küldetési címeinek" névsorát. Leggyakrabban az USA és Svájc neve fordul meg. (Nagy-Britanniát, mint végcélt, csak "vesztes harmadikként" említik).

Itt merül fel spontán a kérdés: Mi is történt a hírnélküli holokauszt-kontókkal az amerikai bankokban? A képviselõház bankbizottsága egy szakértõt idéz meg véleményezésre. Seymour Rubin, jelenleg az American University professzora, annak az amerikai delegációnak volt helyettes vezetõje, amely a második világháborút követõen a Svájccal folytatott tárgyalásokat. Az ötvenes években Rubin, az amerikai zsidó szervezetek védnöksége alatt munkálkodott, mint a "az európai zsidó közösségi élet támogatását végzõ szakértõi csoport" tagja. Feladata a holokauszt idejébõl származó, amerikai bankokban deponált, hírnélküli folyószámlák felderítése volt. Rubin a képviselõház elõtt tett jelentésében, az érintett kontók összértékét (kimondottan felszínes és becslésen alapuló ellenõrzõ munka nyomán) 6 millió dollárra állapította meg. A zsidó szervezetek természetesen követelésekkel éltek a kongresszusnál, mégpedig a "rászoruló túlélõk" számára. (Az Egyesült Államok törvényei szerint, igényjogosultság nélküli, ismeretlen tulajdonú kontók állami megõrzésbe mennek át). Késõbb így emlékezett Rubin:

A kongresszus az idevágó, hatályban lévõ törvényekre hivatkozva, elutasítja a becsült 6 millió dolláros összeget; az elsõ új törvényjavaslat a felsõ értékhatárt 3 millió dollárra állapította meg... a második nekifutás során, a bizottsági tanács meghallgatását követõen, a 3 millióból egy millió lett. A további törvényhozási intézkedések az összeget 500 000 dollárra redukálják. Magát, még ezt az értéket sem engedélyezte a költségvetési iroda és 250 000 dollárt javasolt. Végül a törvény 500 000 dollárt fogadott el.

"Az Egyesült Államok" zárta jelentését Rubin "az örökösök nélküli magántulajdonok azonosítására az USA-ban, nem tett különösebb erõfeszítéseket és... csak 500 000 dollárt bocsátott rendelkezésre, szembeállítva a svájci bankok, még a Volcker féle vizsgálódást megelõzõ, 32 millió dolláros ajánlatával". Másképpen kifejezve, az USA bûnkatalógusa sokkal szomorúbb képet nyújt, mint a Svájcé. Ennek külön hangsúlyt kölcsönöz az a tény, hogy az idevonatkozó, kongresszusi és szenátusi bizottságok elõtt lezajlott meghallgatások alkalmával, eltekintve Eizenstat futólagos megjegyzésétõl, a svájci bankokról szó sem esett. Rubin, a képviselõház elõtt tett tanúskodása sem tartalmaz erre utaló adatokat, holott az kulcsszereppel bír a svájci bankokkal kapcsolatos szekunder jelentések sokaságában - Bower viszont oldalakat áldoz ennek a "külügyminisztériumi keresztes lovagnak". Rubin meghallgatása folyamán "bizonyos szkepszisrõl" beszélt, "ami a szóban forgó magas összegeket (svájci hírnélküli kontók) illeti". Természetesen nem kell külön megemlítenem, hogy Rubin félreérthetetlen hivatkozása erre a tényállásra, az elutasítás áldozata lett.

Hol maradtak a képviselõk "galád" amerikai bankosokat támadó, tiltakozó kiáltozásai? Egymást túlharsogva követelték a szenátus és kongresszus bankbizottságának tagjai, hogy Svájc "végleg fizessen". Egyetlen egy nem tette ugyanezt az USA-val szemben. Ehelyett szemérmetlen módon bizonygatta a parlamenti bankbizottság egyik képviselõje,- Bronfman támogatását élvezve-, hogy "egyedül" csak Svájc volt az "amelynek nem volt bátorsága múltjával szembenézni". Nem lep meg senkit ez után, hogy a holokauszt-ipar számára szóba sem jött, az USA bankjainak átvizsgálása. Ha a Svájcban végrehajtott

vizsgálatok nagyságrendjének megfelelõen, csak annak egy tizedét fordítanánk a saját bankjaink ellenõrzésére, akkor ez az amerikai adófizetõket nem milliós, hanem milliárdos dollárértékkel terhelné. És mire az elsõ vizsgálatok lezáródnának, addigra az amerikai zsidók, minden valószínûséggel, Münchenben keresnének rég menedékjogot. A bátorságnak is van határa.

Már a negyvenes évek vége felé, amikor az USA, a hírnélküli zsidó kontók azonosítására összpontosítva, masszív nyomás alá helyezte a Svájcot, tiltakoztak a svájciak, mondván; az amerikaiaknak talán elõször a saját háza táján kellene rendet teremteni. New York város polgármestere Pataki, 1997 közepén bejelenti egy állami bizottság létrehozását, amelynek feladata, a holokauszt-áldozatok tulajdonainak visszaszerzése és a svájci bankokkal szemben állított követelések képviselete. A svájciakat hidegen hagyja mindez, és azzal a javaslattal fordulnak a bizottság felé, hogy követeléseiket amerikai és izraeli bankoknál nyújtsák be, mert szerintük az hasznosabb. Valójában Bower emlékeztet arra, hogy izraeli bankok az 1948-as háború után "megtagadták listák nyilvánosságra hozatalát, hogy evvel elzárják az örökösök elõtti utat, igényeik bejelentésére" és nemrég vált ismertté, hogy "ellenkezõleg az európai országok praktikájával, az izraeli bankok és cionista szervezetek, masszívan védekeztek azon független komissziók felállítása ellen, amelyek feladata lenne a holokauszt túlélõinek tulajdonát, hírnélküli kontóinak számát és a tulajdonosok felkutatását." (Financial Times). (A brit mandátum ideje alatt európai zsidók földterületeket vásároltak Palesztinában és folyószámlákat nyitottak a cionista mozgalom támogatására, valamint késõbbi bevándorlásuk elõkészítésére). 1998 októberében a WJC és WJRO alapvetõen úgy döntenek, hogy a holokauszt-áldozatok Izraelben deponált tulajdonával nem foglalkoznak, mivel annak felelõssége, az izraeli kormány kezében van"(Haaretz). Így történhetett meg, hogy a zsidó szervezetek leveleikkel a Svájcot és nem az izraeli államot találták meg. A legszenzációsabb vádként vetik a svájci bankok szemére, miszerint azok, a náci-üldözöttek örököseitõl halotti bizonyítványokat követeltek meg. Izraeli bankok hasonlóképpen jártak el. Mégis, a "perfid izraeliek" elleni vádaskodásokat hiába keresnénk. Annak bizonyítására, hogy "az izraeli és svájci bankok között semmiféle morális párhuzam nem vonható" idézte a New York Times egy korábbi izraeli képviselõt: "Itt nálunk, legrosszabb esetben figyelmetlenségrõl ; amíg a Svájcban bûnözésrõl volt szó". Minden egyes hozzáfûzött szó felesleges.

A kongresszus 1998 májusában bízta meg, az Amerikába került holokauszt-tulajdonokkal foglalkozó elnöki tanácsadó-bizottságot, hogy "derítse ki azon javak sorsát, amelyek holokauszt-áldozatoktól származnak és az Egyesült Államok birtokába kerültek" és "az elnöknek, a követendõ politikai lépésekrõl tanácsadással szolgáljon, annak érdekében, hogy a lopott vagyonok jogos tulajdonosaikhoz vagy azok örököseihez visszakerüljenek". "A komisszió munkája elutasíthatatlanul bizonyítja" magyarázta a bizottság elnöke, Bronfman, "hogy mi itt az Egyesült Államokban, alapvetõen készek vagyunk az igazságnak oly messzemenõkig alávetni érdekeinket, mint azt más országokban is meghirdetünk". Mégis, talán egy 7 millió dolláros költségvetési kerettel rendelkezõ elnöki tanácsadó-bizottság és egy 500 millió dollárt felemésztõ, egy ország teljes bankrendszerének ellenõrzésével megbízott vizsgálóbizottság munkáját úgy, hogy minden aktához szabad hozzáférést biztosítanak, nem összehasonlítani. A még esetlegesen létezõ kétségek feloszlatására, tanúbizonyságot téve az USA, a holokauszt idejében eltulajdonított zsidó tulajdonok visszaszerzésében kifejtett vezetõ szerepének tudatos felismerésérõl, a képviselõház bankbizottságának elnöke, James Leach büszkén jelentette be 2000 februárjában, hogy egy múzeum North Carolina-ban visszajuttatott egy festményt egy osztrák családnak. "Ez aláhúzza az Egyesül Államok felelõsségtudatát..., és úgy gondolom, ez egy olyan tény, amelyet ennek a bizottságnak ki kell emelnie".

A holokauszt-ipar számára a svájci bankok affférja - hasonlóképpen a holokauszt "túlélõ" Binjamin Wilkomirski háború után elviselt, szörnyû szenvedéseihez - egy további bizonyíték volt a nemzsidók, soha nem múló és irracionális gonoszságára. Ez az ügy rávilágít, következtet Itamar Levin, egy "szabad demokratikus ország" durva érzéketlenségére "azokkal szemben, akik a történelem legszörnyûbb testi és lelki sérelmeit hordozták" A tel-avivi egyetem, egy 1997 áprilisában közzétett kutatási eredményei, az antiszemitizmus "felismerhetetlen mérvû svájci megerõsödésérõl" adtak hírt. De ezt a gyógyíthatatlanul egészségtelen folyamatot nem lehetett természetesen összefüggésbe hozni a Svájc könyörtelen lekasszírozásával. "Az antiszemitizmus nem a zsidóktól ered", dúlt-fúlt Bronfman. "Azért az antiszemiták tehetõk felelõssé".

A holokauszt anyagi jóvátétele "a legmagasabb morális próbatétel, amellyel Európa a huszadik század végén szemben találja magát," állítja Itamar Levin. "Ez lesz a kontinens igazi próbaköve a zsidó néphez való viszonyában". Valójában, felbátorodva a Svájc kifosztásának sikerén, megtette a holokauszt-ipar a hátralevõ európai országok "kivizsgálásának" elõkészületeit. Következõként Németország került sorra.

Miután 1998 augusztusában a holokauszt-ipar a Svájccal megegyezett, szeptemberben bevetette gyõztes stratégiáját Németországgal szemben is. Ugyanaz a három ügyvéd-team (Hausfeld-Weiss, Fagan-Swift és az ortodox zsidó gyülekezetek világtanácsa) csoportos vádat nyújtott be a német iparral szemben; nem kevesebb, mint 20 milliárd dollár kártérítést követeltek. A New Yorki fináncvezér, Pataki gazdasági bojkottal fenyegetett és 1999 áprilisától személyes "megfigyelése" alá vette a tárgyalásokat. A képviselõház bankbizottsága szeptemberben tartotta meg az elsõ meghallgatást. Carolyn Maloney, képviselõnõ leszögezte, hogy "az elfecsérelt idõ nem nyújthat alapot a jogtalan haszonszerzés mentségére" (apropó, zsidó kényszermunka - az afroamerikaiak rabszolgamunkája teljesen más történet), miközben a bizottság elnöke Leach, elõhuzakodva a jó õre recepttel, azt hangoztatta, hogy a "történelem nem ismer elévülési határidõt". Német cégek, amelyek az Egyesült Államokban üzleteltek, közölte Eizenstat a bizottsággal, "nagy súlyt fektetnek tekintélyükre és továbbra is meg fogják õrizni az eddig mutatott példás állampolgári kötelességtudatukat. Mindenféle diplomáciai formaságot mellõzve, teljesen leplezetlenül követeli a kongresszusi képviselõ, Rick Lazio a bizottságtól "a vizsgálódások fókuszát a német magániparra, és legfõképpen az amerikai érdekeltségû cégekre irányítani".

A nyilvánosság hisztérikus németellenes feltüzelésére, az év októberében több oldalas újsághirdetéseket jelentetett meg a holokauszt-ipar. A szörnyû valóság leközlése nem volt elég; a holokauszt-ipar megmozgatott minden követ. Egyike a cikkeknek a német Bayer gyógyszergyárat vette össztûz alá, összefüggésbe hozva Josef Mengele nevével, holott semmiféle bizonyíték nem létezik arra, hogy a Bayer cég annak ördögi kísérleteit "irányította" volna. Felismerve, hogy minden ellenállás a HOLOKAUSZT nyomasztó terhével szemben reménytelen, az év végén alávetették magukat a németek egy nagyszabású financiális kiegyezésnek. Ezt a kapitulációt a londoni Times, az Egyesült Államokban vezetett "Holo-cash"-kampány sikerének könyvelte el. "Clinton elnök személyes beavatkozása és vezetõ szerepe... valamint több magas kormánytisztviselõ ráhatása nélkül" közölte késõbb a bankbizottság elõtt Eizenstat, "nem tudtunk volna megegyezni".

Mint azt a holokauszt-ipar megrovó hangnemben megállapította, Németország "erkölcsi és jogi kötelességét" teljesítette a zsidó kényszermunkások jóvátételével. "Ezeknek a kényszermunkásoknak joguk van arra a kevés igazságosságra" hangzott Eizenstat

kijelentése", arra a pár évre, ami még elõttük áll." Az igazságtól mégis távol áll, mint azt már az elõzõekben is láttuk, miszerint azok eddig semmiféle kártérítésben nem részesültek volna. Németországgal megkötött általános jóvátételi egyezségben, amely tulajdonképpen a koncentrációs táborok rabjainak kártérítését szabályozza, a zsidó kényszermunkásokat is figyelembe vették. A német kormány jóvátételt fizetett a volt zsidó kényszermunkásoknak "szabadságrablás" és "az egészség károsítása" címszó alatt. Csak a visszatartott fizetések formális folyósítása nem történt még meg. Mindazok, akik maradandó károsodást szenvedtek, tekintélyes, életük végéig tartó nyugdíjat kaptak. Németország, mai közel egymilliárd dollárnak megfelelõ összeget fizetett a Jewish Claims Conference-nek, minden egyes zsidó táborlakóra gondolva, akik csak minimális kártérítésben részesültek. A Claims Conference, mint már említettem, megszegte a Németországgal kötött egyezséget és a kártérítésre hivatott pénzeket, különbözõ kedvenc projektjeire fordította. A német jóvátételi pénzösszegek ilyen természetû (jogtalan) felhasználását úgy indokolta, mondván "a nemzeti szocializmus "rászoruló" áldozatai már a legmesszebbmenõkig kielégítést nyertek..., még mielõtt az eszközök Németországból rendelkezésre álltak volna". Mindezek ellenére a holokauszt-ipar, még ötven évvel késõbb is pénzt követelt a "rászoruló holokauszt-áldozatok számára", akik nyomorban éltek azáltal, hogy állítólag soha nem részesültek német kártérítésben.

Egy egykori zsidó kényszermunkás "méltányos" kártérítésének helyes definíciója nem egyszerû feladat. Viszont a következõket leszögezhetjük: a legújabban megkötött egyezségnek megfelelõen, minden egyes volt zsidó kényszermunkás, közel 7500 dollárban részesül. Amennyiben a Claims Conference az eredetileg Németországból származó pénzeket a megállapodásoknak megfelelõen szétosztotta volna, akkor jóval több zsidó kényszermunkás, jóval korábban és jóval több összeget kaphatott volna kézhez.

Hogy, vajon a "rászoruló holokauszt-áldozatok" a legújabban folyósított német pénzekbõl látnak is valamit, egy nyitott kérdés marad. A Claims Conference ennek az összegnek nagyobb részét "külön alapítvány" céljára, magának kívánja kiközösíteni. A Jerusalem Report szerint, "sokat nyerhet avval" a Conference, "ha arról gondoskodik, hogy a túlélõknek semmi se jusson". Az izraeli Knesseth képviselõje, Michael Kleiner (Herut-párt) így ostorozta a Conference-t; "egy zsidó tanács, amely a nácik mûvét, egy más módon vezeti tovább". Egy "tisztességtelen testület, amely egy professzionális titokzatosságba burkolódzik és visszataszító nyilvános és morális korrupcióktól átitatott," vádolt, "a sötétség testülete, amely zsidó holokauszt-áldozatokat és azok örököseit megbecsteleníti, õ maga hatalmas pénzösszegeken ül, amely privátszemélyek tulajdona, de mindent megtesz annak (pénz) öröklésére, mialatt azok még az élõk között vannak". Eközben Stuart Eizenstat, aki a képviselõház bankbizottsága elõtt tanúskodott, további dicshimnuszokban áradozott a "Jewish Material Claims Conference elmúlt negyven és egynéhány évben mutatott transzparens munkájáról". Viszont Rabbi Israel Singer merõ cinizmusát, már nem lehet felülmúlni. A Zsidó Világkongresszus fõtitkári posztja mellett, Singer a Clams Conference elnökhelyettesi munkáját is ellátta és egyidejûleg a kényszermunkákkal foglalkozó német megbeszéléseknél tárgyaló megbízott volt. A Svájccal és Németországgal megkötött szerzõdések létrejötte után, kenetteljesen ismételte magát a képviselõház bankbizottsága elõtt, miszerint "az egy szégyen lenne", ha a holokauszt-kárpótlások "az örökösöket és nem a túlélõket illetné". "Nem áll szándékunkban az örökösöket kifizetni, hanem azt akarjuk, hogy a pénzeket az áldozatok maguk kapják". Végül is, mint azt a Haaretz jelenti, éppen Singer volt az, aki azért harcolt, hogy holokauszt kártérítési összegeket az "egész zsidó nép igényeinek kielégítésére, és nem csak azon szerencsés zsidók számára" használják föl", akik a holokausztot túlélve magas életkort érhettek el".

Henry Friedlander, a nácik zsidókon elkövetett tömegirtásának elismert történésze, maga az auschwitzi tábor volt rabja, a háborút követõen közli, egy az US HOLOKAUSZT Memorial Museum számára készített kinyilvánításban:

Ha 1945 elején a lágerekben megközelítõleg 715 000 rab volt bejegyezve és ennek legalább egyharmada, tehát 238 000, 1945 tavaszán meghalt, akkor azt kell elfogadnunk, hogy nem több mint 475 000 rab maradt életben. Miután a zsidókat szisztematikusan gyilkolták és esetenként, azoknak is, akiket munkára választottak ki- Auschwitzban kb. 15 százalék- csak egy lehetõségük volt az életben maradáshoz, abból kell kiindulnunk, hogy a zsidók, a koncentrációs táborokból kiszabadított emberek, nem több mint 20 százalékát tehették ki.

"Mindezek után a statisztika arra enged következtetni" folytatta, "hogy a zsidó túlélõk száma nem tehetett többet ki, mint 100 000." Egyébként a tudósok számára, a Friedland szerinti, háborút követõen élõ zsidó kényszermunkások száma, relatív magasnak tûnik. Egy mértékadó vizsgálódásának eredményeként írta Leonard Dinnerstein: "Hatvanezer zsidó... hagyta el a koncentrációs tábort. Egy héten belül, több mint 20 000 meghaltak".

1999 májusában, egy külügyminisztériumi megbeszélés keretén belül, Stuart Eizenstat 70-90 000-re tette a még élõ kényszermunkások - zsidók és nemzsidók egyaránt - számát, amely számérték egy "õket képviselõ csoporttól" származik. (Eizenstat a németországi kényszermunkásokkal foglalkozó tárgyalások US-fõmegbízottja volt és szorosan együtt mûködött a Claims Conference-el). Miután a még életben lévõ zsidó kényszermunkások összlétszáma 14-18 000 (70-90 000- 20 százaléka) tehetõ. Mégis a Németországgal megkezdett tárgyalások elején a holokauszt-ipar 135 000 élõ zsidó kényszermunkásra követelte a jóvátételt. A közös (zsidó és nemzsidó), még élõ egykori kényszermunkások számát 250 000-al adták meg. Másképpen fogalmazva, a még élõ, volt zsidó kényszermunkások száma 1999 májusa óta a tízszeresére emelkedett, és a még életben található zsidó és nemzsidó kényszermunkások számaránya drasztikusan eltolódott. Amennyiben a holokauszt-iparnak hinni lehet, ma több zsidó kényszermunkás él, mint fél évszázaddal ezelõtt. "Mifajta kesze-kusza hálót szövünk mi" írta Sir Walter Scott "ha egyszer belekezdünk a csalásba".

Mialatt a holokauszt-ipar számjátékot ûz a jóvátételi összegek egekig való hajtására, addig az antiszemita körök kárörvendõen gúnyolódnak a "zsidó csalókról", akik még halottaikat is képesek "elárverezni". A holokauszt-ipar, ha talán akaratlanul is, de ezzel a számakrobatikájával tisztára mossa a nemzeti szocializmust. A holokauszt-téma egyik elismert, vezetõ személyisége, Raul Hilberg 5,1 millióra adja meg a meggyilkolt zsidók számát. Viszont, ha még 135 000 egykori zsidó kényszermunkás életben van, akkor megközelítõen 600 000-nek kellett a háborút túlélnie. Ez a szám majdnem egy félmillióval haladja meg a becsült értéket. Nos ezt a félmilliót vonjuk le a meggyilkoltak 5,1 millójából. Az eredmény alapján a "6 milliós" szám teljesen elveszti hitelességét, sõt mi több, a holokauszt-ipar adatai a holokauszt-tagadók adataihoz kezd rohamosan közeledni. Ne veszítsük el szem elõl magát a tényt, hogy a náci vezér, Heinrich Himmler a lágerlakók összlétszámát 1945 januárjában 700 000-re becsülte, amelynek egyharmadát, Friedlander szerint, az év májusáig meggyilkolták. De amennyiben, mint azt a holokauszt-ipar feltételezi, ha a zsidók lágertúlélõknek csak közel 20 százalékát tették ki, és hasonlóképpen hivatkozva a holokauszt-iparra, 600 000 zsidó táborlakó élte túl a háborút, akkor az összes túlélõk száma 3 millió kell, hogy legyen. A holokauszt-ipar adatai alapján, a koncentrációs táborokban nem uralkodhattak olyan kemény viszonyok; következésképpen egy feltûnõen magas szaporodási és alacsony halálozási számból kell

kiindulnunk.

Attól a népszerûsített felfogástól, miszerint az "Endlösung" egy egyszeri effektív, futószalagon végzett ipari emberirtás, búcsút kell vennünk. Figyelembe véve a holokauszt-ipar állítását, sok százezer zsidó túlélõvel, nem egészen hihetõ, hogy az "Endlösung" utolsó fázisában olyan eredményes lehetett. Kevésbé tekinthetõ célirányosnak - mint azt éppen a holokauszt-tagadók állítják. Les extremes se touchent - az extrémek érintik egymást.

Raul Hilberg egy nemrég közzétett nyilatkozatában azt hangsúlyozta, hogy a számoknak igenis jelentõségük van, ha a nácik által végrehajtott tömeges zsidóirtást meg akarjuk érteni. A Claims Conference által manipulált adatok viszont, radikálisan megkérdõjelezik az õ saját felfogását. A Claims Conference "pozíciós papírja" szerint, amelyet alapkoncepcióként vitt be a kényszermunkával kapcsolatos, németekkel folytatott tárgyalásra, ez az egyike volt a nácik három alapvetõen alkalmazott, zsidókat irtó, metódusából - a másik kettõ az agyonlövés és elgázosítás volt. A rabszolgamunka egyik célja volt, hogy az emberek halálra dolgozzák magukat... Ebben az összefüggésben a "rabszolga" kifejezés nem alkalmazható. Hiszen a rabszolgatartónak inkább érdeke rabszolgái életének és munkabírásának megõrzése. Az ilyen értelemben vett "rabszolgák" esetében a nácik szándéka, azok munkaerejének kihasználása, majd a "rabszolgák" kiirtása volt." A holokauszt-tagadókon kívül még egyetlen ember nem vonta kétségbe, hogy a nácik a kényszermunkásoknak ilyen szörnyûséges sorsot szántak. Akkor, hogyan lehet ezen közismert tények tudatában azt feltételezni, hogy a táborokat több százezer zsidó kényszermunkás élte volna túl? Nem maga a Claims Conference ütött rést abba a falba, ami a holokauszt szörnyû valóságát, a holokauszt tagadásától elválasztotta?

A New York Times egy egész oldalas cikkében ítélték el a holokauszt-ipar nagyjai, mint Elie Wiesel, Rabbi Marvin Hier és Steven T. Katz "Szíria holokauszt-tagadását". Tartalma egy a kormány közeli szíriai újság vezéroldalán megjelenõ cikkével foglalkozik, amely azt feltételezi, hogy Izrael "a holokauszttal kapcsolatosan meséket gyárt", hogy ez által "Németországtól és különbözõ európai intézményektõl több pénzt csikarjon ki". Sajnos, a szíriai vád találó. A dolog iróniája az, ami mind a szíriai kormány, mind a cikk szerzõinek figyelmét elkerülte, hogy ezek a történetek, amelyek több százezer túlélõrõl mesélnek, maguk egyfajta holokauszt-tagadást testesítenek meg.

Svájc és Németország kizsebelése csak elõjátéka volt a nagy finálénak: Kelet-Európa következik. A Keleti Blokk összeomlásával csábító lehetõségek nyíltak meg az európai zsidóság egykori melegágyában. A "rászoruló holokauszt-áldozatok" jámbor köpönyege mögé megbújva, a holokauszt-ipar már megtette elsõ kísérleteit a teljesen leszegényedett országokban a dollárok milliárdjainak kicsikarására. Kíméletlenül és kegyetlen elszántsággal követi célját és mindenek elõtt maga az, aki Európában az antiszemitizmust táplálja. A holokauszt-ipar saját kezûleg belehelyezte magát mindazon közösségek és magánszemélyek jogi örökségébe, akik a nácik zsidókon elkövetett tömegirtásának áldozatává váltak. "Megegyeztünk az izraeli kormánnyal" közölte Bronfman a képviselõház bankbizottsága elõtt", hogy az örökös nélküli tulajdonok a (WJRO) World Jewish Restitution Organization-t illessék." Ezen mandátum birtokában szólította fel a holokauszt-ipar az egykori Keleti Blokk országait, mindennemû, a háborút megelõzõ zsidó vagyon visszaszolgáltatására vagy annak értékének megtérítésére. A Svájc és Németország esetétõl eltérõen, követeléseit a nyilvánosság kizárása mellett teszi... Hiszen ez eddig a közvéleménynek kevés kifogása akadt a svájci bankárokat és német iparosokat kizsebelõ zsarolással szemben, de egy éhezõ lengyel paraszt esetében, már nem lenne olyan elnézõ.

Azoknak a zsidóknak sem maradt más hátra, akik családi hozzátartozójukat veszítették el a náci-üldözések alatt, minthogy keserûen végignézzék a WJRO mesterkedéseit. Az elhunytak vagyonának eltulajdonítását célzó, örökösi jogkiigénylés, könnyen kölcsönözhetné az örökség lesés kellemetlen mellékízét. Másrészrõl, a holokauszt-ipar nincs rávtalva a közvélemény mozgósítására. Az USA kormányszintû segítségével gyerekjáték a földön heverõ országok csekélyke ellenállását megtörni.

"Meg kell érteni", állapította Stuart Eizenstat az egyik parlamenti bizottság elõtt ,"hogy a közösségi tulajdonok visszaszerzésére tett erõfeszítéseink a zsidó élettér újraszületésének és megújulásának szerves alkotója" Kelet-Európában. A World Jewish Restitution Organization követeli, a zsidó élettér állítólagos "újraélesztésére" és annak "támogatására" Lengyelországban, hogy a háború elõtti zsidó közösségek tulajdonát képzõ 6000 ingatlant, beleértve mindazokat, amelyek jelenleg kórházakként és iskolákként szolgálnak, visszaszolgáltassák. Lengyelországban a háborút megelõzõen 3,5 millió zsidó élt; ma talán pár ezer. Szükséges valójában a zsidó élet fellendítéséhez, hogy minden egyes lengyel zsidó zsinagógát vagy iskolaépületet kapjon? A szervezet igényt támaszt ugyancsak néhány-százezer lengyel földbirtokra, amelyek értéke több milliárd dollár körül mozog". Hivatalos lengyel személyiségek attól tartanak", írja a Jewish Week, hogy a követelések az "országot csõdbe sodorhatják". Amikor a lengyel parlament az ország fizetésképességének szavatolása érdekében azt javasolta, hogy a kárpótlásokat határolják be, akkor WJC Elan Steinberg-je a törvényt "alapvetõ Amerika ellenes aktusnak" minõsítette. Lengyelország hatásosabb megdolgozására a holokauszt-ipar ügyvédei csoportos pert indítottak Korman bíróságánál, miszerint "magas korú és haldokló holokauszt-túlélõket" kártalanítani kell. A vádiratban szemrehányás éri a háború utáni lengyel kormányokat "az eltelt ötvennégy év alatt" szünet nélküli, gyilkos zsidóellenes politikájuk miatt, mikor is a zsidóknak "üldözés és megsemmisítés" volt osztályrészük. New York városi tanácsának tagjai egyhangú határozatot hoztak, amelyben Lengyelországot olyan "általános törvény meghozására szólították föl, amely a holokauszt-áldozatok vagyonának teljes mértékû visszaszolgáltatását biztosítja", egyidejûleg 57 kongresszusi képviselõ (a New Yorki Anthony Weiner vezérletével) a lengyel parlamentnek címzett közös levelében "egy átfogó törvényt" követel, "amely magába foglalja a holokauszt ideje alatt elkobzott összes ingatlan és tulajdon 100 százalékos megtérítését". "Mert az érintettek minden nappal öregebbek lesznek" állt a levélben, "ezeknek a jogfosztott embereknek kártérítésére szánt idõ pedig elszáll".

A szenátusi bankbizottság elõtt panaszának adott hangot Stuart Eizenstat a lassú felszámolási folyamatokról Kelet-Európában: "Az ingatlanok visszaszolgáltatásánál temérdek probléma merült fel. Elõfordult, hogy egyes országokban és közösségekben az ingatlanok behajtásával megbízott személyekkel szemben kérésekkel sõt követelésekkel éltek..., mondván engedélyezzék az államilag ellenõrzött, alacsonybérû bérleményekben a bentlakók további, hosszabb idõtartamú maradását". Fehéroroszország esete különösen felizgatta Eizenstatot. Fehéroroszország "nagyon, nagyon messze hátul kullog a háború elõtti zsidó javak visszaszolgáltatásában", közölte a képviselõház külügyi bizottságával. Fehéroroszországban az átlagos havi kereset 100 dollár.

A makrancosabb kormányok betörésére meglendíti a holokauszt-ipar az USA-szankciók bunkósbotját. Eizenstat azt követelte a kongresszustól, hogy mindazon kelet-európai országok számára, amelyek az OECD, WHO, EU, NATO vagy Európa Tanács felvételi "listáján egészen elõl találhatók", a holokauszt kártérítési összegét "magasabbra srófolják". "Oda fognak figyelni, amikor Önök beszélnek... Meg fogják érteni az utasításokat." A WJC képviseletében Israel Singer felszólítja a kongresszust "a bevásárlói lista szemmel

tartására", annak "megbizonyosodására", hogy minden ország maradéktalanul fizetett. "Óriási annak a jelentõsége, hogy az érintett országok megértsék" elmélkedett Benjamin Gilman a parlament külügyi bizottságának képviselõje, hogy "reakciójuk... azon fontos szempontok egyike, amelyek nagy kihatással lehetnek Egyesült Államokkal való bilaterális kapcsolatokban". Avraham Hirschson, a visszatérítésekért felelõs izraeli Knesset-bizottság elnöke és a World Jewish Restitution Organizationnál Izrael képviselõje, a kongresszus cinkosaként levámolta sarcát a végelszámolásnál. Visszaemlékezve a román miniszterelnökkel folytatott "párbajára" Hirschson így nyilatkozott: "a csata kellõs közepén, megengedtem magamnak egy megjegyzést, amely az egész atmoszférát megváltoztatta. Azt mondtam; tudja, két napon belül itt a szenátus elõtt meghallgatásra vagyok hivatalos. Nos mit kíván, hogyan hangozzék a véleményem a meghallgatáskor? Az egész hangulatot mintha kicserélték volna." A Zsidó Világkongresszus "egy tökéletes holokauszt-ipart teremtett elõ", figyelmeztet egy ügyvéd, aki a túlélõk jogait képviseli, és "az európai antiszemitizmus legvisszataszítóbb formájának felélesztésével... bûnt követett el".

"Az Amerikai Egyesült Államok nélkül" jegyezte Eizenstat a kongresszust méltató beszédében találóan meg "nagyon nehezen tudnánk elõbbre jutni." A Kelet-Európára kifejtett nyomást, jogosultságát avval magyarázta, hogy a "jogtalanul eltulajdonított közös- és privát tulajdonok visszaszolgáltatása vagy annak jóvátétele" a "nyugati világ" erkölcsének minõségi értékelése. Ezen kritériumok teljesítése Kelet-Európa "új demokráciái" számára a "totalizmusból a demokratikus államiságba való átmenetet fémjelezné". Eizenstat az USA kormányának magas rangú tisztviselõje és Izrael közismert támogatója. Mégis, ha az USA vagy Izrael politikáját, az amerikai õslakosság vagy a palesztinok helyzetét tekintve vizsgálgatjuk, nem állíthatjuk, hogy a fenti kritériumoknak megfelelõ átmenet valaha is megtörtént volna.

Melankolikus képsorokkal festi alá vallomását a képviselõházban tett nyilatkozatában Hirschson, amint az öregedõ, lengyel "rászoruló holokauszt-áldozatok, minden nap meglátogatnak irodámban a Knesseth-ben... és vagyonuk visszaszolgáltatását kérik..., a házakat és boltokat, amelyeket el kellett hagyniuk". Ez idõ alatt a holokauszt-ipar egy újabb frontot nyit meg a harctéren. Kelet-Európa zsidó közösségei, amelyek a WJRO átlátszó követelését elutasították, maguk jelentették be igényeiket az örökösök nélküli zsidó tulajdonok visszatérítésére. Idáig fajult tehát a dolog a nagy reményekkel táplált zsidó élettér újraszületését illetõen, hogy a kelet-európai zsidók is felfedezték a holokauszt-zsákmányból való konc lehetõségeit.

A holokauszt-ipar avval kérkedik, hogy a kártérítési pénzek kizárólagosan a zsidóságot támogató, jótékony célokra fordíthatók. "A jótékonykodás valóban egy szép dolog", jegyzi meg egy, az áldozatokat képviselõ ügyvéd "de nem helyes más emberek pénzével tenni". Egy különösen kedvelt szívügyük, a "holokauszt-nevelés"- "erõfeszítéseink legfõbb feladata", Eizenstat szerint. Hirschson az "élõk menetelésé"-nek szellemi atyja, a holokauszt-nevelés agya és kártérítési pénzek fontos címzettje Ebben a cionista érzelmekkel teleszõtt színjátékban, összegyûlnek zsidó fiatalok a világ minden tájáról Lengyelország haláltáboraiban, hogy megtapasztalhassák elsõ kézbõl a nemzsidóság kegyetlen hajlamát, mielõtt a menedéket adó Izraelbe kirepülhetnének. A Jerusalem Post a következõ holokauszt-giccsel festette a menetelés színjátékát alá: "- Szörnyen félek, képtelen vagyok tovább menetelni, szeretnék már Izraelben lenni- ismételgeti egy fiatalasszony Connecticutból újra és újra. És idéz... Barátja hirtelen elõránt egy hatalmas izraeli lobogót. Beleburkolódznak mindketten és menetelnek tovább." Egy izraeli lobogó: Soha ne hagyd el otthonod nélküle.

Ömlengõ lelkesedéssel beszélt David Harris az egyik Washington Conference on HOLOKAUSZT-Era Assets alkalmából arról, hogy milyen "mély benyomást" tettek a zsidó fiatalokra a náci haláltáborokhoz szervezett zarándoklatok. Egy különösen nagy pátoszú eseményrõl számol be a Forward. "Izraeli tizenévesek sztriptíz-hölgyekkel ünnepelnek az Auschwitzban tett látogatás után" címsor alatt, arról adott hírt az újság, hogy szakemberek javaslatára, "a kibucok fiatal diákjai vetkõzõ hölgyek társaságában keresték, a kirándulás okozta, feldúlt érzések feledését". Nyilvánvalóan hasonló felindultság kerítette azokat a zsidó fiatalokat is hatalmába, akik az US HOLOKAUSZT Memorial Museumnál tett kirándulásuk alkalmával, mint azt a Forward írja "randalíroztak, szórakoztak, egymást fogdosták és még ki tudja, hogy mi mást csináltak". Ki merészeli még ezek után a holokauszt-ipar döntésének bölcsességét kétségbe vonni; a kártérítési pénzeket inkább a holokauszt- nevelésre kell fordítani, mintsem az "eszközöket" a náci haláltáborok túlélõire "elkótyavetyélni" (Nahum Goldmann)?

2000 januárjában került sor Stockholmban, majdnem ötven állam képviselõinek részvételével, többek között az izraeli miniszterelnök, Ehud Barak jelenlétében , egy nagyszabású holokauszt -kongresszusra. A zárójelentés kiemelte, a nemzetek közösségének "ünnepélyes elkötelezettségét" a népirtás szörnyûsége, az etnikai tisztogatások, a rasszizmus és az idegengyûlölet elleni harcban. A kongresszust követõen egy svéd riporter Barakot a palesztin menekültek felõl kérdezte. Õ, válaszolta Barak, alapvetõen ellenzi, hogy egyetlen menekült is Izrael földjére lépjen: " Se erkölcsi, se törvényes és egyáltalán semmifajta felelõsséget nem tudunk vállalni a menekültekért." Minden kétséget kizáróan: a konferencia hatalmas siker volt.

A Jewish Claims Conference támogatásával megjelenõ Guide to Compensation and Restitution for HOLOKAUSZT Survivors- t (A holokauszt-túlélõinek kártérítési és jóvátételi kézikönyve) számtalan szervezõi orgánum ápolja. Egy sokoldalú, kiemelkedõen megfizetett bürokrácia jött létre. Európa majdnem minden államában, biztosító társaságok, múzeumok, vállalatok, uzsorások és földes gazdák állnak a holokauszt-ipar befolyása alatt. Ezalatt a "rászoruló holokauszt-áldozatok " akiknek nevében a holokauszt-ipar tevékenykedik, vádolnak, hogy az "tulajdonképpen a rablást tovább folytatja". Sokan éltek már a Claims Conference elleni váddal. Egy szép napon majd kiderül, hogy a HOLOKAUSZT "az emberiség legnagyobb rabló hadjárata" volt.

Amikor Izrael a háború után Németországgal elsõ jóvátételi tárgyalásaiba kezdett, Moshe Sharett külügyminiszter - Ilan Pappe történész nyomán- egyik jelentésében azt javasolta, hogy a pénzek egy részét a palesztin menekülteknek kellene továbbítani, "annak a korrigálására, amit a kisebb igazságtalanságnak (a palesztinok tragédiája) neveztek, és amely a még szörnyûségesebbnek (holokauszt) következménye volt. Megragadtak a javaslatnál. Egy ismert izraeli tudós javasolta, hogy a svájci bankok és német iparosok által rendelkezésre bocsátott eszközök egy részét "a palesztinai arab menekültek kártérítésére" fordítsák. Abból kiindulva, hogy a náci tömeggyilkosság majdnem minden túlélõje kihalt, e javaslat ésszerûnek tûnik.

2000 március 13-án, a legválasztékosabb WJC-stílusban közölte Israel Singer "az izgalmas újságot" hogy , egy nemrég nyilvánosságra hozott dokumentáció (USA) szerint, Ausztria több mint 10 milliárd dollár értékû, a holokauszt-érából származó, örökösök nélküli vagyon visszaadását vétózta meg. Egyidejûleg figyelmeztet Singer, hogy "Amerika mûkincseinek 50 százalékát, rabolt zsidó mûtárgyak teszik ki". A holokauszt-ipar, minden kétséget kizáróan, az õrület küszöbén áll.

Utószó

Számomra már csak egy dolog marad hátra; a HOLOKAUSZT Egyesült Államokban észlelhetõ kihatásainak elemzése. Ennek keretében szeretném nézeteimet Peter Novick, kritikus, témához kapcsolódó észrevételeivel egyeztetni.

A számos holokauszt-emlékhelytõl eltekintve, mindössze tizenhét szövetségi állam iskoláiban gyakorolják vagy ajánlják a holokauszt-tanítóprogramokat; nem kevés college és egyetem rendelkezik külön, a holokausztot kutató tanszékkel. Nem múlik el egyetlen hét sem, hogy a New York Times-ban ne jelenne meg legalább egy cikk a holokauszttal kapcsolatosan. A nácik "Endlösung"-jával foglalkozó tudományos kutatómunkák száma, óvatos becslések szerint 10.000 körül mozog. Hasonlítsuk össze ezt a kongói tömeges emberpusztulást feldolgozó tudományos irodalommal. A kongói elefántcsont- és kaucsuk-rablóhadjárat idején, 1891 és 1911 között mintegy 10 millió afrikai bennszülöttnek kellett elpusztulnia. Mégis, az elsõ és egyetlen e témával foglalkozó tudományos munka 1998-ban látott napvilágot.

Figyelembe véve az intézmények és személyek magas számát, amelyek, és akik emlékének professzionális megõrzésén fáradoznak, kijelenthetjük, hogy a HOLOKAUSZT az amerikai közélet szerves részévé vált. Novick kétségét fejezi ki aziránt, hogy ez valóban hasznos-e. Számos esettel utal annak morális értékvesztésére. Ténylegesen nem is olyan egyszerû, még akárcsak egyetlen politikai témát is felhozni, - legyen az a pro-life, prochoice akciója, vagy éppen az állatvédelmi liga mozgalma vagy a szövetségi államokat érintõ kérdések -, ahol a holokauszt ne kerülne képbe. Elie Wiesel, aki elítél minden olyan kísérletet, amely a holokausztot hitvány érdekekre használja fel, nyilatkozta: "Esküszöm... minden vulgáris eseményt kerülni fogok". Mégis Novick írja "a legfantáziadúsabb és legagyafúrtabb fotóterminus 1996-ban történt, amikor Hillary Clinton, akkortájt állítólagos mulasztások végett éppen a kritika középpontjában, férje (több televíziós társaság egyenes adásában) a nemzetnek intézett beszéde közben, megjelent a képviselõház karzatán, oldalán, lánya Chelsea és Elie Wiesel társaságában". Hillary Clintont a koszovói lakosság menekülése -Szerbiai bombázása közepette- a Schindler Liste holokauszt-jeleneteire emlékeztette. "Emberek, akik Spielberg-filmekbõl tanulják a történelmet" mondta keserûen egy szerb disszidens, "ne igyekezzenek nekünk elmesélni, miként éljük le saját életünket". A "holokausztot, mint amerikai jelenséget tálalni" érvel Novick tovább "egy erkölcsi kibúvó". "Oda vezet, hogy az egyén kerülni fogja a felelõsséget, még akkor is, ha az ténylegesen amerikai természetû, tehát csak õt illeti, önmaga múltjának, jelenének és jövõjének szembe állítása". Itt egy fontos gondolatra késztet Novick. Jóval kellemesebb mások bûnei felett ítéletet hozni, mint önkritikát gyakorolni. A náci tapasztalatok birtokában, némi akarattal, nekünk is lenne mit magunkról tanulni. Az Egyesült Államok, a nyugatot és azon túli területeket behálózó, "Manifest Destiny" néven ismert ideológiája, nem kevés politikai és pragmatikai elemet kölcsönöz ki a hitleri "Lebensraum-Politik" (élettér)-elméletbõl. Tények bizonyítják; miszerint Hitler elõtt, keletet megszálló hadjáratában, példaképként az amerikaiak nyugatot hódoltató ideológiája lebegett. A század elsõ felében az amerikai államok többségének jóváhagyásával, megszavazzák a sterilizációs törvényeket, következésképpen több tízezer amerikai állampolgárt sterilizálnak akaratuk ellenére. A nácik kifejezetten erre az amerikai példára nyúltak vissza, amikor saját sterilizációs törvényeiket meghozták. A hírhedt nürnbergi faji törvényekkel szüntették meg a zsidók választási jogait és tiltották meg a zsidók nemzsidókkal való faji keveredését. Amerika déli államainak feketéit a

törvény ugyanilyen korlátozásokkal sújtotta; jóval nagyobb mértékben voltak a lakosság spontán és engedélyezett túlkapásinak kiszolgáltatva, mint a zsidók a háború elõtti Németországban. A külföld bûncselekményeinek tárgyalásánál gyakran hivatkoznak az USA illetékesei a HOLOKAUSZT-ra. Még jellemzõbb HOLOKAUSZT-ra való hivatkozás mikor-ja. Az "aktuális közellenségek" bûntettei, mint a Vörös Khmer vérfürdõje Kambodzsában, a szovjet invázió Afganisztánban, az irakiak bemasírozása Kuvaitba és a szerbek etnikai tisztogatása Koszovóban, hamar felidézik a holokauszt rémtetteit. A saját bûncselekményeknél már nem ez a helyzet.

Röviddel a Vörös Khmer szörnyûségei után, mészárolta le amerikai segítséggel az indonéz kormány Kelet-Timor lakosságának egyharmadát. Mégis, Kambodzsától eltérõen, a kelet-timori vérengzéseknek esélyük sem volt, hogy a holokauszttal együtt említsék, sõt még a médiák hasábjaira sem sikerült magukat felverekedni. A Szovjetunió éppen elindította a Simon-Wiesenthal-Centrum által "további népirtásnak" nevezett afganisztáni hadmûveletét, amikor az USA támogatta rezsim Guatemalában tette azt, amit nemrég a guatemalai igazságfeltáró bizottság, a bennszülött majákon elkövetett "népirtásnak" pecsételt meg. Guatemala kormányának hivatalos tiltakozását Reagen elnök, mint "üres rágalmazást" utasított vissza. A Reagen-kormány széles skálájú közép-amerikai bûnözését hevesen védelmezõ Jeane Kirkpatrick, elnyerte munkásságáért a Simon-Wiesenthal-Centrum "Humanitarian of the Year" kitüntetését. A kitüntetés átadását megelõzõen, Simon Wiesenthalt személyesen megkövették elhatározásának megváltoztatására. Elutasította. Személyesen és sürgõsen keresték meg ugyancsak Elie Wieselt, hogy emeljen panaszt az izraeli kormánynál, amely a guatemalai tömeggyilkosok fontos fegyverszállítója volt. Õ sem cselekedett másként. Szívesen hívta emlékezetébe Carter kormánya a holokausztot, amikor a kommunista rezsim elõl menekülõ vietnámi "Boat-People" megmentésén szorgoskodott. Clinton kormánya emlékezetkieséssel szenved a holokausztot illetõen, amikor a Haiti-böl menekülõ "Boat-People" -t visszatérésre kényszerítette, akik (az USA által támogatott) halálbrigádok, elõl kerestek biztonságot.

1999 tavaszán, amikor az USA vezérletével a NATO bombaháborúja Szerbia ellen elindult, mindenütt a holokauszt szelleme idézett. Emlékezetes ugye, hogy Daniel Goldhagen a szerbek koszovói szörnyûségeit az "Endlösung"-gal hasonlította össze, és Clinton elnök személyes kérésére látogatta meg Elie Wiesel a koszovói menekülttáborokat Macedóniában és Albániában. Wiesel, a koszovóiak iránt érzett, könnyektõl átitatott részvétnyilvánítását még szavakba sem foglalhatta, amikor az USA által támogatott indonéz rezsim ott folytatta, ahol a hetvenes évek végén abbahagyta: véres terrort indított Kelet-Timorban. Megint csak a holokausztra való emlékezet kiesésrõl beszélhetünk, amikor a Clinton-kormány a vérengzéseket reakció nélkül hagyta. "Indonézia fontos" nyilatkozta egy nyugati diplomata, "és Kelet-Timor nem".

Novick utal az USA emberi katasztrófáknál mutatott passzív cinkosságára, amelyek nagyságrendje a nácik tömegirtásával mérhetõ össze, még akkor is, ha természetükben ahhoz semmi közük nincs. Az "Endlösung"-ban elpusztult gyermekek milliójára emlékezve megjegyzi; az amerikai elnökök reakciójukban legtöbbnyire megragadnak az ájtatos és együtt érzõ szavaknál, amikor világszerte az "alultápláltság és megelõzhetõ gyermekbetegségek" következtében évente elhalálozók ennél jóval magasabb számáról adnak hírt a statisztikák. Miután az USA által vezetett koalíció, "Szaddam-Hitler" megleckéztetése céljából, 1991-ben Irakot feldúlta, az Egyesült Államok és Nagy-Britannia gyilkos ENSZ-szankciókat kényszeríttet a szerencsétlen iraki népre. Hasonlóképpen a nácik zsidókon elkövetett tömegmészárláshoz, itt is nagy valószínûséggel egy millió gyermek vesztette életét. Madeleine Albright, amerikai

külügyminiszternõ, egy amerikai tv-mûsorban adott interjújában az Irak által megfizetett iszonyatos vérvámot tömören, "megérte az árát" szavakkal kommentálta.

Aktuális megjegyzések

A könyv harmadik fejezetében kifejtettem, miként "hajtott be" a holokauszt-ipar, egyrészt az európai országokban, másrészt a náci népirtás áldozatainál "kétszeresen". A legfrissebb fejlemények csak igazolják analízisemet. Érveim alátámasztására nem kell mást tennem, csak a könnyen hozzáférhetõ nyilvános anyagokat kritikusan és tüzetesen szemügyre venni.

2000 augusztusának végén a Zsidók Világtanácsa (WJC) hivatalosan hozta nyilvánosságra; hogy a holokauszt- kártérítésekbõl eredõ, írd és olvasd, 9 milliárd dollár tulajdonában van. Ezt az összeget csakis a "rászoruló holokauszt-áldozatok" nevében hajtották be, miközben a WJC arra a véleményre jutott, hogy a pénzek a "zsidó nép egészét" illetik (Elan Steinberg, a WJC üzletvezetõ igazgatója) Tehát a WJC önkényesen nevezte ki magát a "zsidó nép egésze" képviselõjévé. Idõközben, Edgar Bronfman, a WJC elnöke által szponzorált holokauszt kártérítési banketten, a New-Yorki Pierre Hotelben tartották meg a "zsidók alapítványa" alapító ünnepségét, amelynek célja, a zsidó szervezetek és a "HOLOKAUSZT-nevelés" támogatása. (A "HOLOKAUSZT ünnepi bankett" egyik zsidó kritikusa következõképpen kommentálja a látottakat: "Tömeggyilkosság. Szörnyûséges fosztogatások. Rabszolgamunka. Na akkor együnk.") Az alapítvány anyagi bázisát a holokauszt-kárpótlásokból "fennmaradó" pénzek képeznék, amelyek "valószínûleg milliárdos" nagyságrendet fognak képviselni (Steinberg). Honnan tudott a WJC a megmaradó "valószínûleg milliárdos" nagyságrendrõl, amikor a holokauszt áldozatai még semmiféle kárpótlásban nem részesültek? Ezt csak az istenek tudják. Valójában még a jogosultak létszáma sem volt ismert. Vagy úgy hajtotta be a holokauszt-ipar a "rászoruló holokauszt-áldozatok" nevében a kártérítési pénzeket, hogy azt megelõzõen tudott a "valószínûleg milliárdos" összegek megmaradásáról? Ezáltal két, egymásnak ellentmondó hamis feltevést állított a holokauszt-ipar egymás mellé. Egyrészrõl kevesellte a túlélõknek Németországgal és Svájccal kialkudott összegeket, másrészt kijelentették, hogy "valószínûleg milliárdok" állnak még rendelkezésére.

Mint az várható volt, a túlélõk felháborodása nem maradt el. (Az alapítvány létrehozásában egyikük sem kapott részvételi jogot). "Ki hatalmazta fel ezeket a szervezeteket a döntés jogával arról", írta feldühödött hangnemben a túlélõk egyik folyóiratának vezércikke, "hogy a megmaradt pénzeket (milliárdokat), amelyeket a shoah-áldozatokért hajtottak be, kedvenc projektjeik financírozására fektessék be, ahelyett, hogy minden holokauszt-túlélõ drasztikusan emelkedõ orvosi ellátását támogatnák". A nyilvánosság negatív reakciójának zárótüzében hirtelen hátraarchoz folyamodik a WJC. Következésképpen bejelenti Steinberg, hogy a 9 milliárdos adat kissé megtévesztõ volt. Valamint hozzátette, az alapítvány nem rendelkezik "sem pénzzel, sem tervvel a kifizetéseket illetõen" és a holokauszt-bankett, nem az alapítvány biztos anyagi bázisának megünneplésére, hanem éppen adakozásokra való felhívásra szolgált. Idõs zsidó túlélõk, nem rendelkezve hivatalos meghívóval a Pierre Hotel "sztárokkal teletûzdelt gálaestjére", az ajtók elõtt, kívül tiltakoztak.

A Pierre Hotel ünneplõi között találhattuk Clinton elnököt is, aki meghatottan emlékeztetett az Egyesült Államok elsõdleges kötelességére, amikor a "szörnyû múlt

feltárásáról" van szó: "Látogatást tettem az amerikai õslakók rezervátumában, és tudatosult bennem, hogy az általunk aláírt szerzõdések, sok esetben nem voltak igazságosak és nem tartották be õket, mint azt a becsület megkövetelné. Afrikában jártam... és elismertem az Egyesült Államok felelõsségét a rabszolga-kereskedésben játszott szerepéért. Azon fáradozunk, hogy emberi mivoltunk legmélyebb értékeit feltárjuk és ez egy nehéz feladat." Ami szinte minden "nehéz feladat" megoldásánál kivétel nélkül hiányzott, az a pénzbeli jóvátétel volt.

2000 szeptember 11-én hozták nyilvánosságra azt a "különmegbízott által elõterjesztett" tervezetet, (késõbbiekben Gribetz-Plan) amely a svájci bankokkal szemben kicsikart "egyezségbõl származó bevételek elosztását és kifizetését" volt hivatott szabályozni. A - kétéves munkát felemésztõ - tervezet hivatalos ismertetésének idõpontját, nem a "rászoruló holokauszt-áldozatok, amelyek közül naponta meghal valaki ", kívánalmainak megfelelõen, hanem a holokauszt-gála forgatókönyve szerint egyeztették. A holokauszt-ipar, a svájciakkal folytatott tárgyalások egykori vezetõ tanácsadója, Burt Neuborne, a "legalaposabban elõkészített..., legnagyobb igyekezettel és tartalommal töltött" dokumentumként méltatja a tervet. Valójában úgy tûnt, a zsidó szervezetek csatornáin elvezetett kártérítési pénzek okozta, egyre erõsödõ közbotrány megcáfolására, egy ellenkampány vette kezdetét. A Forward jelenti például, "az elosztási terv... szerint, a Svájcból származó pénzek több mint 90 százaléka közvetlen a túlélõket és azok örököseit fogja illetni." Elan Steinberg esküdözött, "a zsidók világkongresszusa még soha egyetlen pennyt sem követelt, soha nem fog egyetlen egy pennyt is elfogadni és soha nem fogja akár csak egy kártérítési alapítvány létesítését elfogadni", és a Gribetz-Plan-t dicsérte álszent módon, mint "rendkívül ésszerû és együtt érzõ dokumentumot". Semmi kétség, ésszerûnek ésszerû volt, de kevésbé együtt érzõ. Hiszen a sorok között húzódik meg az ördögi valóság, miszerint a Svájcból átutalt pénzeknek csak egy töredéke fogja a holokauszt-áldozatokat és azok örököseit elérni. A részleteket megelõzõen érdemes itt kiemelni, hogy ha akaratlanul is, de éppen ez a tervezet bizonyítja be egyértelmûen, hogy a Svájc szünet nélkül a holokauszt-ipar nyomása alatt állt.

Az olvasó talán visszaemlékezik még arra, hogy a svájci bankok 1996 májusában hivatalosan hozzájárultak egy nagyszabású külsõ ellenõrzéshez -"a történelem eddigi legátfogóbb és legköltségesebb vizsgálata" (Korman bíró)-, amelynek keretében a holokauszt áldozatainak és azok örököseinek minden ki nem elégített követelését szabályoznák. Még mielõtt a (Paul Volcker vezette) vizsgálóbizottság összejöhetett volna, a holokauszt-ipar máris pénzbeli követeléssel állt elõ. A Volcker-bizottság munkáját megelõzõen, sietve két kifogással hozakodott elõ: a bizottság nem élvez bizalmat, és a rászoruló holokauszt-áldozatok nem várhatnak a bizottság eredményeire. A Gribetz-Plan mindkét pontot elvetette.

1997 júniusában Neuborne egy "jogi szakvéleményé"-ben elemezte, miért nem akarták a Volcker-bizottság munkáját kivárni. Minden tényt visszautasítva és nem kevés adag arcátlansággal becsmérelte Neuborne a bizottságot, annak tevékenységét svájci elõnyomulásnak minõsítve, amely minden vádat és kritikát egy "privát egyezkedési igyekezetbe" igyekszik beterelni és "amelyet a vádlottak támogatnak, fizetnek és irányítanak" Sajátos stílusban élcelõdik Neuborne a svájci bankokkal, mondván azok önként magukra vállalták ennek a példátlan eljárásnak 500 millió dolláros költségeit, miután kényszerítve voltak. 1998 augusztusában, még mielõtt a Volcker-bizottság munkáját lezárta volna, a holokauszt-ipar egy 1,25 milliárd dolláros, nem visszatéríthetõ egyezkedési elõleget csikar ki a svájciakból. Amilyen álszent aggodalommal adtak hangot a megegyezés sikerét illetõen, kétségbe vonva a Volcker-bizottságba vetett általános

bizalmat, olyan hevesen zengenék szûnni nem akaró dicshimnuszokat Gribetz-plan ugyanazon bizottságáról és aláhúzzák, hogy annak, az igénylések ("Claims Resolution Tribunal"-CRT; Követeléseket Vizsgáló Bíróság) feldolgozását elõsegítõ eredményei és módszerei, a Svájcból átutalt pénzek elosztásában "döntõ jelentõséggel" bírtak és bírnak. A holokauszt-ipar a svájci pénzek elosztásánál a bizottság széles támogatását élvezte. Éppen ezért leplezi le saját magát türelmetlen igyekezete, amikor a bizottság tevékenysége elé vágva, visszatéríthetetlen pénzfolyósításokat követel.

A holokauszt-iparral megkötött megállapodás a svájciakat nem csak a hírnélküli folyószámlákon deponált pénzösszegek kifizetésére kötelezte, hanem ezen túlmenõen az abból adódó "nyereségek visszatérítésére" is, amelyek "közismerten" a nácik által elrabolt zsidó vagyonokból és a zsidó kényszermunkából származtak.

A Gribetz-plan ezen vádaskodások silány természetét is leleplezi. Elismeri, "ha egyáltalán, akkor is csak nagyon elenyészõ" mértékben lehetett egyértelmû kapcsolatot felfedni a svájci bankok és a rabolt zsidó vagyonok valamint a zsidó kényszermunka között, a közvetlen hasznot hajtó valamint a közismerten nyereséggel járó üzletekrõl nem is beszélve. A plan (terv) valójában rávilágít arra, hogy a gyûjtõperben felsorolt vádak "valószínûleg" vagy "feltételezhetõen" vagy "lehetségesen" koncepciós természetûek. A Svájcot azoknak a zsidóknak végkielégítésére kötelezték, akik a nácik elõl menekülve, nem részesültek oltalomban. A Gribetz-plan, még ha a lábjegyzetben is, de félreérthetetlenül megkérdõjelezi ennek a követelésnek jogi helyességét. Mégis, mindent összevetve, egyetértõen úgy ítéli meg, hogy "a felpereseket, igazságos körülmények között, jóval magasabb összegû kártérítés illette volna meg", mint a Svájcból kikényszerített 1,25 milliárd dollár.

A holokauszt-ipar, a Volcker-bizottság pártossággal való megvádolása mellett, elõszeretettel hivatkozott a túlélõk korlátozott élettartamára is, amelynek hátterében egy azonnali és visszakövetelhetetlen anyagi kártérítés szándéka húzódott meg. Az idõ múlását, mint döntõ érvet alkalmazták, hiszen a "rászoruló holokauszt-áldozatok" már csak rövid élettartammal számolhattak. Az átutalt pénzek birtokában felfedezte a holokauszt-ipar, hogy a "rászoruló holokauszt-áldozatok" halálozási aránya mégsem olyan magas. A Jewish Claims Conference által kiírt tanulmányban a Gribetz-plan megállapítja, hogy "a náci-áldozatok száma az elvárásoktól eltérõen, lassabban csökken". Végülis a plan arra a következtetésre jut, hogy "a zsidó náci- áldozatok egy egészen magas száma, még legalább húsz, de leginkább 30-35 évig élhet" - ami azt jelenti, hogy körülbelül kilencven évvel a második világháború után "valószínûleg még több tízezer zsidó náci-áldozat lesz életben". Ismerve a holokauszt-ipar eddigi történetét, ne lepjen meg senkit, ha ennek a hirtelen felfedezésnek végsõ célja, Európa további megsarcolása lesz. Idõközben tevékenységének súlypontja, a begyûjtött pénzek elosztásának késleltetése. Ennek szolgálatában a Gribetz-plan azt az ajánlatot teszi, hogy a pénzjuttatásokat lassan és kis összegekben folyósítsák, mert az "elõnytelenül hatna, ha rászoruló túlélõkben a pénzek és evvel együtt a támogatás gyors felélésének látszata ébredne"

A svájci bankokkal folytatott tárgyalások idején a holokauszt-ipar a túlélõk átlagos életkorát Izraelben 73, annak határain kívül 80 körül adja meg. A várható átlagos élettartam három országban, ahol jelenleg a legtöbb holokauszt-túlélõ található, 60 (a volt Szovjetunió államai) és 77 (Egyesült Államok és Izrael) között mozog. Nem illethet tehát senkit szemrehányás, ha valaki megkérdezi, miként is lehetséges az, hogy a 35 évvel késõbb, még "több tízezer" holokauszt-túlélõrõl beszélünk. Erre részben az a válasz, hogy a holokauszt-ipar a holokauszt-túlélõk fogalmának definícióját idõközben újraképezte.

"Számuk lassabb csökkenésének egyik oka" jegyzi meg a Jewish Claims Conference fent említett tanulmánya, "ha a szélesebb értelemben vett definícót használjuk, akkor jóval több náci-áldozatról van szó, mint azt eredetileg feltételeztük" (A szerzõ által kiemelt rész). Valójában, a weimari idõkre emlékeztetõ inflációs stílusban, majdnem egy millióra adja meg a Gribetz-plan a még élõ holokauszt-túlélõk számát - többszörös értéke, a már amúgy is rendkívüli 250 000 holokauszt-túlélõnek, amelyet a Svájc megsarcolásánál vettek alapul.

Ennek a statisztikai és demográfiai mestermûnek a megteremtéséhez a Gribetz-plan minden, a második világháborút túlélõ orosz zsidót a holokauszt-túlélõk sorába iktat. Azok az orosz zsidók, akik a nácik elõl menekültek, vagy a Vörös Hadseregben szolgáltak, holokauszt-túlélõknek minõsültek, hiszen kínzás és halál lett volna sorsuk, ha fogságba estek volna. Még ha a "holokauszt-túlélõk" ezt az új igazmondó definícióját mint új érvelést el is fogadjuk, akkor sem érthetõ, miért nem illethetõk a nácik elõl menekülõ, korábbi szovjet funkcionáriusok, vagy a Vörös Hadsereg nemzsidó katonái is a "holokauszt-túlélõi" címmel. Hiszen õket is kínzások, és halál fenyegette volna fogságba kerülésük esetén. A Gribetz-plan valójában jelentést ad egy, a nácik fogságába került, amerikai zsidó katonai tisztviselõrõl, akit koncentrációs táborba internáltak. Nem lehetne, ilyen alapon, a második világháborúban résztvevõ minden amerikai katonát a "holokauszt-túlélõje" -ként tekinteni? A elméleti eszmefuttatásoknak nincsen határa. A British Imperial War Museum holokauszt-részlegének vezetõ történésze, a Gribetz -planban lefektetett, holokauszt-túlélõk halálozási statisztika-elméletet védelmezve úgy vélte, "egy kiterjesztett értelmezés... a második, sõt harmadik nemzedék is" mint holokauszt-túlélõt "vehet figyelembe", mert azok "feltehetõen késõbb pszichikai károsulást fognak elszenvedni". Már csak idõ kérdése, hogy a holokauszt-ipar Wilkomorskit is a holokauszt-túlélõk kegyelmi soraiba felvegye, hiszen - a Yad Vashem igazgatóját idézve - fájdalma autentikus"

Több szempontból célszerû a holokauszt-ipar számára a holokauszt-áldozatok fogalmát újra definiálni és a túlélõk számát, felfelé módosítani. Ezáltal nem csak az európai országok, hanem maguk az áldozatok anyagi kizsákmányolását is igazolni tudja. Ezek az áldozatok évek óta kérvényeikkel ostromolják a Jewish Claims Conference-t, hogy a jóvátételi pénzeket egy betegbiztosítási alapba folyósítsa. A Gribetz-plan lábjegyzetében találhatunk erre a javaslatra rövid "meggondolandó" utalást, de rögtön kétségüknek adnak hangot, miszerint a Svájccal kötött megegyezés végösszege "nem lenne elegendõ, jóval több, mint 800 000 holokauszt-túlélõ" betegbiztosítására. Egy jelentéktelen összegtõl eltekintve, a Gribetz-plan szerint, a Svájcból átutalt pénzek, csak a nácik által üldözött zsidó áldozatokat illetik. Technikai oldalát tekintve, a megegyezés "a náci üldözés" minden "áldozatát és célját" foglalja magában. Valójában ez a látszólag átfogó, "politikailag korrekt" fogalmazás nem más, mint egy ügyes szójáték, amellyel a nemzsidó áldozatokat kizárják. A "náci üldözés áldozatai és célja" fogalmába, szándékosan csak zsidókat, cigányokat, jehova tanúit, homoszexuálisokat és fogyatékosokat vettek föl. Soha meg nem magyarázott okokból, kizárják a más politikai (pl. kommunista vagy szocialista) vagy etnikai (pl. lengyel, fehérorosz) üldözötteket. Ezek számszerûleg jóval népesebb csoportot képviselnek; a Gribetz-plan szerint "náci üldözés áldozatai és célja" gyûjtõfogalma alá tartozók száma, lényegesen kevesebb, mint az elõbbiek. Ennek gyakorlati célja, hogy a kárpótlási pénzek majdnem teljes összességét a zsidók kapják. Ilymódon a plan 170 000 zsidó kényszermunkást regisztrál, az 1 000 000 nemzsidó kényszermunkásból, 30 000 kerül a "náci üldözés áldozatai és célja" kategóriába. Hasonlóképpen 90 millió dollárt állapít meg a plan a náci fosztogatások zsidó áldozatainak, amíg a nemzsidó áldozatoknak csak 10 millió dollár jut. Az elosztásnak ezt a

formáját részben avval indokolják, hogy az arányokat már az ezt megelõzõ jóvátételi szerzõdések így szabályozták. Végül a plan mégis elgondolkodtatóan megemlíti, hogy a múlt nemzsidó áldozatai a kártérítések aránytalanul csekély hányadát kapták kézhez. Egy méltányos elosztási tervezetnek nem a korábbi igazságtalanságokat kellene inkább orvosolnia, mintsem azokat továbbtáplálnia?

A Svájcból származó 1,25 milliárd dollárból, Gribetz-plan, nem kevesebb, mint 800 000 dollárt fordít a holokauszt idejébõl származó hírnélküli számlákat érintõ jogerõs követelések kielégítésére. A függelékekkel és táblázatokkal teletûzdelt kimutatás az oldalak százait és lábjegyzetek ezreit foglalja magába. A tervezet feltûnést kelt jellemzõje, hogy nem található benne egyetlen olyan pozíció sem, ahol az elszámolás hitelességének alátámasztására akármilyen bizonyítási kísérletnek is nyomát lelnénk. Csupán megállapítja: "A Volcker-Reports és a bíróság záró határozatának alapján, valamint a Volker-bizottság képviselõivel folytatott tanácskozásokat követõen, a különmegbízott a bankkontók visszatérítési összegét, 800 millió dollár értékre becsüli". A valóságban ez az összeg groteszk túlzásnak tûnik. A hírnélküli számlákra jutó valóságos összeg, ennek a 800 millió dollárnak egy töredéke lehet. A "fennmaradó" összegbõl - vagyis a törvényes követelések kielégítése után, 800 millió dollárból még meglévõ pénzek - induljunk abból ki, vagy a holokauszt-túlélõi egyenesen vagy azok a zsidó szervezetek részesülnek, amelyek bármilyen minõségben a holokauszttal kapcsolatosan érintve voltak. Ténylegesen a megmaradó pénzeszközöket a zsidó szervezetek fogják javarészt megkaparintani, nem csak azért, mert az utolsó szó joga a holokauszt-ipar kiváltsága, hanem azért is, mert azok folyósítását hosszú évekre tervezik, amikor is a holokauszt-túlélõk csak kis száma marad életben. A holokauszt idõk számláival kapcsolatos 800 millió dollártól eltekintve, a Gribetz-plan kb. 400 millió dollár összeget oszt szét a "elrabolt tulajdonok", "kényszermunka" és "menekültek" kategóriákra. De kifejezetten él a fenntartással, miszerint egészen addig nem szabadítja ezen pénzeket föl, amíg "a per minden jogorvoslata nincs lezárva". A plan elismeri, hogy "a javasolt kifizetések még egy bizonytalan ideig elhúzódhatnak" és egy jellemzõ esetet említ, ahol az óvási eljárás három és félévig tartott. Idõsebb holokauszt-áldozatok itt nem nyerhetnek, amíg a holokauszt-ipar semmiféleképpen nem veszíthet. Sokan közülük, a plan tervezetén felháborodva, minden kétséget kizáróan, óvással fognak élni, de avval csak azt érhetik el, hogy kevesebb üti a markukat, még ha a per nyerteseként kerülnének is ki. Mindazonáltal a holokauszt-ipar, eddig is a Gribetz-plan fõ haszonélvezõje, az óvási eljárásoknál is csak nyerni fog: az idõkésleltetés még több pénzt hajt trezorjaiba, mert egyre több túlélõ vesz búcsút az élõk sorától.

Miután minden jogi részlet tisztázódott, a Gribetz-plan következõképpen tervezi a 400 millió dollár felosztását:

Az "elrabolt vagyonok" kategóriájába sorolható pénzösszegekbõl 90 milliót, nem a holokauszt túlélõi, hanem azok a zsidó szervezetek kapnak, amelyek a holokauszt-közösségeket "széles értelembe vett" ápolásban részesítik. A legnagyobb részesedés a Jewish Claims Conference-re esik, amely a Gribetz-plan-t szûnni nem akaró dicséretével vesz körül, "a holokauszt-áldozatok szolgálatában szerzett példátlan tapasztalataiért". 10 millió tart fenn a plan az "áldozatok listájának alapítványára, amelynek feladata, a náci üldözések áldozatainak és célpontjainak név szerinti azonosítása, archiválása és azok, kutatási munkák és megemlékezések céljára való közzététele." Az alapítvány bázisául, a holokauszt-áldozatok "eredeti kérdõíveinek pótolhatatlan adatait" ajánlja. Ezen "pótolhatatlan adatok"-ban feltett kérdések egyik jellemzõ válasza, hogy a második világháborút megelõzõen, nem kevesebb, mint egy a hat zsidó áldozat közül (430

000-böl, 71 000) egy svájci számla tulajdonosa volt. Ugyancsak egynek a hat közül Mercédesze és háza volt Svájcban.

A "kényszermunka" kategóriájában az állítólagosan még élõ 170 000 zsidószármazású kényszermunkás mindegyike, két részletben kapja meg a kártérítést: 500 dollár elõleget, ha az óvásokat tárgyaló jogviták végleg lezáródtak, és megint "maximum" 500 dollárt, amikor a hírnélküli folyószámlák ügyében minden kérelmet feldolgoztak. Valójában a 170 000-es szám erõsen túlzott, és az is kétesnek tûnik, hogy sokan a még élõ egykori zsidó kényszermunkásból egyáltalán képesek lesznek, az elsõ részletfizetés átvételére, nem is beszélve a másodikról. A kérvényeket Jewish Claims Conference dolgozza fel, amely - mint a fennmaradó kártérítési összegek legfõbb haszonélvezõje - minden visszautasításból csak profitálni fog.

A "menekültek" kategóriájában az arra jogosultak, hasonlóképpen a "kényszermunka" esetéhez, kétszeri fizetésben, mégpedig 250 és 2500 dollár között részesülnek. Az "eredeti kérdõíveinek pótolhatatlan adatai"-nak alapján, kb. 17 000 személy nyújtotta be jogosultsági kérelmét. Minden valószínûség szerint, ennek a

17 000-nek csak egy töredéke tudja igazolni jogosultságát (a Conference dönt itt is) és még kevesebben lesznek azok, akik a pénzt át is tudják majd venni.

Ezáltal, Griebetz-plan alapos elemzése csak megerõsíti a 3. fejezet legjelentõsebb érveit. Rámutat arra, hogy a holokauszt-ipar által koholt ürügyek, amelyekkel a svájci bankokat egy visszakövetelhetetlen elõzetes kártérítésre kötelezték, hamisak voltak és az is nyilvánvaló, hogy a náci tömegirtások - direkt vagy indirekt módon- tényleges áldozatai közül kevesen fognak a svájci bankok által rendelkezésre bocsátott kártérítésekben részesülni. A holokauszt-ipar további megegyezéseinek vizsgálata sem vezetne más eredményhez. A Gribetz-plan kivitelezési tervezetében ott rejlik a holokauszt-ipar dugpénze. A svájci pénzösszegek nagy része majd csak akkor kerül szétosztásra, amikor a túlélõkre már csak egy maroknyi embercsoport emlékeztet. Mikorra a túlélõk már mind elköltöztek, akkorra hatalmas pénzösszegek gyarapítják a zsidó szervezetek trezorjait. Már nem lep meg talán senkit, hogy a holokauszt-ipar egyhangúan éljenezte a Griebetz-plan munkáját.